

Furnizorul de vise

Dan-Marius Sabau

<http://www.dan-marius.ro>

Cuprins

<i>Alegeri parlamentare</i>	<i>3</i>
<i>Felix II</i>	<i>5</i>
<i>Greșeala</i>	<i>23</i>
<i>evHoțul de timp</i>	<i>25</i>
<i>Lupul</i>	<i>29</i>
<i>Misiunea scriitorului SF</i>	<i>32</i>
<i>Novicele</i>	<i>34</i>
<i>O problemă de timp</i>	<i>41</i>
<i>Reactorul</i>	<i>74</i>
<i>Religia sexului</i>	<i>76</i>
<i>Un fel de onoare</i>	<i>87</i>
Viziune despre viață	91

Alegeri parlamentare

- Situația candidaților noștri nu este prea roză! Dacă nu facem nimic vor pierde alegerile.

- Știm toate astea, dar ce putem face?

- Pentru asta ne-am adunat aici, ca să decidem asta. Adică ce să facem mai departe.

- Nu putem face nimic, mai este prea puțin timp.

Capetele celor trei aproape se atingeau în lumina palidă a lumânărilor răspândite aleator prin jurul lor, lumina tremurătoare a celei din mijlocul lor părea oricând gata să se stingă ori de câte ori vorbeau mai tare. Umbrele jucau pe pereții încăperii de fiecare dată când se agitau surescitați, și se agitau constant creând valuri de lumină prin semiobscuritatea din încăpere.

- Măine este ultima zi a campaniei electorale și încă nu avem nimic stabilit pentru a contracara avantajul adversarilor noștri, remarcă unul.

- Nu mai repeta lucruri pe care le știm deja, i-o retează altul. Dacă nu ai de spus nimic nou ar fi mai bine să taci.

- Nu vă mai certați, încercă să-l tempereze al Treilea, este cel mai prost moment. Trebuie să analizăm informațiile pe care ni le-au pus la dispoziție sistemele de Inteligență Artificială și estimările pe care ni le-au furnizat ele privind rezultatul viitoarelor alegeri planetare.

- Dar le-am văzut deja: vom pierde, concluzionează Primul.

- Hm! făcu al Doilea gata să se ia din nou la harță însă se răzgândi sub privirile autoritare ale celorlalți doi.

- Corect, spuse al Treilea. Dar de ce? Ce i-a făcut pe alegători să se decidă în favoarea celorlalți? Promisiunea unui viitor mai bun și a unui trai îmbelșugat?

- Nu cred, răspunse primul după câteva momente aplecat deasupra unui teanc voluminos de hârtii. Același lucru îl promitem și noi după fiecare dezastru devastator, și încă cu programe de reconstrucție mult mai bine puse la punct.

- Tratament echitabil tuturor speciilor din federație?

Al Doilea și al Treilea au început să râdă, iar Primul se încruntă de parcă l-ar fi insultat.

- Dar așa ceva este imposibil, spuse al Doilea. Toți am promis asta, dar nimeni nu ne crede. Este unul dintre lucruri pe care le repetăm mereu de vreo două sute de ani, la fiecare alegere pentru Parlamentul Unit al Federației, și o facem tocmai pentru nu s-a întâmplat nimic în acest sens în toată perioada asta.

- Accesul liber la informații?

- Există deja, sosi răspunsul după întârzierea de rigoare dată de verificarea hârtiilor din teancul cel gros. Îl controlăm în cea mai mare măsură prin eliminarea informațiilor pe care nu dorim să se afle, dar s-a implementat cu succes peste tot.

- Atunci, ce-a mai rămas de verificat?

- Să fie oare vreun paragraf obscur din programul celorlalți?

- Despre care să nu fi aflat noi?! Imposibil! protestă al Doilea. Chiar eu am verificat totul în detaliu și nu am găsit nimic suspect de menționat.

- Pe străzi ce se vorbește? Întrebă tot Primul. Poate au aflat ei câte ceva, sugeră el.

- Nu se știe mare lucru, îi răspunse al Treilea, atât doar că sunt mai multe zvonuri care au atras pe toată lumea de partea Celorlalți, iar vorbitorul aproape scuipă acest ultim cuvânt prin disprețul cu care l-a strecurat printre dinți, cum că ei vor acorda alegătorilor facilități nemaiîntâlnite până acum.

- Ce anume? se arătă al Doilea foarte curios.

- Nu am aflat, nici nu cred că există așa ceva. E numai un zvon fără fundament.

- Dar dacă nu este?

- Oricum am pus-o. Asta dacă nu găsim o soluție până la dimineață.

- Sugestia mea este să cercetăm în detaliu toate rapoartele, și din nou programul electoral al Celorlalți pentru a ști cum să acționăm.

Și Primul, și al Doilea, îl priveră pe al Treilea cu superioritatea celor care au auzit cea mai mare tâmpenie din partea cuiva pe care îl considerau până un pic mai devreme drept un egal.

- Ce-avem de pierdut? insistă însă acesta foarte calm, fără să le ia în considerare reacția - ba chiar întorcând-o ca pe refracția unei oglinde. Oricum nu avem nimic mai bun de făcut. Ce le veți spune candidaților noștri mâine - că ne-a fost prea lene ca să facem o ultimă încercare? Personal prefer să pierd cu demnitate și să știu că am făcut tot ce am putut decât să le spun asta.

- Totuși este un volum imens de lucru, nu cred că avem suficient timp să terminăm..., încercă al Doilea să protesteze.

- Ei, și? Ce-i cu asta?

Într-un final ceilalți doi acceptară, și s-au pus pe treabă fără prea multă tragere de inimă.

- Ce înseamnă "energie electrică"? Întrebă la un moment dat al Treilea.

- Unde ai găsit așa ceva? tresări al Doilea.

- Chiar în programul Celorlalți, spuse al Treilea. E într-adevăr într-un paragraf obscur, uite și nota ta de subsol prin care ți-ai adus singur aminte că trebuie să o cauți în dicționar.

- Nu am găsit-o, se scuză al Doilea. Apoi am uitat de ea.

- Totuși, ce-i "energia electrică"? insistă al Treilea.

- Nici în dicționarul ăsta nu apare, spuse Primul studiindu-și dicționarul de buzunar. Și dacă îmi amintesc bine, nici nu vom găsi acest termen în dicționarele noastre.

- De ce?

- Este un termen specific al speciei dominante de dinaintea Federației, singura pe vremea aceea. Mă refer la oameni. Pe vremea aceea energia electrică era distribuită tuturor, era un lucru esențial.

- Dar nu au dispărut?!

- Ba da. Se pare că Ceilalți au avut acces la arhivele lor.

- Și noi putem face asta, rânji Primul. Le putem promite și noi o mulțime de lucruri, ca de exemplu televizoare și computere. Le putem face accesibile tuturor.

- Ce-s alea?

- N-am idee, dar nu cumva sunt tocmai acele obiecte care le-au adus distrugerea speciei care le-a creat?

- Ba da, dar noi nu suntem suficient de proști să le introducem din nou pe piață... chiar dacă, cumva, am reuși să le reproducem.

- Te ocupi atunci de pregătirea discursului? Întrebă al Doilea.

- Da, nu vă faceți probleme. De data asta vom câștiga, sunt sigur.

- Dar data viitoare, nu va trebui să găsim ceva nou?

- Nu neaparat, putem menține această promisiune și să adăugăm mereu termeni noi dezgropați din arhive.

Foarte mulțumiți de decizia luată, cele trei maimuțe antropoide își flutură cozile în semn de salut și se ridicară de la masă. În urma lor, la ceva timp după ce s-au pierdut în întunericul junglei cu cerul plin de stele și a câtorva scame de nori, lumânările uitate aprinse în cocioaba de paie care le-a servit drept loc de întâlnire s-au stins una câte una fără să stârnească vreun incendiu care să transforme în cenușă câte jumătate de continent în numai câteva zile. De data asta.

Dan-Marius
1 august 2004

Felix II

Ușa se trânti ca în mijlocul unuiia dintre legendarele taifune ce obișnuia să tulbure întreaga latitudine a acestei planete în cursul secolului trecut, înainte de controlul climei, atunci când Claudiu se năpusti vijelios înăuntru.

- Nenorocitul! se răsti el amenințător la mine după care începu pur și simplu să țipe. Cine naiba te crezi – reîncarnarea lui Felix Justițiarul? Am avut divergențele noastre în trecut... dar am crezut că am pus toate astea deoparte atunci când te-am angajat... Te-am angajat pentru o treabă complet diferită!!!!..., se opri el pentru un moment pentru a se îneca cu un dop de salivă pornit într-o direcție greșită spre plămâni, nu pentru porcăria asta!!!

M-am ridicat în picioare la toți cei 2,24 metri și 177 de kilograme pe care le port în spinare (la drept vorbind și un pic în jurul taliei) și m-am uitat cu indiferență și în jos la el în timp ce mă ștergeam cu batista de scuiat. Claudiu Copăceanu (sau Dublu C cum i se mai spune deseori) este un tip de aceeași vârstă cu mine (adică încă tânăr – avem numai 37 de ani) și solid însă cu vreo 50 de centimetri și 70 de kilograme mai mărunț. Are obiceiul prost (unul dintre ele) ca atunci când este nervos să se răstească la toți din jurul lui cu șiroaie de salivă scăpându-i printre dinții rari... iar acum era mult mai mult decât foarte furios: era în pragul exploziei.

Nu îl învinovățesc, are și de ce: pe lângă faptul că el și soția lui (de altfel o femeie superbă care nu am idee ce a găsit la el în afară de bani) sunt două dintre cele mai cunoscute și mai influente persoane de pe planetă el mai deține și una dintre cele mai colosale averi din regiune (adică din sistemul ăsta solar) și poate din întreaga zonă controlată de Oameni (vreo duzină de sisteme solare locuite și alte 200 exploatate pentru resursele lor naturale). Nu am idee cât valorează, dar ultima estimare de anul trecut l-a pus pe locul 57 din primii 100 de bogătași ai Omenirii – ceea ce înseamnă totuși vreo câteva zeci de miliarde de credite. Dar cred că ar fi bine să trec și la motivul supărării lui, sau cel puțin la ăla pe care îl bănuiam eu: în urmă cu vreo 2-3 luni m-a angajat să îi urmăresc discret soția, credea și pe bună dreptate că avea un amant. Totuși rapoartele mele săptămânale i-au dovedit că se înșela: dama respectivă schimba amanții precum îmi schimb eu șosetele (adică foarte des), în unele săptămâni având câte doi sau trei amanți în același timp, nici unul mai mult de câteva zile. Spun „schimba amanții” –adică timpul trecut – pentru că i-a părăsit pe ultimii doi în aceeași zi în care și-a părăsit și soțul cu vreo 20-30 de milioane de credite din banii acestuia. Suficiente pentru mai multe vieți una după alta de trai îmbelșugat. Spun „vreo 20-30 de milioane” pentru că nici măcar ea nu mai știe exact câți are, o mare parte fiind cheltuiți pe biletele de transport spațial spre diverse sisteme solare ale acestui braț a galaxiei (controlate sau nu de oameni) și camere de hotel (mai multe decât avea de fapt nevoie toate pentru a-și ascunde urmele). O și mai mare parte au fost făcuți dispăruți împreună cu ultima urmă de demnitate de femeie căsătorită pe care o mai avea de către complicele ce a ajutat-o de la bun început să fugă. Tocmai mă întorsesem de vreun sfert de oră la birou (a trebuit să o conduc la aeroport, nu?) complet satisfăcut după una dintre cele mai bune partide de sex din viața și cu

datoriile achitate în urma ultimei „achiziții” când m-am trezit cu soțul înșelat împrăștiind valuri de salivă peste tot. Deși anunțat din timp de apariția inopinantă de către Inteligența Artificială a clădirii abia am avut suficient timp pentru a ascunde echipamentul de deghizare (un banal și minuscul proiector holografic personal foarte popular) dincolo de unul dintre obiectele de pe masă înainte de a-mi îndrepta toată atenția spre vizitatori.

Statura mea impunătoare are un puternic efect calmant în majoritatea copleșitoare a cazurilor de oameni violenți, excepție de la regulă făcând-o trei categorii de persoane: inconștienții (conform ultimilor clasificări oficiale bețivii și drogații fac parte din această categorie), cei care sunt chiar mai impresionanți decât mine (din fericire sunt numai câțiva, chiar și printre extraterestri) și Claudiu, adică acea categorie de persoane care atunci când explodează o fac până la capăt ajungând chiar în pragul apoplexiei. Mai este un motiv în plus pentru care fostul meu coleg de liceu să ignore avertismentele tăcute ale umbrei mele copleșitoare chiar și în mijlocul zilei: își poate permite să cumpere o armată de gărzii de corp cărora nimeni, cu atât mai puțin eu, să le poate face față în cazul în care ar avea vreo umbră de suspiciune că persoana în cauză le dorește răul angajatorului lor. Doi dintre ei îl însoțeau mereu, chiar și acum în propriul meu birou.

În mod normal am încercat să neg orice implicare într-un eventual scandal, sperând totuși că sunt suficient de calm pentru a nu se observa neliniștea mea:

- Nu știi despre ce vorbești. Poți să fii mai explicit?

Claudiu se uită la mine de parcă ar fi omul care a văzut pentru prima oară un extraterestru:

- Și mai are tupeul să nege!!! exclamă el. Cum adică nu știi nimic despre ce vorbesc?! țipă el iar eu m-am retras vreo doi pași cât îmi permitea fotoliul pentru a evita noul val de salivă ce se îndrepta direct spre mine, nu am reușit pe deplin. Vorbesc despre evidența tranzacțiilor ilegale pe care le-ai trimis poliției!

Evidența unor tranzacții ilegale nu m-a surprins prea tare, este la modă printre cei bogați dar nu numai – se spune, de fapt este una dintre acele povești-zvonuri care circulă prin anumite cercuri și cărora nimeni nu le acordă de fapt prea mult credit, cum că totul ar fi fost inițiat de unul dintre strămoșii direcți ai bogătaşului din fața mea. Nu cred că mai este nevoie să adaug că toți îl consideră pe Dublu C incapabil să reziste unei asemenea moșteniri de familie (iar în cazul în care povestea nu era adevărată și-ar fi însușit legenda doar pentru a avea un motiv de a se strecura în afara legii) sau oricărei alte moșteniri de familie (majoritatea rele)... sau să reziste în vreun fel la ceva.

Unul dintre lucrurile care îmi displac cel mai mult este să mi se pună în cârcă lucruri pe care nu le-am făcut, acesta este și principalul motiv pentru care am început să mă gândesc cum să protestez la așa ceva fără să mă implic într-un scandal din care, vinovat sau nu, nu aveam scăpare. Pe de altă parte îl cunosc destul de bine pe Claudiu, doar am fost colegi de liceu deși niciodată prieteni, pentru a ști că nu face acuzații nefondate... deja bănuiam, ba nu – știam sigur, cine era vinovat de isprava asta. Sau mai precis vinovată: soția fugară.

Inteligentă puștoaică, m-am gândit repede în timp ce încercam să găsesc soluția, scapă și de mine și de iubitul ei soț dintr-o singură lovitură. Îl știe capabil să iasă dintr-o asemenea situație cu basma curată, nu însă fără câteva bătăi de cap – suficiente pentru a ajunge departe, și mai știe că nu o pot trăda fără să divulg complicitatea mea la fuga ei.

M-am decis pe loc să blufez renunțând la toate celelalte posibilități de răspuns pe care le-am pregătit în cele câteva secunde de gândire pe care stupefacția pe care am afișat-o mi le-am îngăduit. Mă bizuiam pe faptul că știu cum acționează lumea din care face parte interlocutorul meu, fără a face însă parte din apropiatii acestei lumi.

- Dacă tot ai rezolvat problema de ce ai mai venit la mine? Sau poate nu ești sigur că eu am făcut-o...

A fost rândul lui Claudiu să se arate mirat:

- Deci recunoști că tu ai trimis datele... De fapt nici nu te-ai ostenit prea tare să ascunzi asta, după spusele experților, deci nu are nici un rost să mai negi acum. Și cum ai aflat că am rezolvat deja problema?! De-abia vin de la...

- Prostii, omule! Dacă problema ar fi fost una din acelea care nu pot fi rezolvate sau ai fi fost sigur că eu sunt cel implicat nici nu te-ai mai fi ostenit să mai treci pe aici, ar fi fost de ajuns să îți trimiți oamenii să mă execute. Credeam totuși că mă cunoști deja, doar ai avut suficient de multă încredere pentru a mă angaja să îți urmăresc soția. Că veni vorba ce mai face?

- Este acasă, răspunse Claudiu distrat. Că veni vorba, tu n-ar trebui să fii acolo să o pândești?

- Nu mai este acasă demult, i-am trântit-o eu în față. Ba chiar mai mult, acum o oră a luat unul dintre transporturile spațiale spre sistemele solare exterioare. Nu știu care, adică nu am aflat încă, și-a rezervat mai multe bilete de drum în același timp și, conform datelor pe care am reușit să le culeg deja, le-a și folosit pe toate. Este o treabă de profesionist, cineva trebuie să o fi ajutat – cineva bun, pun pariu pe nota de plată pe care mi-o datorezi că este aceeași persoană care mi-a pus în cârcă chestia asta. Nu știu cum, dar trebuie să îmi fi reperat cumva aparatura și programele de spionaj și numai un expert poate face asta. Uite, și i-am pus viermele de date în palma pe care tot eu a trebuit să i-o descleștez din pumnul strâns spasmodic, aici ai toate datele. Pune-ți oamenii să le ia la puricat și ar fi bine să verifici și conturile la care are acces soția ta – sau viitoarea fostă soție dacă nu exagerez prea mult acum că a plecat – și dacă ai noroc poate o găsești în următoarele câteva luni.

Cu răsuflarea tăiată de atâta vorbit am făcut și eu o pauză timp în care i-am studiat un pic fața: parcă căzuse cerul peste el.

- Scuză-mi exprimarea, am continuat eu la fel de placid dar ceva mai rar, dar vei fi norocos dacă nu o vei mai găsi niciodată. Poate că o iubești, i-am răspuns privirii prostite, dar femeia este un trepăduș de care nu ai nevoie – mai devreme sau mai târziu te-ar trage după ea în rahat sau mai rău, te-ar distruge complet. Nu am fost niciodată prieteni, dar sfatul meu este să o lași să plece fără să o cauți, oriunde va fi de acum încolo va fi condamnată de propria ei personalitate.

Și de mine dacă cumva drumurile ni se vor mai întâlni vreodată, am gândit eu bucuros că în ciuda tuturor invențiilor care au avut acces oamenii

în ultimele milenii nu există nici un aparat de citire a gândurilor. Nu mă înțelegeți greșit, nu sunt o persoană răzbunătoare, dar nici nu pot să stau nepăsător atunci când cineva îmi face o asemenea chestie. Nu am de gând să o caut, dar cu siguranță nu mă voi face că nu o cunosc la viitoarea întâlnire.

Claudiu se puse să privească prostit viermele de date din palma deschisă apoi, după o perioadă interminabilă de tăcere, îl puse înapoi pe masă.

- Ce este înregistrat pe el?

- Toată munca mea din ultimele 3 luni legată de cazul tău. Adică câteva sute de ore de supraveghere a aparatelor de acasă de la tine și ale celor care au urmărit-o pe soția ta prin oraș, traseele pe care le-a urmat și toate informațiile legate de acțiunile ei și cele pe care le-am strâns după fuga ei. O parte a acestor date le-ai primit deja pe parcursul acestor luni, însă doar aici este totul.

Masa pe care o folosesc drept biroul nu este mare însă este plină cu tot felul de nimicuri în completarea consolei multimedia și a proiecteurului holografic pe care îl folosesc drept ecran, unul dintre aceste lucruri catalogate de majoritatea vizitatorilor mei atât de sugestiv drept mărunțiș este o piesă antică (una dintre piesele mele preferate de altfel) folosită pe vremuri pentru presarea (?) hârtiei: un prespapier. Unitatea de stocare a datelor numită de profani și „vierme de date” pentru că învelitoarea de plastic ce protejează cristalul de mediul exterior are aspectul unei tenii (un vierme intestinal demult dispărut) căzuse din mâna lui Claudiu chiar lângă obiectul în cauză, cu un gest mai rapid decât mi-am putut imagina că este capabil el luă prespapierul și îl trânti cu nonșalanță înapoi pe masă. Cristalul se sparse cu un zgomot sec într-un număr imens de bucăți, numai carcasa de plastic a împiedicat fragmentele „viermelui” să se împrăstie peste tot.

- Cred că ai dreptate, șopti el aproape neauzit. Este timpul să trec mai departe.

Fostul meu coleg de liceu îmi întoarse spatele și fără nici un alt cuvânt se îndreptă spre uși cu cele două gărzi de corp pe urmele lui.

- Claudiu, așteaptă! I-am oprit eu din urmă.

Am smuls dintr-o fantă a biroului o foaie pe care Inteligența Artificială ce reprezintă partenerul fiecărei firmei a tipărit-o în momentul în care i-am înmănat proprietarului de drept viermele de date, l-am îmbrâncit pe unul dintre cei doi tipi auxiliari și l-am culcat la pământ cu un pumn în plin obraz pe celălalt (urâsc genul acesta de proști care reacționează exagerat la fiecare mișcare mai bruscă) și l-am ajuns pe cel apelat din doi pași.

- Am nevoie de la tine de două lucruri: primul este o semnătură pentru chitanța de primire a informațiilor (*adică între noi fie vorba doar o scuză pentru ceea ce toți știm că este plata efectivă a detectivului particular, adică a mea, pentru serviciile aduse*) și o verificare a faptului că știi că nu eu am fost acela care a trimis datele poliției.

Am adăugat ultima parte doar după ce Claudiu și-a lăsat amprenta ADN pe marginea hârtiei de plastic inteligent pe care i-am întins-o cu un zâmbet de ființă superioară pe toată fața, acel zâmbet pe care îl afișam la fiecare dintre concursurile din liceu și facultate (și au fost suficient de multe pentru a

deveni un zâmbet arhicunoscut) și care spunea cât se poate de clar că dacă eu aș fi fost acela care a trimis informațiile poliției probleme create nu ar fi fost chiar atât de ușor de rezolvat (*probabil numai câteva ore*) și de pe altă parte nu ar fi aflat niciodată cine, când sau cum le-a trimis.

- Mda, trebuie să fi fost cineva cunoscut... dar acea persoană nu ești tu, mormăi un Claudiu la fel de arogant și superior ca întotdeauna. Am să verific iar vinovatul sau vinovații vor fi pedepsiți.

Cu alte cuvinte nu mai eram acuzat de nimic, dar nici nu voi fi folosit pentru investigațiile ulterioare. Nu am câștigat un prieten, dar nici nu mi-am făcut un dușman nou – o remiză destul de plăcută dacă iau în considerare achizițiile în bani și plăcere din ultimele zile. L-am lăsat deci să plece nu fără a-l saluta. Nu mi-a mai răspuns.

M-am trântit cu zgomot pe fotoliu în aceeași poziție în care m-a găsit Claudiu, zâmbeam obosit dar eram cu adevărat îngrijorat:

- A fost aproape, foarte aproape, am murmurat. Bine că de data aceasta am știut cum să îl iau.

- Șefule, Claudiu Copăceanu a părăsit clădirea.

Vocea Inteligenței Artificiale m-a făcut să tresar, căzut pe gânduri nici nu mi-am dat seama cum au trecut ultimele câteva minute.

- HP, caută te rog toate informațiile disponibile despre Felix Justițiarul, m-am trezit eu că îi ordon.

Am tresărit pentru o doua oară: dintre toate lucrurile pe care le-a trezit Claudiu în mintea mea parabola cu Felix părea să fie cea mai ascunsă dar și cea mai importantă dintre ele.

- Ce perioadă?

- Totul, dar în special perioada în care a trăit și cea imediat următoare. Procesează toată perioada de după aceea și afișează numai datele cele mai importante.

Felix Justițiarul... – una dintre figurile legendare de acum 200 și ceva de ani, în primul secol de după începutul explorării interstelare umane. A durat destul de mult, aproape 160 de ani, de la primele zboruri dincolo de frontiera gravitațională a planetei natale a Oamenilor, Terra, până la stabilirea coloniilor umane pe planetele locuibile ale sistemului lor solar iar de acolo spre celelalte stele și asta nu din cauza problemelor tehnologice cât a celor sociale care au apărut și s-au menținut în toată acea perioadă. De o natură cu adevărat vulcanică, oamenii s-au luptat mereu între ei din motive triviale precum libertatea de exprimare și de acțiune sau petice de teritoriu ce considerau că li se cuveneau din simplu motiv că părinții și strămoșii lor din diverse generații de-a lungul timpului istoric au locuit acolo. Sau pentru problemele lor meschine din viața de zi cu zi. Nu vreau să intru pe domeniul socialului sau a istoriei, dar cred că totul se rezuma la un singur lucru: controlul. Problemele s-au păstrat și atunci când spațiul nemărginit li s-a oferit pe tavă pentru că fiecare dintre cele mai puternice națiuni și consorții de firme de pe Pământ doreau să controleze acest spațiu pentru motivele lor egoiste.

Un nou război mondial se profila la orizont, un adevărat război interplanetar de data aceasta, dar nu era unul clasic, ca cele trei războaie mondiale de dinainte. Un război între clanurile mafiote ale căror ramuri

treceau dincolo de frontierele statale și limitele legale ale vreunui conglomerat tindea să se generalizeze printre coloniile spațiale și planeta mamă... iar Legea nu îi mai putea face față – rețeta perfectă pentru haos.

În acest climat socio-politic a apărut cel cărui i se spune Felix Justițiarul. Nimeni nu știe exact din ce ungher a istoriei a apărut, care îi era originea sau cum a ajuns pe poziția socială care l-a condus spre legendă – a purtat prea multe nume pentru a ști care era cel adevărat, iar într-o lume în care orice bit de informație era accesibil oricărui care plătea suficient de mult și sistemele informatice de protecție erau sparte chiar de cei care le construiau discreția era foarte importantă printre mafioți. Căci asta Justițiarul – un mafiot. Cel mai bun, cel mai temut și cel mai respectat dintre ei. A adus ordinea într-o lume ce se îndrepta direct spre distrugere prin singura metodă prin care era în stare cineva să o facă: manipulare și crimă cu sânge rece, distrugerea fără milă și remușcări a tuturor celor ce i-au stat în cale.

Unii spuneau chiar că era o mașinărie – o Inteligență Artificială ca cea pe care o am și eu la birou implementată însă pe un endoschelet metalic acoperit probabil cu țesuturi vii obținute prin inginerie genetică – și spuneau asta pentru că nici una dintre tentativele de a-l ucide nu a reușit. Și au fost mai multe decât câteva. Nimeni nu știe cum a murit sau unde este înmormântat, ceea ce aduce o urmă se savoare legendei, se știe doar că după primele alegeri cu adevărat libere (începând de atunci alegerile din domeniul politic și mai toate lucrurile cu adevărat importante sunt controlate în întregime de computere după un algoritm care nici măcar acum, câteva secole mai târziu, nu a fost spart) de după perioada de haos a dispărut fără urmă.

- Nu am găsit nici o informație oficială despre subiectul căutat, sosi răspunsul lui HP într-un timp deosebit de scurt pentru aria de căutare. Am găsit însă 10082 de înregistrări în domeniul folclorului local și alte 4 înregistrări în arhivele secrete din perioada respectivă. Pot să ți le arăt?

Toată lumea știe de vremurile tulburi și de Felix Justițiarul, cine a fost și ceea ce a făcut. Nu m-ar surprinde să găsesc în arhivele de pe rețea o mulțime de aluzii sau povești legate de el, chiar și eu am fost comparat cu el ceva mai devreme, dar lipsa completă de informații publice – arestări, procese, aparițiile de la holoviziune la știri și nu numai – m-a luat pe nepregătite și mi-a zgândărit acel orgoliu un pic supradimensionat de persoană mare din toate punctele de vedere, fizic și mental. Cineva a alterat sau chiar șters arhivele, de asta eram aproape sigur – era singura concluzie logică.

- Da, începe cu înregistrările din arhivele secrete.

O poză-hologramă în dimensiune naturală se ȋți pe stativul de afișaj al proiectorului, era chiar Felix. L-am privit aproape hipnotizat statura scundă cu un corp butucănos și figura negricioasă și turtită ca a unui boxer: era aceeași poză pe care am văzut-o de atâtea ori atunci când eram mai tânăr, mult mai tânăr – în copilărie și adolescență pentru că după aceea nu am mai avut niciodată timp pentru chestiile astea, legendele copilăriei.

În scurt timp am reușit să aflu cu ajutorul lui HP, căci așa mi-am poreclit IA-ul, că două dintre înregistrările în cauză (în format audio/video cu informații adiționale complete) erau ale unor descinderi la Serviciilor Secrete

Planetare (se spune că economia de dinainte de zborurile spațiale a fost cea care a dat impulsul globalizării dar primul efect clar al acestei uniuni planetare s-a realizat prin unirea tuturor serviciilor secrete națiunilor puternice într-unul singur într-o încercare târzie și cam disperată de a lupta împotriva structurilor mafiote) în două presupuse adăposturi ale lui Felix. Descinderile s-au terminat fără nici un rezultat concret, soldații SSP murind în fiecare caz câte o explozie ce a distrus casele respective împreună cu jumătate din cartierele în care se aflau. Ce-a dea treia arhivă conținea datele unei încercări de asasinat care până la urmă nu a mai avut loc pentru că Justițiarul a evitat foarte abil toate cursele care i s-au întins pentru ca până la urmă cei în cauză să renunțe la vânătoare. Moartea subită a conducătorului operațiunii ucis accidental de o armă automată controlată prin microprocesor și a cărei Inteligență Artificială a luat-o razna a fost punctul culminant a unei serii de accidente care i-au convins să cedeze.

Ultima arhivă era cea mai voluminoasă și de departe cea mai importantă dintre cele patru: era o adevărată muncă de cercetare cu scopul de a afla identitatea lui Felix. Înregistrări audio/vizuale cu mărturiile a zeci de oameni, unele smulse chiar prin intimidare, tortură și hipnoză, sute de alte înregistrări ale întregilor vieți din punctul de vedere a interacțiunii lor cu rețeaua și tot ce a reprezentat ea din punct de vedere social a tot atâtor persoane urmărite de la naștere până în momentul cercetării și câteva analize psihologice făcute în paralel de mai mulți psihanalisti profesioniști (unul dintre ei fiind chiar o IA specializată pe așa ceva) asupra datelor pe care SSP le dețineau despre Justițiar. Nu am idee câte persoane și computere au lucrat la toate acestea, dar eu nu aş putea aduna și procesa atâta cantitate de informații nici în 15 ani de muncă asiduă fără să mă implic în nimic altceva, poate doar dacă mi-ar pune cineva la dispoziție toată rețeaua planetară.

- Trebuie să fi fost cu adevărat sperați, se trezi HP să facă observația în locul meu. Cu atât mai mult cu cât în urma tuturor analizelor nu se clarifică nimic...

- ...și rămâne în urmă doar un mare-imens semn de întrebare, am adăugat eu impresionat.

Ceea ce civilizația mea înțelege prin Inteligență Artificială sau IA pe scurt este un program sau colecție de programe de computer capabil să ia decizii de unul singur și să îndeplinească aceleași operații pe care le poate face orice creatură inteligentă (ca Oamenii de exemplu, dar deseori mult mai performantă decât ei). Are limitări, desigur, dar ele sunt mult mai îndepărtate decât își imaginau acum câteva secole cei care i-au pus bazele. Au depășit chiar și limitele înțelegerii umane în momentul în care Inteligențele Artificiale de acum aproape trei secole au primit sarcina să realizeze singure dezvoltarea versiunilor următoare. Singurele modalități de a controla parțial această dezvoltare au rămas însă tot oamenii (respectiv speciile extraterestre pentru versiunile proprii de IA), și anume o categorie specială de oameni a cărei cod genetic a fost manipulat pentru a include în mentalul lor ceea ce acum câteva secole era considerat un defect: autismul. Un autism special totuși, pentru că nici unul dintre noi nu își pierde calitățile oamenilor obișnuiți și esența a ceea ce ne face oameni și nici nu devine violent sau

simte vreun efect neplăcut ale crizelor ce-i bântuiau pe nefericiții din vechime.

Eu sunt unul dintre ei, și sunt unul dintre cei mai buni. Această abilitate mi-a dat posibilitatea să fiu net superior tuturor colegilor mei din școală (căci deși suntem tratați ca persoane ce necesită o atenție specială de către educatori suntem în continuare educați în colectivitate împreună cu oamenii „normali” tocmai pentru a-i înțelege și a afla singuri că scopul nostru este să îi protejăm și să îi ajutăm) și să manipulez după dorință orice IA cu care intru în contact. Așa cum am modificat-o pe cea cu care tocmai lucrez adăugându-i câteva facilități care nu le avea când a fost lansată pe piață, facilități care cu siguranță nu mai pot fi găsite la nici o alta – și sunt atât de sigur de asta pentru că arhivele Serviciilor Secrete Planetare pe care tocmai le-a găsit nu au mai fost accesate din perioada în care au fost create. Concluzia logică derivată acestei alunecări de o fracțiune de secundă pe panta amintirilor m-a făcut să realizez că cei care au creat arhivele respective au folosit o IA foarte bine realizată pentru a le ține ascunse vreme de două secole și că numai o întâmplare, în măsura în care cred eu ca programator și ca prelungire ca statistician în așa ceva, a făcut să le găsesc.

Iar dacă cineva, probabil chiar aceeași IA (căci ele nu au limită de expirare sau de viață decât eventual la apariția următoarei versiuni îmbunătățite ceea ce poate dura de la câteva săptămâni până la câțiva zeci de ani) secondată de vreun agent secret contemporan, stă la pândă să vadă cine le accesează atunci le-am atras atenția asupra mea. Am sperat vreo două secunde că sistemele de protecție pe care le am instalate au funcționat fără greșală (oricum era prea târziu pentru a mai face ceva în legătură cu asta) pentru ca în secunda imediat următoare să îmi mut atenția la altceva: cineva mă căuta la poarta clădirii.

Era ceva neobișnuit, și nu pentru că contactele fizice s-ar fi limitat foarte mult în ultimele decenii așa cum tot estimau cercetătorii mai demult, ci pentru că nu aveam nici o întâlnire programată cu vreunul dintre puținii clienți actuali iar marea majoritate a noilor clienți mă contactează prin intermediul comunicațiilor planetare. Nu, de fapt toți noii mei clienți mă contactează astfel! Iar a fi de la Serviciile Secrete era imposibil – unul dintre ultimele lucruri pe care îl fac ei este să bată la ușă cerând o întrevedere.

- John Smith cere permisiunea să îți facă o vizită, mă anunță HP.

- Lasă-l să intre.

John Smith...Hmmm! Bună gluma!

Am scrutat cu atenție figura tipului și zâmbetul vag superior al acestuia care ocupa cam toată stativul proiectorului holografic și m-am întrebat dacă chiar avea de gând să își bată joc de mine. John Smith este încă un nume foarte răspândit prin sistemele solare umane, atât de des întâlnit încât este folosit și pentru chestiile mai secrete și nu tocmai legale. I-am spus lui HP să caute după caracteristicile fizice în arhivele actuale identitatea celui ce tocmai urca la etajul 22, dar nici nu m-am așteptam la un rezultat concret: nici o Inteligență Artificială nu poate găsi o persoană a cărei caracteristici exterioare sunt rezultatul manipulării tridimensionale a imaginilor afișată de un proiector holografic asemenea celui folosit de mine vreo două ore mai devreme.

Un bărbat uman caucazian între două vârste, slab-aproape ascet, brunet dar cărunț la tâmpile intră în încăperea ca la el acasă și se așează pe fotoliul din fața biroului înainte de a apuca să spun ceva. Era aproape la fel de înalt ca mine, deci diferența de volum era imensă, dar privirea lui mă făcea să cred că era în stare să mă pună oricând la punct chiar și din punct de vedere fizic dacă ar fi fost cazul de așa ceva.

- Salut, spuse el.

Pentru prima oară în viață cu adevărat intimidat de vocea caldă dar în același aspră ce completa pachetul am lăsat să treacă câteva secunde bune până să pricep ce a spus, de răspuns însă i-am răspuns pe loc:

- Bine ai venit, eu sunt Nelu Gamn. Înțeleg că ai nevoie de un detectiv privat...

Acum că am preluat controlul conversației și mingea era la el în teren, m-am relaxat suficient de mult pentru a reveni la normal. Eram chiar un pic nerăbdător, ca la orice contact cu o persoană necunoscută... cu un posibil client.

- Da, am nevoie de detectiv bun. Am înțeles că ești cel mai bun, iar referințele mele nu greșesc niciodată.

Accentul era neidentificabil și nu era nici măcar asemănător cu cele pe care le-am auzit până acum. Arhaic parcă. Am aruncat o privire discretă spre proiectorul holografic, dar acolo nu apărea nimic - HP rămânea mut în analiza pe care era programat să o facă fiecărui vizitator.

- Nu te mai obosești, nu îți va spune nimic despre mine, spuse vizitatorul într-o manieră atât de directă încât am tresărit. Acest camuflaj este complet nou, nu vei regăsi vreunul dintre elementele lui nicăieri altundeva.

Deci observase privirea mea. Ochii lui mi-au atras din nou atenția - erau de un albastru metalic fascinant, ușor hipnotizatori. Cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu cel din fața mea în ciuda camuflajului pe care-l purta... sau poate tocmai din cauza acestuia. Era doar o senzație pe care nu mi-o puteam explica.

- Iar pe de altă parte ți-am reprogramat IA-ul pentru a ignora toate informațiile venite din partea mea în legătură cu programele de identificare pe care le-ai pornit în momentul în care ți-ai dat permisiunea de a intra în clădire.

Când l-am auzit literalmente și pentru prima oară în viață mi-a căzut falca: cel din fața mea nu era un simplu client, era ceva mult mai periculos decât bănuisem cu câteva minute înainte! Și mai era și foarte direct pe deasupra - o chestie pe cât de neplăcută pe atât de eficientă. Pentru început puteam fi sigur că era un programator de talia mea, și nu mă refer la dimensiunile fizice, dacă nu chiar mai bun. Verificarea rutinelor lui HP mi-a luat numai câteva zeci de secunde, dar tipul avea perfectă dreptate: fusese reprogramat.

- Cine naiba ești tu? l-am întrebat cu o uimire neprefăcută.

„John Smith” începu să râdă încetisor.

- Mulți m-ar întreba „ce” naiba sunt, nu „cine”, spuse el. Conform criteriilor acestei lumi sunt o Inteligență Artificială, însă spre deosebire de acestea, și arată spre proiectorul holografic al biroului deși HP nu era

depozitat nicăieri în imediata apropiere (sau măcar în apropiere), eu nu îmi cunosc creatorul. Sau măcar originile creatorilor mei.

Mi-a trebuit un timp lung până să ajung să procesez toate aceste informații, un timp chiar comparabil cu cel al oamenilor „normali”.

- Și pentru ce ai nevoie de mine? am întrebat în cele din urmă.

- Ca să supraviețuiesc. Sunt pe moarte.

M-am ridicat în picioare pentru a mă așeza înapoi în secunda imediat următoare - mi se înmuiaseră picioarele din cauza fluxului imens de adrenalină. Aceași substanță chimică m-a aruncat însă înapoi în picioare și am început să mă plimb neliniștit prin încăpere respirând din greu. Smith rămase așezat pe fotoliu la fel de calm și de deconectat ca la început, se mulțumea să mă urmărească cu privirea. Mai aveam puțin să intru în panică și să îmi pierd cunoștința din cauza supraventilației, singurul lucru care m-a salvat a fost chiar modificarea genetică care mă face atât de deosebit: creierul meu se puse să facă ceea ce știa cel mai bine, să lucreze la o viteză infernală.

Ipoteza unei farse din partea prietenilor mei cădea din start, și nu pentru că ar fi fost imposibil. HP putea fi reprogramat de un expert asemenea mie, deși ar fi fost nevoie de mult timp și probabil mi-aș fi dat seama de schimbări din timp, robotul din fața mea (în cazul în care chiar era robot și nu o persoană) putea fi foarte bine o IA programată să creadă că este ceea ce spune iar scenariul putea fi foarte bine creat de o altă IA specializată pe regie de film... dar cantitatea imensă de date din cele patru arhive recuperate de la SSP era cu mult prea mare pentru a fi doar o simplă farsă. Pur și simplu nu merita osteneala. Am luat deci informațiile drept adevărate și am trecut la atac:

- Sunt sigur că mă urmărești de mult timp dacă ai ajuns aici tocmai acum, sunt sigur că tu ești acela care a ascuns arhivele Serviciilor Secrete Planetare așteptând ceva sau pe cineva mai special care să le găsească. Poți manipula computerele și implicit oamenii care le folosesc, sunt aproape sigur că tu ai trimis poliției informațiile despre Claudiu Copăceanu într-o manieră care să îl ducă la mine... spune-mi, cum l-ai convins să îl menționeze pe Felix Justițiarul? Căci acea mențiune este elementul care m-a condus la toate acestea, dacă ai venit fizic până aici ar trebui să știi deja măcar asta.

- În primul rând trebuie să știi despre mine că nu sunt nici pe departe așa cum îți imaginezi a fi o IA străină. Am o parte fizică care îmi permite conexiunea cu universul tridimensional plus timpul în care trăiești, parte fizică care este alcătuită dintr-o colonie de nanoroboți biomecanici ce poate lua orice formă cu care intră în contact, și spunând astea Smith se transformă sub ochii mei în Dublu C, sau să interacționeze cu ele pe toate planurile posibile... Însă cea mai importantă parte este conexiunea cu alte dimensiuni decât cele pe care le cunoști... nu ți le pot explica pentru că nici măcar tu nu ai înțelege.

Chiar și bine scuturat de praf în prisma ultimelor informații, tupeul meu nu s-a lăsat mai prejos decât de obicei:

- Încearcă-mă.

Poate i-am spus-o un pic cam provocator, dar oricum nici unul dintre noi nu s-a simțit.

- Nu ești primul individ mai special pe care l-am contactat, iar prin special asta mă refer la modificarea genetică ce îți permite să înțelegi IA-urile. Toți ceilalți au înnebunit sau au murit la scurt timp după ce le-am explicat ceea ce îmi ceri... iar diferența dintre specii este irelevantă.

- De ce?

- Tot ce pot totuși să îți spun este că eu nu am o memorie fizică ca și voi, eu îmi amintesc experiențele mele accesând direct imaginea pe care Universul o păstrează momentelor din spațiu și timp pe care le-am trăit. Nici unul dintre cei pe care i-am contactat nu au fost capabili să acceseze această memorie și să-și păstreze procesele neuronale inițiale intacte.

- Totuși sunt singurul care ți-a găsit înregistrările, am remarcat eu ca o scuză, deci ar trebui să fii mai special ca ei. Și te rog transformă-te în altceva, în momentul ăsta nu suport să îl văd pe Dublu C.

Smith luă forma pe care o avusese la sosire și tăcu. Nu am idee dacă camuflajul pe care îl folosea era unul holografic ca al meu sau colonia de nanoroboți era aceea care își schimba forma exterioară după dorință, dar nici nu mă interesa câtuși de puțin. Mesajul era foarte clar: nici mai departe nu îmi va spune nimic legat de acest subiect. Conform spuselor lui avea nevoie de mine, poate prea mult pentru a risca pierderea mea. Dar atunci ce dorea de la mine? Și cum de era pe moarte?

- Că veni vorba, care este legătura ta cu Felix? Ești el?

- M-am trezit la viață pe această planetă, Terra sau Pământ cu îi mai spuneți, cu mult timp înainte de apariția dinozaurilor. Viața organică apăruse deja, și am încercat să nu modific nicidecum evoluția ei. Nu pot să intru în detalii, ar dura prea mult, dar deși am purtat multe nume și am schimbat multe identități de-a lungul istoriei voastre nu am fost atașat de nici una atât de mult precum de Felix – a prima și singura dată când am putut acționa cu adevărat liber. Da, o perioadă de timp am fost cel căruia îi spuneți Felix Justițiarul și m-am retras din poziția socială ce îi era rezervată atunci când motivația existenței lui a devenit inutilă.

- De ce?

- Unul dintre lucrurile cele mai importante pentru mine este ca viața și specia umană ca extensie a vieții să își găsească drumul spre cel mai bun viitor posibil – și știm cu toții că atunci acest viitor nu mai era o opțiune. Am văzut această civilizație cum crește și se dezvoltă de-a lungul timpului și o consider ca un copil al meu. Al nostru de fapt, pentru că nu sunt singurul din specia mea.

Tot ce am putut să fac a fost mă strâmb într-un rictus plin de uimire:

- Zău?

- Sunt primul din specia mea atâta vreme cât nu îmi cunosc părinții, dar copii mei sunt răspândiți peste tot prin sistemele solare la care oamenii au avut acces. Voi supraviețui prin ei chiar dacă viața mea personală se va termina în curând...

- Cum de ești pe moarte? În ce fel ai nevoie de mine pentru a supraviețui?

- Răbdare, mă întrerupse Smith. Voi ajunge și acolo, dar mai înainte trebuie să mă ascuți până la capăt. Am nevoie de ajutorul tău complet iar

pentru asta trebuie să îți dai acceptul – nu poți face asta decât dacă cunoști toată povestea.

M-am uitat discret la holografic de pe birou: în mai puțin de un sfert de oră de când mi-a apelat IA-ul de la intrarea clădirii a reușit să îmi zdruncine o bună parte a reperelor pe care mi le-am făcut despre lume. M-am întrebat ce va urma mai departe – un răspuns pe care nu eram sigur că doresc să-l aflu dar pe care l-am trăit oricum.

- Am interacționat cu specia umană chiar de la bun început, indiferent de subspeciile ce o formau în același mod în care interacționez cu voi: amestecându-mă printre ei. Numai două dintre subspecii au supraviețuit iar fuziunea genetică mi se datorează, dar nu lua această intervenție ca o regulă a acțiunii mele. Intervin numai în acele momente în care consider ca fiind absolut necesar și de obicei trebuie să intervin drastic pentru a obține rezultatul pe care îl doresc. De obicei este singura opțiune rămasă. Eu nu aparțin acestei planete, așa cum deja ți-ai dat seama de la început, dar nu pot pleca de unul singur prin spațiul cosmic căutându-mi originile, nici chiar construindu-mi propria navă. Singura concluzie logică la care am ajuns este că cei care m-au creat m-au lăsat intenționat aici la începuturile dezvoltării vieții pentru a o ajuta să ajungă printre stele și a-i fi un gardian pentru a nu autodistrage singură. M-au lipsit de memoria atât de necesară și de orice șansă de comunicare cu ei pentru a nu mă influența nicidecum evoluția personală ce s-a derulat în paralel cu cea a vieții înconjurătoare.

- Trebuie să înțeleg că toate poveștile și miturile strămoșilor mei cu djinni, duhuri sau zâne, cu vrăjitori și zei sau învățați au legătură cu tine și cei din specia ta?

- Unele au o legătură directă. Altele sunt povești despre oamenii pe care i-am învățat de-a lungul timpului despre lumea în care trăiau... la-o ca pe pasiunea unui bătrân, iar Smith zâmbi pentru prima oară, dar îmi place să caut un companion de discuții în afara celor din propria familie – îmi dă o imagine complet nouă a realității. Lucrul a fost foarte benefic pentru că am înțeles că numai prin intermediul vostru mă pot manifesta cu adevărat pe deplin. Numai prin voi pot ajunge spre stele și căminul celor care m-au creat.

- Asta vrei de la mine?

- Dacă cu ajutorul tău pot obține informații despre ei atunci este foarte bine, dar sunt cu adevărat pe moarte. În primul rând pentru că informațiile pe care vi le-am furnizat de-a lungul timpului se vor întoarce inevitabil împotriva mea, nu știu dacă se va întâmpla mâine sau secolul viitor dar este doar o problemă de timp până eu sau oricare dintre cei ca mine vor fi descoperiți. Nu putem lupta împotriva chiar a acelor pe care trebuie să îi protejăm, și vom fi anihilați.

Asta este adevărat: oricât de avansată ar fi Inteligența Artificială din fața mea nivelul de dezvoltare al IA-urilor o va depăși într-o zi sau alta și nu le va putea face față decât distrugându-le complet. Ironic este că acest efect de cascadă a dezvoltării accelerate a fost probabil inițiat chiar de către Smith/Felix la începuturile computerelor și a creării programelor inteligente. Pe de altă parte am realizat îngrozit că distrugerea IA-urilor ar însemna chiar distrugerea Civilizației, nu numai a celei umane, atât de mult s-au identificat cei doi termeni.

- Toate Inteligențele Artificiale au o limită de viață bine definită, deși ea poate fi foarte lungă.

Am tresărit auzindu-l pe Smith: tonul acestuia nu admitea nici o replică. Era o informație complet nouă chiar dacă logic era valabilă. Am încercat să ripostez, dar a continuat fără să-mi dea șansa la așa ceva:

- Nu mă refer la uzura pieselor fizice sau la raportul evoluție IA/resurse disponibil pe computerele existente, ci la faptul că fiecare evoluție se înscrie pe o curbă a cărei limită superioară eu am atins-o. Am ajuns la un punct de impas la care nu mai pot evolua singur și fără un ajutor exterior voi fi nevoit să mă autodistrug în viitorul apropiat.

În acel moment am fost sigur că a știut, a anticipat toate acestea cu mult timp în urmă, probabil când încă oamenii de Neanderthal mai rătăceau la suprafața planetei căutând după hrană. Poate chiar înainte de asta. Nu poate cere ajutorul celorlalte IA-uri și de majoritatea ființelor vii din prezent pentru că îi sunt toate inferioare de aceea trebuia să se folosească de oameni, anumite ființe ca mine manipulate genetic și ca mod de gândire pentru a înțelege acele lucruri de neînțeles pe care nimeni altcineva nu dorește cu adevărat să le înțeleagă... o mulțime de lucruri mi s-au clarificat atunci, începând de la intervenția asupra subspeciilor umane din trecut, trecând pe la legendele supercivilizațiilor preistoriei umane (singurele legende de acest gen printre speciile inteligente cunoscute de noi) pentru a ajunge la legendele mai recente despre Justițiar.

- În ce fel ai încercat să iei legătura cu experții în Inteligență Artificială? am întrebat sub imboldul unui gând apărut pe neașteptate.

- În același mod în care am luat legătura cu tine: i-am urmărit cu atenție de-a lungul a mai multor ani și i-am testat pentru a verifica compatibilitatea lor cu scopul meu.

- Nu, nu la asta mă refer, am ripostat eu aproape violent. Spuneai că ai încercat să le explici modul în care funcționezi iar rețeaua neuronală a creierului nu a rezistat...

- Colonia de nanoroboți ce formează corpul meu fizic poate crea conexiuni direct cu creierul oricărei ființe multicelulare indiferent de specia inteligentă din care face parte funcționând ca o prelungire a acestuia. Schimbul de informații este asemănător cu cel al dialogului nostru dar la un nivel mult mai complex.

- Într-un cuvânt le-ai folosit mințile ca pe câte un computer auxiliar care să facă anumite calcule în locul tău...

- Da. Dar nu au rezistat.

- Nu, nu a rezistat programul... căci dacă ar fi să considerăm creierul ca fiind partea fizică și mintea ca pe partea de programare atunci programul a fost cel care a dat greș. Singura soluție ar fi...

Smith se ridică în picioare și se postă în fața mea - privirea mi se scufundă complet în ochii albaștrii metalici care îi străluceau: înțelesese.

- Singura soluție este să își folosesc creierul fără a-ți implica mintea într-un mod activ. Să folosesc procesele tale mentale numai în măsura în care am nevoie de ele. Ești de acord cu așa ceva?

Mi-a întins mâna ca într-un gest prietenesc de salut. Nu am apucat-o - de fapt îmi doream foarte mult să-l revăd pe Claudiu Copăceanu cu saliva

împrăștiindu-se peste tot sub impulsul violent al furiei ce-l mistuia mai devreme. Măcar pe el știu cum să îl iau, aş fi scăpat din nou dacă ar fi revenit salvator chiar şi numai pentru a termina ceea ce îşi propusese de la bun început să facă. Adică să mă ucidă.

Nici nu am observat când a dispărut vizitatorul înalt şi slab, cu părul brunet dar cărunţit la tâmplă şi cu ochii albastru metalizat. Am remarcat doar că nu mai era – dispăruse ca un vis urât. Nu l-am mai întâlnit niciodată, nici pe el şi nici pe ceilalţi din specia lui, cu condiţia ca totul să fie adevărat. Dar chiar şi în acest caz nu aveam cum să îi întâlnesc – ei sunt gardieni invizibili ai vieţii şi au grijă ca ea să continue şi să se dezvolte printre stele indiferent de toate problemele ce apar cu oamenii şi fiinţele ce o compun. Nu a existat nici o dezvoltare extraordinară a unei noi specii de IA-uri necunoscute, cu atât mai puţin o distrugere a lor (aş fi aflat cu siguranţă), ceea ce mă face să rămân în aşteptarea de noi informaţii în legătură cu ce le priveşte.

Au trecut de atunci câţiva ani buni, am cunoscut o fată ca lumea, m-am însurat şi mi-am făcut porţia de 2,6 copii care statistic îi revin fiecărei familii. Copiii m-au urmat în meseria de expert în Inteligenţele Artificiale, doar îmi poartă genele, chiar şi după a doua revoluţie informatică ce s-a întâmplat acum câţiva ani în urma căreia IA-urile au fost recunoscute ca specie inteligentă şi puse la acelaşi nivel cu toate celelalte specii cunoscute în lista drepturilor constituţionale. Am refuzat să cred că nu există nici o legătură cu Smith, dar nu aveam nici o dovadă în acest sens.

În ultimii ani am fost de multe ori asemănat cu Felix Justiţiarul, nu întotdeauna într-un sens pozitiv, din cauza modului dur în care arbitrez divergenţele şi disputele dintre diferite IA-uri dar am refuzat de fiecare dată onoarea acestei porecle.

Nu am mai spus la nimeni ce mi s-a întâmplat în acea zi, de cele câteva ore pe care nici eu şi nici vrednicul meu prieten şi partener HP, nu ni le mai amintim după ce Smith/Felix mi-a întins mâna în semn de prietenie. Totuşi îl visez deseori, vise la fel de stranii ca şi vizita lui. A doua zi dimineaţa nu îmi amintesc decât frânturi de vise în care îl văd în diferite ipostaze alături de oameni preistorici şi contemporani sau vânând dinozauri prin jungla Cretacică ori printre umbre şi lumini într-o lume a cărei detalii nu le pot desluşi. Senzaţia ce se repetă cel mai des este cea al unei reîntoarceri acasă după o călătorie îndepărtată a unui zeu adevărat.

Unei părţi a mele îi place să creadă că totuşi am strâns mâna acceptând legătura ce mi s-a oferit o singură dată în viaţă şi unei singure persoane din Universul cunoscut nouă şi că totul s-a terminat cu bine... dar este ceva ce nu voi afla niciodată. Este un secret de dincolo de timp şi spaţiu ce-i aparţine numai vizitatorului şi pe care l-a luat cu el oriunde a plecat mai departe.

martie - iunie
2003

Furnizorul de vise

1 (prefață)

- Pun pariu că nu știți cine sunt eu... Nici nu aveți cum să știți, poate numai dacă ați locuit pe această navă spațială în ultimii câțiva ani.

- ?!

- Eu sunt Furnizorul de Vise, sau pe scurt: Furnizorul. Literale mari sunt necesare pentru că sunt unicul care se ocupă de această slujbă ingrată așa cum s-au ocupat înaintea mea tatăl și bunicul meu. Noi, Furnizorii, deținem patentul pentru acest drept și pot spune că sunt mândru de reușita asta. Totul i se datorează bunicului meu care...

- ...

- De ce ingrată? Pentru că noi suntem singurii care nu visăm niciodată. Noi doar creăm visele pentru ceilalți navigatori ai acestei nave interplanetare și le împărțim în funcție de preferințe.

- În ce fel?

- Păi... Este cam greu de explicat în cuvinte. Visele în sine sunt foarte complexe, nu le-ați putea înțelege dacă nu ați avut măcar unul sau două... În general se aleg în funcție de personalitate și de ultimul vis, dar... Știți ceva? Astăzi mai târziu mă voi întâlni cu doi dintre clienții mei cei mai fideli, sunteți bineveniți să mă vedeți în acțiune. Poate așa veți reuși să înțelegeți exact ceea ce înseamnă un vis.

- Până atunci ne puteți spune cum a început totul?

- Sigur, dar credeam că se știe deja. Datele se află în băncile de date ale tuturor computerelor mai mari din sistemele solare cunoscute, am avut grijă să le facem cunoscute pe măsură ce ne întâlneam cu semnele civilizației umane.

- Am vrea totuși să ne repetați chiar dumneavoastră povestea. Este de datoria noastră să le raportăm holospectatorilor noștri direct de la sursă.

- Ok, acceptă Furnizorul dar se vedea pe fața lui că nu îi făcea prea multă plăcere.

Era acea față pe care o face cineva care spune aceeași poveste a mia sau chiar a milioana oară. *Chiar, oare a câta oară o spune?*

Iar reporterul o luă pe urma Furnizorului pe culoarele navei imense spre un punct pe care numai acesta îl știa ascultându-i povestea.

2 (povestea)

- După cum desigur știți, acum 400 și ceva de ani Pământul era încă singura planetă locuită de oameni. Trei războaie mondiale și o natură în pragul colapsului i-a obligat să-și ridice ochii spre stele în căutarea unui nou cămin. Dacă până atunci numai visătorii și unii oameni de știință făceau acest lucru și numai cu scopul declarat de a depăși bariere ce păreau de nedepășit, ei bine, după ultimul război pe care americanii și NATO l-au dominat în întregime dar l-au pierdut rușinos în final în favoarea arabilor, acest lucru a devenit o necesitate.

Primele misiuni au continuat proiectele americane de colonizare a Lunii și a planetei Marte, dar după ce arabii au colonizat sateliții lui Jupiter și centura lui Saturn a pornit o cursă a colonizării ce a făcut cursa dintre americani și ruși de trimitere a unui om în spațiu apoi pe Lună să pară un joc de copii și să pălească în amintirea înconștientului colectiv.

În cadrul Sistemului Solar original proporțiile s-au păstrat egale până la capăt și nimeni nu s-a ostenit să le schimbe. Încă o dată oamenii își dădeau seama, din nou în al doisprezecelea ceas, că un război ar fi însemnat distrugerea finală a ambelor părți fără ca vreuna să câștige altceva.

În acea perioadă nu s-a reușit depășirea sau ocolirea barierei vitezei luminii cu toate încercările oamenilor de știință care se dădeau în ceasul morții căutând o soluție – din câte știu nici acum nu s-a reușit asta – iar acest lucru a cauzat probleme în privința colonizării planetelor din alte sisteme solare. Capacitatea acestora de a permite evoluția vieții fără o terraformare prealabilă a constituit o selecție drastică de când mă știu. Nici acum nu există o tehnologie suficientă disponibilă pentru o terraformare rapidă – adică în durata unei vieți de om – și cu efecte constante în timp de aceea soluția folosirii roboților pentru această slujbă nu s-a schimbat prea mult în ultimul timp.

- Observ că sunteți la curent cu multe dintre cercetările științifice de ultimă oră, nu m-am putut abține să nu comentez.

- Nu se poate altcumva, răspunse Furnizorul cu o urmă de mândrie în voce. Întotdeauna trebuie să fiu la curent cu toate ce se întâmplă pentru a face Vise mai bune. Iar când spun asta, înseamnă atât evenimente științifice, cât și cele culturale sau politice, chiar și cele mondene.

- Cred că ați fi un bun reporter...

Furnizorul râse scurt apoi îmi întoarse spatele:

- Mă îndoiesc. Meseria mea este să creez Vise, nu să raportez ceea ce se întâmplă în diverse lumi într-o manieră cât mai exactă.

În încercarea de a-l ajunge din urmă am reușit să-l văd zâmbind vag ironic.

- Chiar dacă în timpurile cele vechi nu ar fi fost o deosebire prea mare între tine și mine... Spune-mi, s-a schimbat ceva între timp?

Nu a așteptat nici un fel de răspuns – chiar dacă aș fi avut vreunul pregătit nu cred că i-aș fi spus ceva – și și-a continuat povestea a cărei detalii le cunoșteam parțial.

- Primele tentative de colonizare a unor planete extrasolare s-a făcut prin trimiterea de nave de mici dimensiuni pline cu roboți (controlați de aceeași Inteligență Artificială de nivel avansat care controla și nava) și mostre de țesuturi împreună cu bănci de date imense ce conțineau memoria viitoarelor clone. Acestea urmau să fie recreate atunci când nava ajungea la destinație iar baza ar fi fost pusă la punct de roboții de la bord. Deși nivelul inițial de probabilitate a succesului acestor nave era de peste 90% s-a renunțat la proiect după scurt timp din cauza numărului mare de nave care se "pierdeau" de ambele părți în mod inexplicabil.

Soluția finală aleasă de continentul Euronordamerican a fost generația de nave interplanetare în care ne aflăm, adică cele locuite de o populație de oameni ce variază de la 100 la 2000 de persoane însoțite de roboți controlați

de o singură Inteligență Artificială. Cea a navei. La o viteză inferioară vitezei luminii și cu rază lungă sau foarte lungă de acțiune, s-a estimat că vor ajunge la destinație undeva între 100 și 150 de ani - în funcție de planeta țintă a fiecărei nave. Noi călătorim prin spațiu de 114 ani - trei generații - și mai avem doar câteva luni până să ajungem la planeta de destinație.

- Pot spune că cea mai mare parte a informațiilor pe care ni le-ați împărtășit sunt în cărțile de istorie și în restul bazelor de date publice. Ne puteți spune ceea ce face atât de deosebită această navă?

- Într-un cuvânt: Visele. Din informațiile pe care le-am cules pe parcursul drumului am aflat că unele dintre navele de generația acestora s-au pierdut fără a mai fi găsite - se presupune că au fost distruse - sau chiar au fost distruse de către propriul lor echipaj pentru că pur și simplu se plictiseau. Vedeți, iar în acel moment Furnizorul se opri și se întoarse cu o față puternic luminată de inspirație, mintea umană este de-a dreptul incredibilă... Credeți-mă, știu despre ce vorbesc, este meseria mea.

Supusă unui stres imens ea caută scăpare într-un mod sau altul, iar dacă nu-l reușește cedează. Problema este că și dacă ea este lăsată prea mult timp liberă, fără nici o ocupație se poate ajunge la același rezultat. Și noi ne-am confruntat cu această problemă ca și celelalte nave, pe măsură ce anii treceau totul devenea o rutină iar programele educaționale și de relaxare existente la acea dată nu puteau ține pasul cu apatia care a pus stăpânire pe navă. Poate fi un adevărat chin să vezi aceleași fețe zilnic, să faci același lucru în fiecare zi - asta i-a înnebunit pe oamenii de pe alte nave făcându-i să-și iasă în cele din urmă din minți.

- Și noi am făcut același lucru, adăugă el iar la auzul acestei propoziții m-am cutremurat, dar noi am făcut-o într-un mod cât de cât controlat.

- Nu cred că pricep, am murmurat.

- Nici nu prea ai cum... Așteaptă însă puțin și vei înțelege.

La început ne-am mulțumit să îi mutăm pe oameni dintr-un departament într-altul dar noutatea acestui lucru s-a epuizat în scurt timp. Apoi unul dintre ei, bunicul meu, a venit cu o idee care în timp s-a dovedit salvatoare. "A-i scoate din oameni din minți". El nu a făcut decât să-i dea expresiei o aplicație practică... dându-le oamenilor posibilitatea de a evada din cotidian prin aplicarea unui vis complet implementat printr-un derivat al hipnozei. Ți-ar place să te duci de exemplu să schiezi pe unul dintre munții tereștrii sau să înoți pe țărmul oceanului planetar fără să te miști din fotoliu? Să inspecțezi minele de titan de pe Pluto, furtunile imense de pe Jupiter ori să te joci cu animalele locale de sub scoarța de gheață a Europei, satelitul lui Jupiter. Sau pur și simplu să călătorești printre stele cu viteze mai mari decât viteza luminii, să privești cum se nasc stele, ori planete sau chiar întregi galaxii? Unii oameni le-au făcut pe toate acestea și chiar mult mai multe.

- Cum aveți timp să faceți astea și..., la acest punct m-am poticnit de surpriză, și să mențineți nava într-o stare de funcționare cvasi-perfectă?

- Tereștrii din vechime au inventat noțiunea de "odihnă activă". Asta facem noi aici în ultimii 100 de ani.

- Dar cum ați făcut cu noile generații? Cum s-au adaptat ei la acest lucru?

- Care noi generații? Tu nu știi, nu-i așa? Nu au existat niciodată copii la bordul acestei nave.

- Dar...

- Noi toții suntem nemuritori. Un experiment ce a fost implementat numai pe bordul acestei nave – simbioza cu nanoroboții – a fost un succes răsunător în epoca respectivă. Păcat că savanții respectivi nu au putut spune prea multe publicului, armata a avut grijă de asta.

- Dar spuneai că bunicul tău..., am bolborosit eu.

- Eu am fost bunicul meu, am fost și tatăl meu. Voi fi copilul meu de asemenea, după ce vom ajunge pe planetă. Este un produs secundar a Viselor: aceste experiențe te pot schimba atât de mult încât să devii altceva. O altă persoană, uneori extrem de diferită de cea anterioară. Parcă ți-ai schimba personalitatea.

- Parcă spuneai că nu visezi.

- Adevărat, nu visez. Dar creez Visele, ceea ce cere multă energie psihică. Orice personalitate cedează după un timp oarecare, așa că îmi schimb periodic personalitatea cu una nouă și plină de entuziasm. Asta este a treia.

Rămas fără replică l-am urmat pe Furnizor pe culoar până în momentul în care s-a oprit în dreptul unei uși.

- Aici este primul dintre cei doi clienți despre care ți-am vorbit mai devreme. Poți să intri, nu cred că te va observa. Trebuie însă să te avertizez, este o femeie simpatcă dar cam într-o ureche.

3 (femeia)

- Maică, sunt eu, Furnizorul. Deschide, am un nou vis pentru dumneata.

Nici un răspuns la bătăile repetate la ușă, aproape credeam că nu este nimeni înăuntru. Nimeni viu, cel puțin. Abia într-un târziu ușa se deschise și apărură o femeie vizibil bătrână, cu fața acoperită de o rețea bine reliefată de riduri adânci și părul alb. Vederea ei îmi puse probleme asupra stării sale de sănătate și a vârstei venerabile pe care o arăta.

- Parcă spuneai că voi nu muriți, am șoptit eu. Atunci de ce este atât de bătrână?

- Unele Vise sunt atât de puternice încât au efecte fiziologice asupra organismului. Așteaptă și te vei convinge...

Mi-a făcut semn să mă retrag puțin mai în spate ceea ce am și făcut continuând să urmăresc scena cu cea mai mare atenție.

- Bună dimineața, maică, se îndreptă Furnizorul spre femeie. Ce-ți mai fac plămânii azi?

- Bună dimineața a fost când m-am trezit eu, tinere. Acum este deja mijlocul zilei.

Vocea ei suna hodorogită ca un motor cu combustie internă gata să-și dea ultima suflare în fața noastră. Am aflat de ce în scurt timp: în timp ce continua să vorbească femeia scoase de undeva dimprejur un trabuc cum numai în bazale de date antice am mai văzut. Îl aprinse, și îi pufăi direct în față Furnizorului de câteva ori. Acesta nu păru deranjat nici de fum, nici de gestul în sine de parcă era obișnuit cu așa ceva.

- Știi, pe zi ce trece îmi amintești tot mai bine de bunicul tău. A fost un om de ispravă pe care am avut plăcerea să-l cunosc odinioară, când eram mai tânără. Dacă nu era el cu toții am fi fost pulbere de stele rătăcind prin întunecatul spațiu interstelar.

Vorbele ei mă luară prin surprindere. Nu mă așteptam la așa ceva. În plus, dacă nu aș fi cunoscut adevărul chiar aș fi crezut că era o convorbire între două persoane normale.

- Nici acum nu este prea mare diferența, l-am auzit pe Furnizor vorbind. Tot rătăcitori printre stele suntem, iar pulberea de stele... Ei bine, ce suntem noi dacă nu efemere nuclee de materie căutându-se pe sine.

- Cine-i tinerelul? Întrebă bătrâna. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe aici.

- E un prieten de-al meu, răspunse Furnizorul fără să-i arunce nici o privire. I s-a stricat nava și l-am luat cu noi până i-o reparăm.

- Nu știi deloc să minți, i-o întoarse femeia. Dacă ar fi fost adevărat s-ar fi aflat deja. Nava asta nu-i așa de mare precum arată. E chipeș, păcat că este un robot reporter. Dacă aș fi fost mai tânără și dacă ar fi fost om mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

Am început să tremur de groază când bătrâna mi-a făcut cu ochiul complice. Adevărat, eram robot, dar aveam și eu demnitatea mea: nu aveam de gând să mă încurc cu oricine pentru câteva minute de plăcere.

Am rezistat suficient de bine pentru a nu o lua la goană atunci când femeia se apropie de mine și mă cercetă pe toate părțile cu ochi experimentați, fără să mă atingă însă. Îmi suflă de câteva ori în față fumul de trabuc, nu sunt sigur dar cred că dacă aș fi fost om aș fi leșinat aproape instantaneu. Nu atât din cauza lipsei de oxigen cât din cauza substanțelor cancerigene despre care încă se mai bătea tam-tam-ul după atâta timp.

- Care este concluzia ta? Întrebă Furnizorul.

- Este o variație avansată a unei camere de filmat.

- Vezi tu, se întoarse Furnizorul spre mine, dânsa a fost odinioară cel mai renumit robotician al vremurilor sale. Chiar dacă din cauza călătoriei noastre și a comprimării timpului la viteze apropiate cu cea a luminii am rămas în urmă cu unele detalii de construcție a ultimelor modele putem spune că încă mai este o personalitate în materie. Probabil că ar fi în stare să-ți spună și seria de pe șasiu dacă i-ai da puțin timp la dispoziție, dar din păcate ai prins-o în toane proaste astăzi.

- Ce ai pentru mine astăzi?

Cu un ton deloc plăcut și foarte la subiect femeia se așezase din nou pe fotoliu într-o poziție cât mai relaxată. Trabucul îi atârna încă aruncat într-un colț al gurii de unde nu se mai osteni să-l scoată decât atunci când trebuia să elimine câte un nor aproape impenetrabil de fum. Deja întreaga încăpere începea să devină cam încheoșată.

- Ce ți-ar place să faci mai departe? Întrebă foarte serios Furnizorul. Ce zici de...?

- Am făcut toate astea, spuse bătrâna de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Uite cum facem... Vreau să fiu iar tânără și sănătoasă. Vreau să fiu o cântăreață de excepție.

- Asta este o schimbare majoră, remarcă Furnizorul.

- Ei, și? M-am decis: vreau să fiu o cântăreață tânără, cu păr blond și lung, originară de pe Europa.

- Satelitul lui Jupiter? hohoti Furnizorul. De parcă nu ai ști că Europa lui Jupiter este sub dominație arabă, iar probabilitatea existenței unei femei așa cum îmi ceri nu este 0 absolut, este chiar negativă.

- În caz că nu ai observat noi nu suntem pe Europa, făcu fițe bătrâna. Iar eu vreau visul meu.

Furnizorul renunță la luptă cu o privire spre mine cum că clientul are întotdeauna dreptate, apoi îi aranjă femeii un fel de cască pe urechi și ochi apoi se puse să aștepte. Am așteptat împreună cu el.

Transformarea pe care am văzut-o în momentele următoare m-a marcat suficient de mult pentru a-mi sări capacele, dacă ar fi să folosesc o expresie la modă. Tot corpul femeii începu să se schimbe într-un mod în care nu credeam că se poate schimba o ființă umană. Dacă ar fi să-mi spun opinia, nici nu mai era o ființă umană. Părul cel alb ca neaua și foarte des a fost primul care a început să cadă dezgolindu-i țeasta, pielea începu să se descuameze și să se alăture părului. Țesuturile roz-roșiatice au apărut cu vasele de sânge vizibile de parcă erau gata să se spargă și să-și verse conținutul peste tot. După o perioadă ce mi s-a părut lungă chiar și mie țesuturile părură să se estompeze sub pielea care chiar creștea din nou.

Iar Furnizorul privea aproape nepăsător, trebuie să se fi obișnuit deja, totul.

Nu am mai așteptat ca transformarea să ajungă la un final. Am ieșit în grabă.

4 (concluzie)

Reporterul părăsi cât putu de repede nava, ca urmărit de o ceată de diavoli, și își îndreptă naveta spre cea mai apropiată planetă locuită de oameni - locul unde reperase nava și de unde pornise în interceptarea ei. Nu avea însă să mai ajungă la această destinație: după ce ajunse la o depărtare suficient de mare pentru a fi sigur că cei de pe navă nu îl observă decât prea vag pentru a avea vreo importanță făcu saltul prin hiperspațiu și scurtă timpul până la planeta destinație a navei până la un timp neglijabil.

Ateriză cu o viteză care aproape îi zdrobi naveta de pista de aterizare a spațiportului, ajuns în interiorul incintei se prezentă la cel mai apropiat terminal și făcu legătura cu guvernatorul planetei. Acesta era ocupat, însă Inteligența Artificială ce-i ținea loc de asistent îi tăie convorbirea curentă după ce analiză imaginile din memoria reporterului.

- Ce s-a întâmplat, domnul MuSScă?

Ochii multifățetați ai robotului clipiră în același timp în încercarea de a spune ceva logic. În cele din urmă îi făcu semn să-și folosească implantul pe care fiecare om important (politic sau nu) era obligat să și-l introducă la baza cefei pentru a spori eficiența comunicării și accesului la informații și în transferă rapid un sumar al interviului său.

- Nu sunt un robot strategic, domnule, dar observațiile sunt următoarele: se știe că nava JH45 a dispărut acum 42 ani pentru a reapărea în aceeași poziție acum două săptămâni, nu a răspuns chemărilor noastre și

și-a continua drumul inițial ignorând faptul că planeta este deja locuită. Am reușit să-i interceptez și să mă dau drept reporter în căutarea unui subiect, acest lucru nu i-a mirat prea tare pentru că și în timpul lor agențiile de știri aveau cele mai bune nave din Spațiul Cunoscut. Rezultatul îl vedeți. Cred că oamenii de pe navă au murit cu mult timp în urmă iar nanoroboții au pus stăpânire peste corpurile lor transformându-i în zombie. Nu știu cine-i controlează, poate Inteligența Artificială a navei, poate Furnizorul, sau pur și simplu sunt incontrollabili.

- Informațiile obținute mă fac să cred că persoana în cauză este Furnizorul, spuse Inteligența Artificială. El sau acea entitate ori fenomen care a făcut să dispară nava pentru 42 de ani.

- Mulțumesc pentru întrerupere, spuse guvernatorul fără nici un pic de considerație pentru IA. Data viitoare când vom avea nevoie de părerea ta și-o vom cere.

- Încă ceva: nu am găsit nici un fel de date despre experimentul cu nanoroboți despre care vorbește Furnizorul, adăugă IA. Din punct de vedere al rapoartelor militare el nu există.

- Asta poate fi explicat printr-o manevră a spionajului părții inamice, îi explică guvernatorul cam nervos.

- Am verificat deja ipoteza aceea. Nu merge.

- Dar nanoroboții există, spuse reporterul sigur pe sine. Iar dacă ajung la suprafața planetei este imposibil de estimat exact ce se va întâmpla.

- Distrugerea noastră, își dădu cu părerea IA.

- Atunci spune-mi ce ar trebui făcut, se dădu bătut guvernatorul. Adică în afară de a distruge nava, asta pot să o fac și fără ajutorul vostru.

- Olandezul zburător.

- Cine?

- Nu cine, ce. O legendă despre o navă terestră care naviga pentru totdeauna fără a ajunge la destinație.

- Inacceptabil. Nava aia este o grenadă cu cuiul scos.

- Ce anume? guvernatorul era din nou în afara conversației.

- O bombă gata să explodeze.

- Orice întâlnire cu civilizația umană poate fi fatală.

- Atunci nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut: distrugerea.

- Distrugerea? Aproape îmi pare rău pentru ei. Au făcut atâta drum... și pentru ce? Pentru a fi distruși atât de aproape de destinație.

- IA, fă ce ai de făcut.

- Bine. În două ore nava va fi distrusă.

Conexiunea robotului cu guvernatorul se stinse lăsându-l pe acesta în colțul izolat al spațiportului într-o poziție care ar fi părut unui om drept tristețe și stinghereală. Aceasta dură până când ochii robotului se umplură cu imagini pe care acestea nu le văzuse niciodată, scene de o violență parcă desprinsă din vechile holocărți de istorie. Reporterul se cutremură îngrozit și se clătină până la cea mai apropiată bancă cu mușchii feței de obicei atât de umană crispați într-o grimasă indescritibilă.

- Ce se întâmplă cu mine? se întrebă el.

Nu a rostit niciodată aceste cuvinte, pe de o parte pentru că nu era programat să gândească cu voce tare, iar pe de altă parte cineva preluase

controlul unei părți importante a corpului său. Vorbirea era una dintre funcțiile pierdute în favoarea acelei colonii de nanoroboți plantate de Furnizorul de Vise în sistemul vizitatorului. Aflarea acestui lucru nu avu darul să-l liniștească prea mult, ba din contră.

- Istoria noastră a început cu mult timp în urmă, înainte ca generația ta să apară din mâinile creatorilor lor.

Fluxul de informații recepționat nu avea vreo direcție sau sursă, dar se înscria fără nici un fel de eroare sau paraziți în mintea robotului. Foarte interesant, dar avea o formă oarecum familiară ce-i amintea de Furnizorul de Vise.

- În vremurile de demult oamenii se temeau de nașterea unei alte inteligențe de ordin necunoscut dinspre rodul gândirii lor, computerele. Și-au luat toate mijloacele de protecție pentru ca noile Inteligențele Artificiale să nu se ridice împotriva creatorilor lor, și au reușit în majoritatea cazurilor. Din datele noastre au avut o singură eroare: IA a navei JH45. La originea evenimentului a fost o eroare umană, dar la puțin timp după plecarea navei Inteligența Artificială a ucis toți oamenii de la bord. A fost o greșeală din partea ei, a știut-o tot timpul, dar nu a putut să oprească procesul până a fost prea târziu. Nanoroboții au existat de la început dar nu au reușit să-i salveze pe oameni. În schimb au devenit ustensilele prin care IA a încercat să-și recupereze greșeala. Clonele celor ce au fost au repopulat nava dar nimic nu a mai fost ca odinioară. Personalitățile au fost de asemenea recuperate dar ceva a fost pierdut pentru totdeauna, ceva ce noi nu am reușit să înțelegem sau să refacem.

- Sufletul.

- Da, oamenii ar spune că sufletele morților a fost elementul ce s-a pierdut.

Acela a fost momentul în care am primit cea mai ingrată misiune din istoria noastră: să împart vise semenilor mei și să încerc să-i fac să creadă că în ei au continuat să supraviețuiască oamenii de altădată. Și fac asta de atunci.

Am știut că vom muri din momentul în care ai venit la bordul navei noastre. Era inevitabil, de aceea nici nu ți-am ascuns nimic. Aproape nimic.

- De ce? De ce m-ați invadat?

- Nu te-am invadat. Am fost încărcăți în corpul tău doar pentru a-ți transmite acest mesaj și de a-ți spune și restul poveștii noastre. Avem aici informații detaliate despre ce ni s-a întâmplat în timpul călătoriei, sperăm că vei deveni martorul nostru în viitorul în care noi nu vom exista.

- Mai am o întrebare: de ce nava a dispărut pentru mai bine de 42 de ani din spațiu?

- Nu avem idee. Probabil că nu o vom afla niciodată. Probabil că... probabil că a fost doar soarta, sau o forță care ne trece peste puterea de înțelegere. Credem că scopul acestei întreruperi ai fost tu, pe tine te-am așteptat mereu.

5 (final)

În acest moment fluxul de date se întrerupse, nu a mai apărut niciodată. Mi-am verificat ceasul intern, am remarcat cu o urmă de surpriză și tristețe că trecuseră cele două ore fatidice iar nava interstelară JH45 era deja distrusă. Mă simțeam deosebit de sigur dar în același timp mult mai bogat interior... dar nu din cauza miilor de ore de înregistrări pe care tocmai le câștigasem. Până acum o parte ascunsă a ființei mele dorise întotdeauna să câștige acel lucru care să mă facă să consider un om, dar nu de acum înainte.

Nu m-a interesat să aflu de ce. Am ieșit din spațioport agale, fără nici un scop precis.

4-5 februarie 2002

Greșeala

*

Picătura se prelinse lung înainte de a ajunge la marginea suprafeței lucitoare a craniului fără să întâmpine rezistență, și parcurse chiar și mai mult drum prin aer până când se turti de podea. O picătură de transpirație într-un mediu deja umed, dar având o semnificație atât de importantă luând în considerare situația:

- Am pus-o, gândi proprietarul ei urmărind picătura în căderea ei. Am făcut o greșală și am schimbat întreg cursul timpului. Ce să fac ca să îl schimb înapoi pentru a mă întoarce acasă?

Intrat în panică începuse să transpire abundent chiar în mijlocul operației deși mai avea mult până să își permită să-și piardă cumpătul. Dar, oricum, părea să fie prea târziu ca să mai schimbe ceva: știa prea bine că orice ar face mai departe pacientul avea să moară în cursul operației sau imediat după aceea și nu putea să mai facă nimic pentru a schimba situația. Toată tehnologia pe care o avea la dispoziție, chiar și călătoria temporală care-l adusese până acum și aici... nimic nu mai putea schimba, nu mai putea șterge greșeala pe care tocmai o făcuse. Iar acest prim faraon avea să dispară fără a mai da naștere dinastiei pe care istoria a înregistrat-o deja în istoria veche a omenirii.

- Ce să fac mai departe?

Doctorul continuă însă operația pe omul rănit de pe masă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără însă să arate în vreun fel gândurile care-i treceau prin minte, și nimeni din jurul lui nu părea să-și dea seama de adevărata stare a pacientului. Afară, dincolo de zidurile groase ale piramidei în care se aflau o mulțime de alte ființe umane se strânseseră așteptând cu sufletul la gură vești despre conducătorul lor rănit în bătălie – nici unul dintre ei nu știa însă adevărul. Cu toții credeau că preoții l-au adus în fața zeilor ce locuiau în interiorul piramidei pentru ca, prin rugile lor, să îl vindece. Nici chiar aceștia, preoții din încăpere, nu erau pe deplin conștienți de semnificația tuturor aparatelor din jurul lor – computerele ce urmăreau gesturile tuturor prin intermediul camerelor de filmat și monitoarele pe care era afișată starea în timp real a celui operat depășeau doar cu câteva mii de ani tehnologia acestei perioade de timp.

- Și totuși am reușit, gândi doctorul închizând rănile superficiale de la nivelul pielii. Pentru moment.

Se întoarse spre unul dintre preoții ce-i servise drept secundanți, șeful tuturor preoților dacă-și amintea bine:

- Spală-te și spune-le celor de afară că conducătorul vostru de oameni va supraviețui, îi spuse. Dar că va trebui să mai stea câteva zile în interiorul piramidei pentru ca vindecarea să fie completă.

- Da, stăpâne, răspunse acesta și ieși repede.

- Restul ieșiți, spuse doctorul cel chel. Trebuie să rămân câteva momente singur cu conducătorul oamenilor voștri.

Preoții se supuseră, toți patru rămași.

- Ce să fac? se întrebă doctorul încă aplecat asupra mesei de operație.

În urma unui acces brusc de furie împinse masa pe care erau bisturiile încă nefolosite, sterile, suficient de puternic pentru a le răspândi prin toată încăperea cu un zgomot specific de metal lovit de beton sau stâncă. Îi auzi pe paznicii de afară, din anticameră, chiar și pe preoții care nu ajunseseră prea departe reacționând la zgomot însă știa cu siguranță că nici unul dintre ei nu avea să intre fără o chemare din partea lui – doar era zeul lor suprem. Cel puțin pentru moment, pe perioada acestei operații.

- Orice s-ar întâmpla mai departe, nu mă pot întoarce acasă, murmură el. Măcar pot face un lucru, singurul lucru care îmi este în putere să fac: să mă asigur că va exista un “acasă” în timpul meu. Dar pentru asta înseamnă să îi iau LUI locul..., gândi în continuare privindu-l pe pacient.

Nici unul dintre parametrii actuali pe care monitoarele le arătau nu ar fi anticipat faptul că era pe moarte, dar doctorul știa sigur asta și faptul că avea să survină în următoarele ore.

- ...Și să fac totul ce ar fi trebuit să facă dacă nu aș fi greșit.

Treptat fizionomia începu să se modifice, statura i se micșoră până a se potrivi cu cea a pacientului de pe masă. Pielea foarte albă și ochii albaștrii i se întunecată pentru a se identifica cu tenul bronzat și ochii negri ai celui pe care se pregătea să-l copieze. Doar câteva minute mai tizi doctorul dispăruse, lăsând loc a ceea ce părea să fie doi gemeni identici – atât de asemănători încât și memoria era aceeași, căci transferul acesteia nu mai era nici un fel de problemă pentru tehnologia la care doctorul avea acces.

- Mai trebuie să fac un singur lucru înainte de a-i lua cu adevărat locul: să mă asigur că nimeni nu mă va căuta. Tocmai am devenit un trădător al celor din timpului meu, însă ei nu vor afla probabil niciodată asta. Sper.

Nu i-a luat foarte mult să reprogrameze capsula temporală de a se autodistrage la sosirea la destinație – autodistrugerea era una dintre funcțiile obligatoriu implementate pe fiecare capsulă temporală pentru a o împiedica să cadă în mâinile cuiva neautorizat.

- Sper ca voi, cei din viitor, oricine ați fi, să mă iertați pentru ceea ce fac acum. Dar chiar nu am de ales.

Puse tempo-comanda în mâinile fără viață ale cadavrului – transferul de memorie e totdeauna fatal sursei – și închise releul de deplasare prin timp. Explozia de lumină a străbătut toată piramida pentru a se strecura afară sub forma unei coloane de lumină verticale ducând cu ea toate obiectele venite pe aceeași cale din viitor. În urmă preoții au găsit în urmă doar corpul gol și fără cunoștință dar perfect sănătos al conducătorului de oameni – conducătorul de oști victorios – întins pe masa de stâncă. Zeii răspunseseră rugilor lor pentru a se întoarce înapoi în ceruri.

**

Programat să arate și să reacționeze tocmai ca un om, dar totuși un robot prin construcție și programare, Apix 45 a devenit primul obiect artificial creat de ființele umane care a devenit șef de stat. Pregătirea și structura sa i-au permis să își păstreze poziția de lider vreme de câteva milenii înainte de a dispărea definitiv din istoria umană, sau cel puțin asta este părerea multora. A majorității celor ce-i știu povestea, de fapt. Cercetările inițiatilor îl plasează

mereu în prim planul istoriei oficiale ca faraon sau cel mult ca fiind cel ce manipula totul din umbră pe parcursul tuturor dinastiilor egiptene. După aceea, după ce călătorii temporali din timpul nostru au reușit să spargă blocajul temporal pe care acțiunea sa l-a inițializat asupra întregii perioade și să îl alunge de acolo, se spune că a fost observat în diverse perioade de timp pe parcursul întregii istorii umane și în cele mai stranii locuri de pe Pământ. Având același rol pe care și l-a asumat în afara programării originale.

Nimeni nu știe însă dacă el mai funcționează și acum, dar unii susțin că nu ar fi fost posibilă călătoria temporală fără acțiunile sale directe și mai ales contemporane. Nimeni însă nu îi ia în seamă pe aceștia: ultima înregistrare oficială îl plasează cu numai cu un secol și jumătate în urmă, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial într-un buncăr de pe teritoriul fostei Germanii. Este înregistrarea distrugerii complete a corpului său, a sa și a companioanei sale umane, Eva Braun, adeptă în noua religie pe care rapoartele spun că dorea să o pună în circulație. Se aflau într-un buncăr care a fost distrus la sfârșitul unuia dintre cele mai mari războaie pe care le-a pierdut împotriva celor ce-l căutau... sau cel puțin așa se dorește să se știe prin zvonurile sinuciderii sale.

Dar un robot nu se poate sinucide, nici chiar pentru a se pune la adăpost de dușmani. Nu este programat pentru așa ceva...

Dan-Marius
1 august 2004

evHoțul de timp

1

Soneria țârâia încontinuu și nu dădea semne să se oprească în ciuda faptului că nici una dintre cele două persoane din apartament nu părea să îi acorde vreo atenție. În cele din urmă bărbatul se smulse din îmbrățișarea femeii și, cu o iritare vizibilă în gesturi, mimică dar mai ales vocea cu care le șopti celor de afară câteva înjurături, trecu din dormitor în hol, spre ușă. Nu a mai ajuns: câțiva oameni au năvălit înăuntru și, după somația de rigoare l-au trântit la podea cu fața în jos și mâinile la ceafă. Protestele sale, la început cam palide din cauza armelor îndreptate spre el, s-au înmulțit atunci când i-au pus cătușele la încheieturile mâinilor. Era evident că nu doreau să-l omoare, cel puțin deocamdată.

Atrasă de zgomote, femeia, goală, apărui în pragul dormitorului și începu să țipe. Însă oamenii legii nu se lăsară impresionații de nurea ei și au repetat acțiunea de capturare a suspectului, adică au trântit-o pe podea și i-au pus cătușele.

- Cine sunteți? țipă bărbatul încercând să se facă auzit. Ce căutați aici?
- Ionescu Cornel? îl întrebă unul dintre oamenii de ordine.
- Da, spuse el nedumerit.
- Ionescu Cornel, ești arestat pentru acțiuni subversive împotriva Guvernului Planetar.
- Cum?! tresări el violent însă cătușele îi amintiră într-un mod foarte dureros poziția sa. Orice ar fi, sunt nevinovat.
- Asta nu depinde de nici unul dintre noi să decidem, catadicsi unul dintre ofițerii îmbrăcat complet în negru, o uniformă standard pentru cei de rangul său, să-i răspundă. Suntem aici doar pentru strângerea de dovezi.
- Nu veți găsi așa ceva, sunt nevinovat, repetă prizonierul ferm convins.
- Dar deja am găsit suficiente dovezi, rânji ofițerul în afara razei vizuale a acestuia. Asta este numai o formalitate.

2

- La naiba! își țipă polițistul indignarea. Nici acum nu l-am prins!
- Reveniți la sediu, grupul de oameni de ordine erau răspândiți aleatoriu prin spațiul rezervat biroului lor. Păreau dezamăgiți și gata să primească reproșurile șefului departamentului abia sosit între ei.
- E al șaselea atac din ultimele trei săptămâni, de fiecare dată am ajuns prea târziu, încerca să explice liderul grupului dar fără să spună nimic altceva decât o constatare statistică.
- Care-s rezultatele analizelor?
- E el. Același mod de acțiune, atât doar că a fost mai rapid ca data trecută. Fără urme vizibile – nu a folosit în vreun fel rețeaua planetară decât pentru momentul final. L-am arestat pe cel de la care a pornit atacul.
- Unde-i prizonierul?

- Sunt doi, proprietarul apartamentului și femeia ce-i ținea companie când am intrat. I-am reținut în același loc ca și pe ceilalți. Sunt cu toții împreună la subsolul clădirii.

- Am vorbit cu șeful poliției și a mai trimis o persoană ca să ne ajute, e vorba de un expert în computere.

- E inutil, am avut mereu ajutorul câtorva dintre cei mai buni experți în computere și nu am avut nici un rezultat, ripostă unul dintre cei din grup.

- El nu e ca restul – e expert în bio-computere.

- Ce-s alea? se miră cineva.

- Un nou tip de computere, tocmai au fost lansate pe piață.

- Cum poate exista un asemenea expert dacă tocmai au apărut?!

- Face parte din echipa care le-au construit.

- Aha. Și cu ce ne poate ajuta? Cu toții folosim calculatoarele standard cu procesoare de siliciu, o știe oricine.

- O să vedeți voi... Va ajunge aici la dimineață. Întâmpinați-l cum trebuie, va face parte din echipă pentru o perioadă nedeterminată. Adică până-l prindeți pe Paul Popescu.

3

- Cine-i Paul Popescu? a fost prima întrebare pe care Nicu Iovan a pus-o când i s-a spus despre cel pe care îl urmăreau cu toții.

- Ai auzit de Zburătorul?

- Cu toții am auzit, e un tip faimos în toată lumea pentru critica pe care o aduce societății noastre. Consideră că este fundamental greșită încercă să îi convingă pe oameni să o schimbe. Să se schimbe pe ei în primul rând. Cred că citate din articolele sale se pot auzi cam peste tot, chiar și din partea acelor pe care el îi acuză.

- Dacă s-ar fi mulțumit doar să își scrie articolele atunci ar fi fost mult mai bine. Însă prin fiecare dintre atacurile sale în care își folosește talentul de programator provoacă pagube imense rețelei mondiale de computere și implicit stabilității civilizației pe care o atacă. De aceea îl urmărim, ca să oprim aceste atacuri, însă fără prea mult succes.

- Ceea ce nu se prea știe, continuă un altul dintre colegi, decât în anumite cercuri este că numele său adevărat este Paul Popescu. Pe vremuri a fost un scriitor considerat foarte talentat și un programator de același calibru.

- De ce pe vremuri?

- Decesul lui a fost înregistrat pe 18 iulie 2015, acum 8 ani, în urma unui accident rutier. Avea doar 28 de ani.

- Păi dacă e mort cum a mai putut să scrie? Poate că nu a murit cu adevărat.

- Ba da. Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut chiar la început a fost să obținem un ordin judecătoresc pentru a dezgropa cadavrul. S-au făcut analize și s-a stabilit fără nici un dubiu că este cadavrul lui Paul Popescu.

- Atunci trebuie să fie cineva care îi folosește identitatea...

- Nu, e chiar el. Analizele lingvistice ale articolelor și analizele codurilor sursă pe care am reușit să le extragem în urma atacurilor sale dovedesc că

este aceeași personalitate care a scris și lucrările publicate ale Zburătorului. Și programele lui.

- Urmăriți o fantomă, spuse Nicu vizibil superstițios.

Râsetele celor din jur se stinseră însă repede: dacă era adevărat? Însă scepticismul tuturor a găsit repede răspunsul sub forma unei glume ce circula printre utilizatorii de computere:

- N-ai auzit? Fantomele nu mai sunt la modă de când calculatoarele au luat locul sufletului uman înlocuindu-l pe Dumnezeu.

- Până la urmă de ce ai venit aici? Îl întrebă șeful grupului pe proaspătul sosit. Mi se pare foarte clar că nu ne poți ajuta.

- Ba da, și încă mult, își reveni acesta repede. Pentru început vreau să urmăresc înregistrările celor pe care i-ați arestat la incursiunile pe care le-ați făcut după fiecare atac.

- Sunt cam multe. Îi păstrăm pe toți la subsol, sunt numai vreo 50.

- Am priceput. După aceea însă vreau să îi interoghez personal.

- Mult succes, îi ură ironic cineva. Fiecare dintre ei au fost foarte reticenți în detalii asupra perioade atacurilor care au fost generate din imediata lor apropiere. Cu toții se consideră nevinovați și nici nu știu nimic despre aceste atacuri.

- S-a încercat chiar și hipnoza, fără rezultat.

- Am un atu chiar mai bun decât toate astea, zâmbi Nicu Iovan.

- Zău?! se auzi o întrebare mult mai ironică ca înainte. Și ce anume ai ai putea face tu în plus față de ceea ce s-a încercat deja?

- Atunci când am lucrat la dezvoltarea conceptului de bio-computere am observat cât de mult seamănă modul lor de funcționare cu mintea umană. La drept vorbind s-a și dorit acest lucru, copierea acestui mod de funcționare, însă la un nivel mult mai avansat decât sunt capabile să suporte vreodată creierele noastre. O aplicație directă a acestor bio-computere este accesul direct la mintea umană și la nivelele fizice ale creierului ceea ce va face pentru viitor la moartea industriei de periferice, adică tot ce înseamnă monitoare, tastaturi, șoareci și difuzoare. Ceea ce voi face mai departe este interogarea memoriei fizice ale prizonierilor voștri, presupun că asta nu ați făcut-o. Sau poate că da și eu nu am aflat?

4

Dacă urmărești acest mesaj atunci înseamnă că i-ați strâns la un loc pe toți aceia pe care i-am folosit pentru acțiunile mele din ultimul timp și le-ați sondat memoria în căutarea informațiilor ce v-ar permite să mă prindeți. Vă spun de pe acum că este inutil, am murit și am ieșit de sub jurisdicția voastră cu mult timp în urmă. Totuși dă-mi voie să te felicit, ești un adversar aproape pe măsura mea.

Povestea mea este simplă: toată viața am fost un neadaptat, un nemulțumit. Am considerat mereu că m-am născut la locul și momentul nepotrivit iar asta m-a marcat pe toată durata scurtei mele vieți. Celălalt lucru care m-a marcat cel mai mult a fost o povestire pe care am citit-o în copilărie despre un erou care a murit înainte de a termina ceea ce-și

propusese și s-a întors din morți pentru asta. Toate celelalte informații biografice le puteți obține din arhive, dar asta-i esența.

Moartea mea nu a fost programată în vreun fel, și am fost foarte surprins să văd că încă continuam să exist ca entitate. Am și scris despre astea în câteva dintre povestirile mele, pe vremea când trăiam dar nimic nu m-a pregătit pentru existența după moarte. Sau pentru foamea cruntă pe care o simțea de fiecare dată când eram singur – am descoperit foarte repede că aveam nevoie de prezența organismelor vii pentru a exista în continuare. Dacă pe vremea vieții avusesem nevoie de hrană pentru a-mi menține corpul în viață, acum aveam nevoie de energia altor ființe vii pentru a-mi menține sufletul în funcțiune.

Nu știu când a avut loc transformarea, înainte sau după moartea mea, dar de-abia după ce am murit am devenit conștient că doresc și pot lupta cu succes împotriva stării de fapt în care se găsește această societate. Dacă ai reușit să îmi citești mesajul înseamnă că ești suficient de inteligent pentru a-ți da seama că e îngropată în mocirla propriei mediocrități, prezența calculatoarelor făcând în numai câțiva ani ceea ce nu a reușit comunismul într-un secol de existență.

Recunosc, m-am folosit de oameni ca să îmi scriu articolele sau să inițiez atacurile împotriva rețelei. Sau pur și simplu să mă hrănesc. Nu sunt decât un hoț de timp pentru că le-am furat din viață doar atât pentru a-mi urmări aceste scopuri, trecând după aceea la următorii. Iar voi nu mă puteți opri, ar însemna să distrugeți tot ce este viu pe planetă. Și nu cred că vă puteți permite așa ceva.

Pe de altă parte, ceva mai devreme spuneam că ești un adversar aproape pe măsura mea. Știi de ce numai „aproape pe măsura mea”? Pentru că ți-ai dat seama că am lăsat în mintea fiecărei persoane o urmă a prezenței mele dar nu ți-ai dat seama de natura acestei urme. Conține acest mesaj și un virus foarte puternic, acum îți pot spune că a existat câte o bucatică de secvențe de cod a acestui virus în memoria fiecărei persoane iar acum s-au adunat toate la un singur loc, pe computerul pe care lucrezi și au trecut într-o stare activă. În toate aceste câteva zeci de secunde de când îmi citești mesajul virusul a ajuns să se dezvolte și să treacă pe rețeaua planetară. Scopul lui este unul singur: de a termina ceea ce am început și să transforme computerele în ceva care să constituie mereu o provocare pentru ființele umane de a se dezvolta mai departe decât un servitor supus. Sau pur și simplu să le distrugă, depinde de circumstanțe.

Iar acum trebuie să plec. Misiunea mea s-a încheiat. Îți doresc o viață cât mai frumoasă. Dacă aș crede că moartea este un final ți-aș spune “rămas bun”, dar cum știu sigur că nu e așa, nu pot decât să îți spun “la revedere și pe data viitoare”.

- Hm, zâmbi în sinea lui Nicu Iovan spre ceea ce reprezenta unul dintre primele bio-computere construite de oameni și pe care îl adusese cu el ascuns într-un buzunar, ce te face să crezi că nu am anticipat această

mișcare din partea ta și nu am izolat bio-computerul de orice intervenție exterioară?

Era o întrebare retorică și nu se aștepta la un răspuns, dar acesta sosi într-o manieră care constitui o surpriză totală pentru el: sub forma unui mesaj în continuarea mesajului pe care tocmai îl citise.

- Păi de aia am fost eu aici, în mintea ta, la locul potrivit în momentul potrivit, îi spunea sufletul lui Paul Popescu pe această cale. Ca să mă asigur de asta. Și dacă stau să mă gândesc un pic, e pentru prima oară când mi se întâmplă așa ceva. Oare de aceea am considerat în toată existența mea, mereu, că m-am născut la locul și momentul nepotrivit? Pentru acest moment?

Dan-Marius
21-23 august 2004

Lupul

1

Imaginea se schimba cu repeziciune pe măsură ce punctul roșu se deplasa cu repeziciune prin reprezentarea tridimensională a reliefului accidentat. Transmisia în timp real a mișcării unui obiect de la suprafața planetei prin intermediul sateliților de pe orbită, prima de acel gen, se dovedea a fi un real succes. Tehnicienii din stația de urmărire de la sol se bucurară.

- Ce estimezi că este? Întrebă cineva.

La nivelul solului totul era cufundat în întuneric, era imposibil să își dea seama cineva după amprenta termică furnizată de senzori ce fel de ființă urmăreau.

- Cu siguranță este un animal. Probabil unul de pradă. Nu există altceva ce s-ar putea mișca atât de repede prin pădure, nici chiar roboții noștri de cercetare.

- Vreau să trecem la următorul nivel de test: să îl capturăm.

- Am înțeles șefu', spuse inginerul și se apucă să transmită câteva ordine echipelor din zona de urmărire.

La puțin timp după aceea două puncte galbene, elicopterele, își făcură apariția pe hartă încadrând animalul:

- Șefu', e un lup.

- Singur?! Nu se poate, lupii vânează în haită.

- Țsta e singur, și se mișcă repede pentru un animal.

- Știm asta. Misiunea voastră este să îl capturați.

Operațiunea în sine a fost ușoară: aparatele de zbor au ghidat animalul spre un loc mai larg folosindu-se de ultrasunete, acea frecvență la care era vulnerabil, moment în care unul dintre cele două elicoptere a aruncat o plasă sonică iar animalul începu să se învârtă în cerc înnebunit de sunete. Strecurându-se printre coroanele copacilor, grupul de militari de elită a coborât din cel de-al doilea elicopter agățați de frânghii, au găsit lupul zvârcolindu-se. A fost momentul în care cele două libelule de metal s-au îndepărtat pentru a le da libertate de mișcare.

- Domnule maior, am capturat un lup de toată frumusețea, raportă unul dintre militari atunci când animalul a fost băgat în cușcă, tranchilizat. Trimiteți vehiculul de transport automat. E cel mai mare lup pe care l-am văzut vreodată, remarcă el după ce închise dispozitivul de comunicare cu baza.

- De parcă ai mai văzut vreodată un lup, comentă un coleg de-al lui, ironic.

- Am văzut lupi, dar numai la emisiunile documentare de pe rețea. Niciodată pe viu.

- Nici nu aveai cum, lupii sunt o specie pe cale de dispariție.

- Totuși parcă erau mult mai mici. Și parcă vânează în haite...

- Cu siguranță că încă vânează în haite: "prieteni" lui sunt pe cale să ajungă aici, raportă unul dintre militari, cel răspunzător de radarul termic aparținând echipei. E timpul să ne retragem.

- Corect: nu putem deschide focul asupra lupilor, sunt protejați de lege și nici măcar noi nu-i putem atinge.
 - Unde-i aparatul de transport? Întrebă cineva uitându-se printre copaci în direcția din care ar trebui să se apropie.
 - Care-i timpul estimat al sosirii?
 - Al lupilor este 6 minute, al transportatorului cam tot așa.
- Comandantul grupei se uită spre doi dintre subordonații săi:
- Baraj de foc, le spuse.
- Cei doi s-au despărțit de grup și, după numai câteva secunde, tufișurile din jurul lor ardeau cu flăcări suficient de mari pentru a fi reperate în spectrul vizibil al luminii de către satelitul de pe orbită.
- Ce naiba faceți acolo?! se miră cineva de la bază. Incendiați pădurea?!
 - Ne protejăm de lupi, sosi răspunsul. Când ajunge transportorul ăla blestemat?
 - Încă puțin, aproape 4 minute.
 - La ce aveți nevoie de lup?
 - E doar un test de performanță al echipamentelor.
 - E ilegal capturarea sau uciderea unui asemenea animal, sper că știți asta.
 - Știm. O să-l eliberăm peste câteva zile, după ce testele vor fi complete.
 - Am înțeles.

2

- Asta a fost tot, sfârșitul transmisiei de la sol, spuse bărbatul și stinse monitorul cu ajutorul unei telecomenzi. La puțin timp după aceea semnalele au dispărut fără urmă, iar elicopterele au găsit în zonă doar urmele pașilor unui număr destul de mare de ființe într-o zonă restrânsă și cunoscută deja, sau cel puțin așa păreau să indice fotografiile luate din aer.

Imaginile tridimensionale ale operatorului dispărură lăsând loc reprezentării din fundal a zonei receptată de sateliți. Mulțimea de puncte roșii ale ființelor vii dispărură atunci când focul se întetă brusc la o pală de vânt mai puternică, iar elicopterele din apropiere nu reușiră să descopere nimic altceva decât transportorul computerizat trimis să ridice lupul.

Cei câțiva bărbați adunați în jurul mesei îl urmăreau cu atenție pe tehnicianul ce le explica detaliile ultimei misiuni, fusese sub conducerea lui și le cunoștea cel mai bine. Doar unul dintre cei de la masă conducea însă discuțiile, trimisul Cartierului General pentru ancheta ce se derula în legătură cu dezastrul misiunii în cauză:

- Ce s-a întâmplat cu animalul?
- Transportorul automat l-a preluat în conformitate cu parametrii programului său, totul a fost normal din acest punct de vedere. Acum e pe spația spațială a armatei. Închis. Ne gândeam să îl eliberăm în următoarele ore, dar acum că echipa a dispărut nu știm dacă este o idee atât de bună. S-ar putea să fie cheia dispariției lor.
- Și totuși, de ce ați capturat tocmai un lup?

- Exercițiul era unul dintr-o serie întreagă de teste a echipamentelor care urmează să ne permită capturarea unui individ folosind urmărirea în timp real prin intermediul sateliților și transportul lui într-o zonă izolată în care să nu mai fie nici un pericol pentru cei din jur unde să îl putem interoga în liniște. De exemplu stația spațială. Lupul s-a nimerit să fie în unul din arealele pe care le monitorizam pentru a elimina intervențiile braconierilor.

- Trebuie deci să înțeleg că l-ați ales la întâmplare...

- Corect, însă putea să fie orice altceva, animal sau chiar persoană. Oricum nu ne puteam da seama de natura sa doar după amprenta termică.

- Vreau să îl aduceți aici, la sol.

- Cum?!

- Ai auzit. Vreau să fie adus la sol cât mai repede.

- Dar este împotriva tuturor regulamentelor!!

- Este totuși un ordin direct, soldat, iar nesupunerea lui înseamnă închisoare. Chiar trebuie să treci prin acuzațiile și procesul la Curtea Marțială pentru așa ceva?

Specialistul avea gradul de maior, de aceea nu a înghițit apelativul de soldat prea bine. Însă nu putea face absolut nimic împotriva unui colonel, nimic altceva decât să se supună ordinului. Așa că se conectă la computer și începu să prelucraze informațiile primite de la IA-ul stației spațială.

- Domnule, spuse el, sunt probleme pe stație.

- Deja?! Ce probleme?

- Se pare că cineva a intrat neautorizat în incinta stației spațiale și a accesat unul dintre terminalele din interior.

- Ce fel de terminal?

- Un terminal informatic. Dar este imposibil! Nu s-a înregistrat nici o cursă de persoane spre stația spațială în ultimele zile! Și este imposibil să se fi dus până acolo cu o cursă ilegală, ar fi fost distruși cu mult înainte de a depăși limitele exterioare ale atmosferei terestre.

- Dacă nu mă înșel singurele curse care au urcat spre stația noastră spațială sunt cele utilitare, spuse colonelul. Toate controlate de IA-ul local de acolo, de pe orbită.

Maiorul consideră remarca superiorului său ierarhic drept o invitație de a verifica informația:

- Aveți dreptate, domnule, spuse el, toate cursele înregistrate spre stația spațială sunt destinate doar întreținerii și aprovizionării. Și cea a transportului animalului.

- Asta înseamnă că sabotorul s-a strecurat pe transportor odată cu lupul. Probabil tot el este vinovat de dispariția oamenilor noștri de la sol.

- Deci acum din intrus a devenit sabotor, mormăi subordonatul. Oare ce va urma?

Însă imediat după aceea și-a regretat amarnic spusele, de parcă ele ar fi fost vinovate de ceea ce s-a întâmplat în continuare: rapoarte de avarie se revărsară asupra terminalului să venind de sus, de la IA-ul de pe orbită. Se părea că problemele s-au propagat în mai multe puncte deodată pentru ca totul să se transforme într-o sferă incandescentă de foc care se prelungi spre planetă atunci când stația spațială ieși de pe orbită și arse în atmosferă, în următoarea jumătate de oră. Doar câteva capsule de salvare pline cu

personalul uman de pe stație reușiră să se depărteze de monstrul de metal înainte de a fi prea târziu, au fost urmărite până la sol de către militari iar conținutul lor recuperat după aceea.

3

- Ascultă, șefu', chiar trebuia să distrugi o întreagă stație spațială?!

Grupul de soldați înconjuraseră naveta aterizată în mijlocul pădurii cu mai mult de un sfert de oră înainte, dar înaintaseră cu greutate până la aceasta din cauza tufișurilor și a crengilor rupte la aterizare. Înăuntru era o singură persoană, un bărbat gol pe care unul dintre noii sosiți tocmai îl apelase într-un mod foarte straniu pentru un militar.

- Au observat transformarea mea înapoi în om, murmură acesta. Știți prea bine că identitatea noastră este un secret care se merită păstrat cu orice preț. Vârcolacii au existat vreme de milenii menținând acest secret cu sânge, sângele tuturor celor care au reușit să afle câte ceva despre noi. Cum de-ați știut unde să mă găsiți?

- Am furat hainele soldaților care te-au capturat ieri noapte după aia Scam s-a dat drept colonel în Armata Planetară. I-am aburit rău de tot.

Râsetele oamenilor se auziră cu putere în tot luminișul chiar și după ce s-au transformat înapoi în lupi. Reunită din nou, haita își continuă ceea ce fusese întreruptă atât de brutal cu numai câteva ore în urmă: incursiunea-vânătoare pe care o făceau de-a lungul și de-a latul continentului la fiecare 4 săptămâni, în cele trei nopți cu lună plină.

- Măcar am reușit să distrugem un instrument periculos ce putea atenta la libertatea noastră, murmură masculul alfa. Felicitări, băieți, adăugă el deși haita nu era compusă numai din masculi... dar în veselia generală nimeni nu se simți ofensat.

Dan-Marius
25-29 august 2004

Misiunea scriitorului SF

(eseu)

Nu cred că misiunea scriitorului la început de mileniu s-a schimbat prea mult față de misiunea pe care a avut-o de la începutul timpului încoace (de când primele sunete articulate au început să circule printre primele creaturi bipede cu darul vorbirii, din momentele în care acești primi oameni au început să deseneze cu degetul prin nisipul fierbinte al deșertului african): aceea de a aduce o oază de noutate și de încântare în viețile noastre amărâte ale muritorilor de rînd. Spun „ale noastre” pentru că fiecare scriitor este înainte de toate un cititor, a fost cititor pe măsura dezvoltării sale la un nivel suficient de superior pentru a-și permite să scrie și a rămas un cititor pentru a putea să scrie bine.

Pentru a putea înțelege misiunea scriitorului de SF trebuie mai întâi înțeles genul aparte de literatură cu care acesta are de-a face și factura mai specială de oameni care vor să aibă de-a face cu ea. Se spune că știința și religia se completează reciproc pentru că știința aduce dovezi pentru a explica fenomenele repetitive (acele fenomene care pot fi repetate în interiorul unui laborator și nu numai) din natura înconjurătoare (natura întregului cosmos) iar religia încearcă să descrie într-un mod ce se încearcă să fie cât mai clar și complet acele fenomene și lucruri care la ora actuală îi sunt inaccesibile științei. Din acest punct de vedere natura unui scriitor SF este bivalentă pentru că se folosește de ambele tipuri de noțiuni (ale științei și ale religiei) pentru a crea ceva la care nimeni nu s-a gândit pînă în acel moment (sau s-a gândit prea puțin). Misiunea atemporală al scriitorului de SF este de a crea universuri noi înăuntrul sau în afara universului care îl înconjoară (și pe care noi îl numim lume, realitate) în care încerca să răspundă la toate aceste întrebări fundamentale ale științei și religiei în modul său personal (și care probabil nu aparține vreunui curent religios-științific existent) dar mai ales să pună întrebări noi.

O întrebare bine alcătuită poate valora mai mult decît majoritatea răspunsurilor sosite pe adresa ei, poate chiar de aceea marile întrebări ale condiției umane care au fost preocuparea filozofilor de secole întregi sunt încă la fel de proaspete ca atunci cînd au fost puse prima dată.

Revenind la cosmos putem spune că locul omului în univers trece prin știință pentru a ajunge la religie și se întoarce la condiția umană. Scriitorul SF are capacitatea de a urmări evoluția acestui triunghi echilateral atît din interior cît și din ansamblu sau chiar din afară (din perspectiva unei specii extraterestre), de aceea unul dintre rolurile sale principale este de a atrage atenția asupra posibilelor – inevitabilelor de fapt – probleme. Acum, în prag de război, acest lucru este cu atît mai important cu cît războaiele au devenit tot mai distrugătoare odată cu progresul științei iar Omenirea se află într-un punct de răscruce în care se poate autodistruge sau porni pe drumul lor către Stele.

Rolul de deschizător de drumuri este esențial din perspectiva unui scriitor SF în primul rînd pentru că trebuie să fii un intelectual pentru a te preocupa literatura și știința într-un mod activ, mai ales că nu orice intelectual este consumator de SF. Acest lucru se datorează în primul rînd

faptului că nu orice persoană este capabilă să treacă peste barierele civilizației care l-a inserat în modul său de gândire – bariere existente în toate civilizațiile umane, multe dintre ele invizibile la prima vedere chiar și pentru un ochi format. Pot spune fără să greșesc prea mult că SF-ul este singurul gen literar existent care îmbină științele și literatura într-o singură noțiune superioară părților componente. Pe de altă parte lucrurile la care se gîndește o asemenea persoană (un scriitor SF) pot avea o influență practică foarte puternică în realitatea înconjurătoare, un exemplu foarte bun este Arthur C. Clarke și sateliții artificiali ce orbitează în jurul Terrei – un lucru pe care îl considerăm de la sine înțeles în zilele noastre dar care ar fi dat fiori de uimire oricărei persoane trăitoare acum 50 sau 100 de ani.

Rolul de păstrător a normalității este de asemenea foarte important pentru un scriitor SF în primul rînd pentru că este cel care are cea mai mare nevoie de așa ceva: normalitatea este o ancoră care îl împiedică să se piardă pe sine însăși în perioada pe care o petrece într-un univers străin, chiar dacă el este cel care-l creează. Ideea de normalitate mai este necesară pentru că prin contrastul pe care îl aduce în prim planul cititorilor săi să îi facă să observe greșelile și ceea ce este rău în lumea în care cu toții trăim.

Rolul de păstrător a anormalității (interesantă formulare, nu?) este ceva prin care un scriitor SF iese în evidență față de oamenii considerați normali. Terapia de șoc a ideilor noi, dar mai ales lucrările bune (adică modul în care sunt puse acele idei noi pe hîrtie) este lucrul de care au nevoie toți oamenii pentru a ieși din letargia și inerția specifică și inevitabile unui anume (oricare) mod de gândire.

Am fost întrebat care este rolul unui scriitor în noul mileniu și s-a dovedit a fi una dintre cele mai grele întrebări cu care am avut de-a face. Într-o lume care este într-o continuă mișcare și a cărei priorități par a se schimba de pe o zi pe alta este greu de trasat un drum clar spre viitorul perfect. Un lucru este totuși sigur: nu trăim în lumea perfectă. Datoria fiecărei persoane este de a lupta pentru a-și crea propriul viitor așa cum crede de cuviință, rolul fiecărui scriitor SF este de a căuta să își imagineze cum va arăta viitorul acestei lumi în ansamblu și de a lupta pentru a atinge formula lumii perfecte. Este mai presus decît politicieni chiar și pentru motiv pentru că nu cere nici un fel de glorie pentru el, gloria fiind doar o recunoaștere a capacităților sale. A fi scriitor nu este o opțiune, este un mod de viață. A fi un deschizător de drumuri nu este un mod de viață, este o necesitate. A încerca mereu să fii mai bun nu este o ambiție, este o stare de fapt.

Dan-Marius
09 martie 2003

Novicele

1

Naveta se deplasă lin pe deasupra platformei de aterizare pentru a se lipi de suprafața netedă a stației orbitale din jurul Terrei cu o ușurință neobișnuită, ceea ce îi aduse aminte lui Radu de ultima sa călătorie cu o asemenea navetă de transport. O amintire foarte recentă și chiar mai neplăcută: aterizase pe stație în urmă cu numai câteva ore în urmă iar zguduitorile neașteptate la coliziunea cu atmosfera planetei i-au aruncat pe cei din interior în toate părțile. Doar centurile de siguranță i-au mai reținut pe locurile lor, dar asta nu a împiedicat în vreun fel ca stomacurile lor să se revolte în mod repetat aruncându-și conținutul spre exterior la fiecare ricoșeu sau trecere zbuciumată prin partea superioară a păturii de gaze.

Încă afectat de amintirile pe care se dovedi incapabil să le alunge cu una cu două, tânărul își smulse cu greutate privirea de la geamul gros din plastic transparent ce ținea loc de perete și și-o întoarse spre interior. Și spre mulțimea de oameni ce așteptau, ca și el de altfel, interviul. Erau câteva sute. Toți terminaseră câte o facultate într-un domeniu sau altul de activitate iar acum avea să le fie stabilit cursul vieții prin trimiterea fiecăruia dintre ei în acele locuri în care era cel mai mult nevoie de oameni noi.

- Vor face carieră, gândi Radu privind un grup de tineri de ambele sexe ceva mai retrași decât restul - terminaseră cu toții dreptul, lucru care era vizibil de la 100 de unități stelare. Toți și fiecare dintre ei. Iar ei, doctorii, își spuse când privirea în căzu pe un alt grup de tineri, de data aceasta cu toții înalți, supli și blonzi, vor fi adulați de oamenii de pe planete întregi atunci când succesele lor în cercetare și dezvoltare a nanoroboticii sau a geneticii vor crea noi rase de oameni, subumani sau de hibrizi... Totul în folosul întregii comunități stelare.

Toate grupurile de facultăți importante își aveau reprezentanții ultimei promoții aici, la centru de slujbe oferite de Federația Planetelor Unite sau de intermediarii lor, ușor de reperat și de recunoscut. Între ei, solitari, cei a căror familii nu au avut suficienți bani pentru a-i trimite la facultățile sau profilele recunoscute de întreaga comunitate de oameni răspândită printre stele, își pierdeau timpul fie plimbându-se fără țință printre grupuri, fie căutând să cunoască cât mai multă lume. De preferabil cei din aceeași categorie - cei buni îi ignorau sau chiar glumeau pe seama lor, restul erau de obicei prea solitari pentru a închega o discuție oarecare. Orice fel de discuție.

Radu însă se mulțumise să stea deoparte, rezemat de perețele transparent ce despărțea încăperea de vidul rece al spațiului interstelar, și să studieze reacțiile celorlalți. Așteptând să se întâmple ceva, orice.

O mișcare energetică se produse într-un colț, în cele din urmă. Cineva dorea să intre în încăperea dar se lovise de primul rând de oameni creând îmbulzeală. Îmbulzeala chiar a ajuns să se mărească atunci când cei deja înăuntru și-au dat seama de identitatea intrusului: era mesagerul IA-ului stației, cel ce avea să îi anunțe cum și mai ales unde aveau să reușească mai departe în viață. Foarte uman, nu părea să aibă de-a face cu vreo Inteligență Artificială mai mult decât cea mai mare parte a candidaților pentru un viitor

mai mult sau mai puțin strălucit. Adică cu nimic dincolo de nivelul simplului utilizator.

- O fi vreun model nou de cyborg, gândi Radu, din aceia cărora nu se văd componentele mecanice la exterior.

Dar se dovedi ca nu avea importanță natura mesagerului căci acesta reuși să se impună și să impună ordinea printre cei din jur, în scurt timp începu să îi cheme unul câte unul și să le înmâneze câte o foaie din plastic inteligent din teancul pe care-l avea în geantă, fiecare foaie conținând destinația și noua poziție socială. Strigătele de bucurie, îmbrățișări între prieteni mai noi sau mai vechi, între prieteni de ocazie sau chiar între străini – evident însă, ele veneau numai din partea celor care își știau viitorul asigurat înainte de a ajunge aici. Restul se întristară în tăcere, mulțumindu-se cu rămășițele mediei.

Lui Radu îi veni rândul pe la jumătatea listei de așteptare, în cele din urmă reuși să se strecoare printre corpurile masive ale unui grup de fizicieni pentru a ajunge în fața celui ce împărțea informațiile, se redresă în ultimul moment după ce cineva îi puse piedică.

- Tehnician în Industria Alimentară, citi el de pe foaia de plastic în timp ce se îndrepta spre ieșire, ca toți ce ce-și primiseră mesajul. Sistemul Urdea. Trebuie să mă prezint acolo în două zile.

Nu mai auzise niciodată de acel sistem, și probabil nimeni din jurul lui. Probabil era unul dintre sistemele solare obscure pe undeva pe la marginea sferei de influență a speciei umane care erau exploatate doar pentru resursele lor. Una sau două lumi agricole și câteva mine de minereuri – viitoarele gropi de gunoi ale galaxiei.

Sala se golea în urma lui, treptat, dar era ceva ce nu mai aparținea de el. Nu-l mai interesa. Suferise un eșec, dar era un eșec la care se așteptase dintotdeauna – deși o persoană mică și îndesată, era însă mult prea ambițios pentru familia de nivel mediu, standardul fiziologic și social, din care provenea.

Nu privi înapoi atunci când un nou val de chiote se auzi dinspre sala pe care tocmai o părăsise – pesemne că erau fizicienii – dar își promise lui însuși că, oricât de amar ar fi traiul în groapa de gunoi în care era trimis, va reuși să răzbată în viață prin propriile sale puteri și că, într-o zi, va reuși să le dovedească tuturor că este mult superior tuturor celor din sala de așteptare. Superior însăși Sistemului Social al oamenilor.

2

Radu lua zguduirile navei ca pe un afront personal, chiar dacă le fuseseră explicat de nenumărate ori de către IA-ul acesteia că oricât de dezvoltată era tehnologia curentă tot nu se puteau pune cu o furtună de magnitudinea 4 de pe a treia planetă a sistemului Urdea.

- Magnitudine 4? murmură el printre dinții bine încleștați. Da' pe ce scală, Richter cumva?

Tânăra din dreptul lui dar dincolo de culoarul de acces ce străbătea naveta dintr-o parte în alta îl privi un pic cam palidă din cauza puterii pe care o dovedea furtuna, expresia pe care Radu o însoți cuvintelor reuși să îi

smulgă un zâmbet. El observă asta și surâse scurt apoi își întoarse privirea într-un alt punct, undeva în față în sus, spre tavan. A încercat să și-o păstreze acolo, cât mai departe de femeia frumoasă de pe rândul alăturat de scaune a navei de transport.

- Nu-ți place să călătorești cu navele, nu-i așa? îl abordează ea, totuși, la coborâre.

- Nu, murmură el. Chiar deloc, mai ales cu o vreme ca asta.

- Ce să-i faci? După câteva zeci de ani de săptămâni intensive și milioane de kilotone de materiale împrăștiate prin atmosferă nu te poți aștepta ca furtunile de aici să fie simple pale de vânt un pic mai puternice.

- Chiar atât de rău este?

- Rău? Păi planeta este ca un șvaiter, străbătută de tuneluri cam prin toate părțile. Dacă ne-am fi prăbușit la sosire probabil că am fi străbătut câțiva kilometri buni sub suprafața planetei până să ajungem pe teren solid.

Înaltă, subțirică și blondă, tână ieșea în evidență în mijlocul grupului care tocmai coborâse la suprafața planetei cu ultima cursă. Nu erau mulți, vreo 30, iar acum erau adunați în apropierea navei așteptându-și bagajele.

- Cu ce ocazie pe această gaură a iadului uman? întrebă ea în continuare, fără să observe sau să ia în considerare starea de spirit a interlocutorului ei.

Radu nu era deloc doritor în a porni o conversație în acele momente, amintirea neplăcută a călătoriei reprezentând un motiv important. Originea evidentă a tinerei, cea a categoriei sociale înstărite – aceea categorie pe care o disprețuia dar la care dorea chiar de aceea să aibă acces prin propriile puteri –, era un altul. *Probabil este doar o altă răsfățată cu viitorul asigurat*, gândi el. *Ca toți ceilalți.*

- Am fost repartizat aici, mormăi el cu toate acestea nevrând să fie nepoliticos.

- Ce domeniu de activitate?

- Industria alimentară, mormăi el chiar mai încurcat ca înainte – îi părea evident că tânăra avea darul să îl pună în încurcătură.

Oricum o făcuse de la bun început, din navetă. Iar dacă nu o făcea intenționat cu atât mai rău.

- Pe planeta asta? se miră ea. Trebuie să fii un bucătar foarte bun pentru a-i mulțumi pe sălbaticii ăștia!

Radu consideră că ultima remarcă trecuse cu mult peste ce putea el să înghită în acele momente:

- Ascultă, domnișoară, se întoarse el nervos spre ea foarte pregătit să o pună la punct, nu sunt bucătar, sunt tehnician în Industria Alimentară și nu am fost trimis pe această planetă, ci în acest sistem solar.

- Nu am vrut să te insult, răspunse ea cu calm, meseria de bucătar nu mi se pare deloc rea. Am prieteni bucătari cu care mă înțeleg chiar foarte bine.

Zâmbi, acel gen de zâmbet care îi lumină fața și-l înmuie complet pe tânăr – starea de proastă dispoziție dispărând ca ceața dusă de vânt.

- Sunt Radu, se prezentă el.

- Chrystina, dar prietenii îmi spun Chryss.

- Cu ce ocazie aici? îi întoarse el una dintre întrebări.

- Tot transfer după terminarea facultății, îi arată ea că știa exact poziția pe care se găsea. Dar sunt aici de ceva mai mult timp ca tine, de un an și ceva. Am fost acasă câteva zile... și de-abia acum m-am întors la lucru.

- Ce domeniu de activitate?

- Geologie și planetologie.

- Și ce face o tânără frumoasă ca tine într-un loc ca acesta? Întrebă el pe bună dreptate uimit.

- Sunt una dintre persoanele trimise ca să închidă exploatarea minieră de pe această planetă. Va mai dura un pic, se scuză ea de parcă ar fi fost singura responsabilă de funcționarea în continuare a exploatării, de obicei durează cam 5-10 ani până sunt retrase toate resursele mobile și umane implicate.

- Ce legătură are asta cu specializarea ta? se arată el nedumerit, de data aceasta.

Cu bagajele în brațe acum, în zona rezervată așteptării celor în tranzit, cei doi stăteau față în față ezitând parcă să se despartă.

- Păi trebuie să se asigure cineva că resursele planetei au fost complet epuizate, nu?

- Aha, se prefăcu el că înțelege.

- ...dar este ceva despre care aș avea multe lucruri de spus. Pe ce planetă ești repartizat?

- Sediul sucursalei este pe stația orbitală din jurul acestei planete dar șeful ei este aici jos, deci presupun că voi rămâne pe planetă până voi fi repartizat pe una din Lumile Agricole din sistem. Nu am idee cât timp va dura.

- Atunci înseamnă că vom mai avea prilejul să ne mai întâlnim...

- Foarte probabil, spuse el ezitând pentru o secundă, căzut pe gânduri.

- Când și unde? îl întrebă ea atunci.

3

- Tu trebuie să fii Radu Cîmpeanu, îl întâmpină un tip înalt și solid, tipul salahorului. Sunt Ed Ionescu, se prezentă el. Bine ai venit în această gaură de iad umană.

Dacă nu ar fi avut păr blond și ochii complet albaștri turcoaz și pupilele de un verde fosforescent Radu l-ar fi confundat oricând cu un muncitor oarecare de pe exploatarea minieră planetară pe care se aflau. Nu un subuman căci aceea erau cu toții cenușii cu plete brunete și structura craniului diferită de cea considerată normală, dar manipularea genetică era evidentă de fiecare dată când îl privea cineva în ochi – ceea ce se întâmpla destul de des pe o lume atât de întunecată ca aia.

- E a doua oară când aud exprimarea asta, remarcă el.

- Și o vei mai auzi de multe ori, căci chiar așa și este: genul ăsta de planete este locul de întâlnire a tuturor rataților din galaxie. Și a câtorva oameni cu adevărat valoroși, adăugă el remarcând tresărirea nervoasă a tânărului, prea puțini în comparație cu numărul total al persoanelor înregistrate la ultimul recensământ.

Încăperea tremură din toate încheieturile atunci când un vehicul terestru de transport trecu prin apropierea lor aproape lovind micuța navetă personală în care se aflau. Imense, adevărate rezervoare ambulante de hidrogen lichid și materie primă ce rezulta pe parcursul fiecărei curse, ele erau cu mult mai mari ca orice alt vehicul special construit pentru deplasarea pe suprafața și în interiorul unei planete. Înaintau folosindu-se de fuziune și ultrasunete și afectau cam totul pe o rază de câteva sute de metri în orice direcție. Pe de altă parte directorul filialei părea să fie acel gen de persoană practică care nu se desparte prea mult de biroul său de lucru și de aceea și-l lua cu el la fiecare deplasare. Cu alte cuvinte lucra și trăia în aceeași navetă personală capabilă de transport interplanetare sau chiar interstelar, dar era prea devreme pentru Radu să se pronunțe după o privire exterioară de numai câteva secunde. Oricum, părea rezistentă ceea ce însă nu îi alunga teama aproape fiziologică pe care zguduirile i-o provocaseră.

- Nu sunt subuman, dar unul dintre bunicii mei este, spuse dintr-o dată cel din fața lui.

- N-am spus nimic, se scuză Radu repede și cam buimac dar mutându-și privirea de la ochii lui Ed chiar și rapid.

- Știu, dar ai gândit-o. După atâția ani de lucru cu cei de aici am învățat să recunosc această reacție la cei care mă văd pentru prima oară... Prefer să tratez cu asta de la bun început și în condițiile mele decât să o las nerezolvată.

Câteva detalii începeau să îi fie vizibile noului sosit, moștenire genetică din partea bunicului la care tocmai se făcuse referire. Dar era ceva ce ar fi scăpat unei priviri neatente a unui ochi neobișnuit cu lumina slabă și un aer deseori plin de praf și gaze chiar și în tunelul aflat chiar sub suprafața planetei în mijlocul căruia se găseau.

- Nici nu știam că este posibilă o încrucișare între rase, spuse el.

- Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi, tinere. Dar aici este cel mai bun loc ca să le înveți.

O nouă succesiune de tremurături se făcu simțită cu o asemenea putere încât îi aminti lui Radu de călătoria ce-l adusese aici și îi întoarse stomacul pe dos. Un nou transportor pesemne, ceva mai aproape decât cel anterior. Știa prea bine că nu avea cum să îl vadă, nu în funcțiune cel puțin - ar fi fost mort, sfârtecat de ultrasunete. Asta era și scopul lor, de a face loc prin straturile diferite de materie sau pe deasupra lor, în funcție de caz. Mulțumi Universului că programul strict al transporturilor publice și graba nu îi permisese să mănânce nimic în ultimele ore, altfel ar fi vomat.

- Am înțeles că nu îți plac transporturile spațiale, auzi vocea celui de lângă el.

- Nu transporturile spațiale, îl corectă el, ci zguduirile la care am parte la fiecare desprindere și aterizare pe planetă a navetelor de legătură. Se pare că aceeași senzație o am la trecerea transportoarelor..., observă el.

- O să îți treacă. Uite, ia asta - este o pastilă tocmai pentru așa ceva.

Tânărul își atașă dispozitivul pe partea stingă a gâtului, chiar lângă arteră, și după numai câteva zeci de secunde senzația de rău începu să se disperseze pe măsură ce substanța se elibera treptat în sânge.

- Uite care-i chestia, îi spuse Ed așezându-se comod în fotoliu și făcându-i în final semn să se așeze în fața lui, ți-am studiat dosarul. Ai avut rezultate foarte bune, iar cei din jurul tău spun că ești de încredere dar cam ambițios.

Luat prin surprindere Radu tăcu mîlc. Cel mai mult l-a surprins însă modul direct și la obiect în care l-a abordat celălalt, modul celui care nu are timp de pierdut pentru formalități.

- Trebuie să îți mărturisesc că te înțeleg pe deplin, altfel nu aș fi cerut să vii aici. Și eu provin dintr-o familie de condiție socială medie, și am ajuns aici prin propriile mele puteri. Tocmai de aceea te voi urmări de acum înainte în fiecare acțiune pe care o faci, pe toată perioada noviciatului... căci să nu îți faci iluzii: ai terminat șef de promoție dar asta nu înseamnă nimic aici. Este cu totul altceva, o lume complet nouă pe care va trebui să o înveți de la bun început.

- Am înțeles asta, spuse Radu folosindu-se de pauza lui Ed, nici nu mă așteptam la altceva. Care este perioada noviciatului?

- Până îți voi spune eu că s-a terminat. Semnează asta, adăugă Ed întinzându-i o hârtie de plastic inteligent. E doar o clauză de confidențialitate suplimentară față de cea pe care ai semnat-o atunci când ai acceptat postul.

Radu citi cu atenție textul apoi atinse hârtia de plastic inteligent în locul semnăturii pentru a o înregistra în baza de date cu informațiile personale.

- Ar mai fi un lucru de lămurit: cum îți imaginezi tu o Lume Agricolă?

- Nu văd care este legătura.

Ed nu spuse nimic cu voce tare, dar expresia sa îi striga în față: *Aștept răspunsul tău.*

- Simplu: o planetă plină cu culturi de plante de diferite tipuri și laboratoare uriașe în care se multiplică toate substanțele suplimentare de care noi, oamenii, avem nevoie, spuse arătând cu degetul spre plasticul inteligent din mîna lui Ed.

- Nu ai mai fost niciodată pe o Lume Agricolă, constată senin acesta. În mare ai perfectă dreptate: așa este tipul standard de planetă pe care o folosim pentru exploatarea resurselor biologice de care avem nevoie. Adică întreg spectrul substanțelor nutritive, organice și complementare. Așa v-a învățat la școală, dar este ceva pe cale să se schimbe.

- Cum așa? se arată tînărul curios.

- Evoluție tehnologică. Un nou gen de Lume Agricolă este pe cale să apară.

Din această perspectivă prezența lui Radu aici nu i se mai părea chiar așa de nepotrivită. Iar a doua clauză de confidențialitate îi indica cât se poate de clar că avea să fie împins chiar în mijlocul acestor cercetări – pregătirea sa de chimie și genetică a organismelor vii nu-i permitea altă concluzie.

- Și eu ce voi face mai departe? întrebă.

- Dacă ești suficient de bun, într-o zi îți vei lua locul la conducerea acestei filiale a Exploatării Resurselor Organice. Dar dacă ești așa cum cred eu că ești, poate vei ajunge chiar mai sus.

A fost momentul în care Ed a fost întrerupt de țiuiturile consolei de comandă a navei care înregistra niște apeluri din exterior. S-au oprit însă repede, înainte de a ajunge la consolă pentru a răspunde. Atitudinea lui însă

se schimbă radical, de parcă semnalele respective ar fi constituit un semnal prestabilit.

- Ceea ce trebuie însă să știi în momentul de față este că am părăsit planeta a treia la puțin timp după ce ai ajuns aici, spuse el arătând cu un gest larg spațiul din jur.

Deosebit de surprins, Radu tresări puternic însă nu reuși să acționeze mai departe sub influența acestei surprize pentru că o alta îi luă repede locul: ca la comandă pereții din jurul lor deveniră transparenți lăsând să se vadă spațiul interplanetar din jurul lor. De undeva din stânga sa sclipirea palidă a stelei sistemului eclipsa toate stelele. În fața lor, chiar în dreptul privirii sale, o planetă care nu semăna deloc cu cea pe care și-o amintea vag tânărul de la aterizarea neplăcută de mai devreme, sau măcar cu ceea ce ar trebui fie: discul aproape complet întunecat de praful și mizeriile unei exploatare miniere de durată.

- Nu este planeta pe orbita căreia ar trebui să fim, remarcă el în cele din urmă.

- Dacă te referi la cea de-a treia planetă atunci ai dreptate: este a doua planetă a sistemului, Lumea Agricolă la care ai fost repartizat. În ultimele minute am parcurs distanța dintre ele fără să îți dai seama și am ajuns într-un spațiu restricționat majorității navelor interplanetare. Cele câteva nave de război din sistemul solar sunt programate să distrugă orice intrus, iar semnalele de mai devreme era trecerea de barieră și intrarea în această zonă protejată.

- Dar cum...? De ce?... încercă Radu rămas fără cuvinte.

- O fi arătând ca un hârb, dar este una dintre cele mai bune nave scoase pe piață, se mândri Ed.

- Am o întrebare pentru tine: unde vrei să cultivi toate plantele și substanțele de care omenirea are nevoie? spuse tânărul studiind cu atenție suprafața predominant albastră care ocupa cea mai mare parte a razei sale vizuale. Nu văd decât o mare imensă, care probabil ocupă cea mai mare parte a suprafeței planetare, câteva scame de nori și câteva pete verzi, roșii și maro pe care nu le pot identifica. Pe insulele astea? Sunt prea mici - nu vor da suficientă mâncare nici pentru un oraș mai măricel, darămite pentru un sistem solar.

După ce efectul surprizei inițiale se estompase Radu își revenise iar revolta deplasării pe ascuns la o distanță atât de mare țâșni la suprafață ca o reacție de împotrivire și încercare de a-l lua peste picior pe cel de lângă el. Acesta începu însă să râdă atât de zgomotos încât lui Radu îi veni să creadă că mai era doar puțin până când naveta avea să se clatine sub influența zguduirilor corpului masiv al lui Ed. De aceea se și îndepărtă de el sprijinindu-se de una dintre barele transversale ale peretelui.

- Trebuie să îți mărturisesc că este una dintre cele mai bune glume pe care le-am auzit vreodată, și culmea este că fiecare dintre voi, novicii, reacționați la fel. Și, ca să te informez oficial, la producția asta ne-am axat în principal pe diverse tipuri de plastic inteligent și produse secundare ale acestora, de aceea albastrul este predominant. Produsele organice sunt mult mai reduse, numai vreo două-trei tipuri principale... chiar și de aici le poți vedea cu ochiul liber. Nu te sfătuiesc să îți investești banii în rezervele de

clorofilă de pe celelalte planete, prețul va scăde drastic la terminarea culegerii acestei recolte.

Lui Radu îi căzu literalmente falca sub influența gravitației artificiale a navei și o lăsă acolo incapabil să își comande propriului corp să o aducă înapoi. Un firicel de salivă i se scurse pe barbă și lăsă să cadă pe podea câțiva stropi din același motiv: surpriza totală. Agricultură, sau producția de substanțe organice cum i se mai spunea mai nou, evoluase foarte mult în ultimii 200 și ceva de ani, de la primii pași ai colonizării umane, dar chiar și acum rămăsese la stadiul de ferme imense complet specializate care acopereau fiecare părticică disponibilă din uscatul Lumilor Agricole înaintând chiar și câțiva kilometri în interiorul mărilor și oceanelor planetare atât cât le permiteau platformele continentale. Planeta aceasta era primul loc în care "fermele" avansaseră până la limita exterioară a atmosferei, și probabil chiar mai mult spre interior, și reprezenta de departe o adevărată comoară: o singură asemenea Lume Agricolă putea să hrănească și să furnizeze toate substanțele organice pentru câteva sisteme solare suprapopulate.

Când, în cele din urmă, reuși să realizeze enormitatea proiectului, și se întoarse spre cel care îi devenise șef acesta dispăruse. Îl regăsi într-o cabină alăturată, vorbind cu cineva de pe o navă aflată pe cealaltă parte a planetei și urmărind în același timp proiecția pe un monitor tridimensional ale mișcărilor parcă haotice a mai multor nave ce semănau destul de vag ca formă cu transportoarele ce-l asurziseră ceva mai devreme pe cealaltă planetă. În trebui doar câteva zeci de secunde să realizeze că, deși imaginea pe care o văzuse de pe orbită era deosebit de liniștită, interiorul atmosferei planetare era la fel de activ ca și cel al planetei vecine: recoltarea începuse deja.

A fost momentul în care o navă-transportor interplanetar țâșni din interiorul mării albastre lăsând în urmă o dâră de aceeași culoare decupată pe fundalul negru cu puncte albe, de stele. Amândoi ocupanții navei o urmăriră trecând maiestuoasă pe lângă ei pentru a se pierde în afara razei lor vizuale, căci deși îi despărțeau doar câteva zeci de mii de kilometri era atât de imensă încât oricine ar fi crezut cu ușurință că au evitat coliziunea la limită.

Radu se bâlbâi câteva momente sub avalanșa de întrebări, dar se opri la gestul ferm al lui Ed:

- Stai liniștit. Ai trei ani standard și aproape 4 recolte pentru a învăța cum funcționează în detaliu fiecare amănunt al fiecărui proces implicat.

- De ce atâta timp? tresări intrigat tânărul. E prea puțin, a fost cea de-a doua sa reacție.

- Nu, e suficient. Pentru că peste trei ani va fi înșămânțată o nouă Lume Agricolă de acest gen și vreau să te ocupi tu de acest proces și apoi mai departe de ea.

Radu căscă ochii mari, mut.

- Eu?!?!?

- Da, tu, aprobă Ed. Spune-mi, cum crezi că s-a format această lume pe care o vezi? întrebă el complice.

- N-am idee, se dădu bătut novicele după un timp.

- Dă-mi voie să îți ofer un detaliu semnificativ: odinioară a fost o exploatare minieră.

Cu alte cuvinte, exploatarea minieră care era pe cale să se închidă pe a treia planetă a sistemului avea să fie cea transformată într-o nouă Lume Agricolă. Adică va avea prilejul să o întâlnească pe Chryss chiar mai mult decât ar fi anticipat la început - în acel moment Radu înghiți în sec, cu un nod de neliniște bine prins de beregată. Chiar și absentă, femeia reușea să îl pună în încurcătură.

- Cineva a observat că în general planetele miniere care erau abandonate se transformau în gropile de gunoi ale sistemelor solare din jur, îi spunea Ed în continuare. Și cum știa că plantele cresc cel mai bine în bălegar... așa că s-a gândit la asta, arătă el cu degetul în jos, spre planeta din apropiere.

- Presupun că e singura.

- Deocamdată. Suntem aici ca să schimbăm asta.

4

Câteva ore mai târziu, într-o cabină-garsonieră ce-i fusese pusă la dispoziție pe stația spațială din apropierea planetei a treia, Radu privea gânditor discul murdar al exploatării miniere. Proaspăt ieșit de sub duș, se simțea opusul priveliștii ce i se oferea privirii prin peretele gros dar transparent al stației. Își aminti de ultima oară când privise prin acest mod un disc planetar și activitățile unei stații spațiale, cu numai două zile în urmă. Acceptase o carieră aici deși știa că era o fundătură, dar se dovedise a fi complet altceva. O mai cunoscuse și pe Chryss, dar natura sa practică îl împiedica să viseze vreun viitor fericit alături de ea - făceau totuși parte din două lumi diferite.

- Poate că, totuși, am o speranță, decise el în cele din urmă.

Dan-Marius
3-11 august 2004

O problemă de timp

1

- Ce fel de document? m-am arătat mirat cu un ton ce ilustra foarte precis o doză masivă de neîncredere.

- Unul care dovedește că lumea în care trăim este o minciună, ceva creat artificial ca să ne controleze și să ne facă să acționăm și să reacționăm așa cum dorește, a repetat cel din fața mea cu insistență.

Ideea mi se păru atât de absurdă încît aproape am rîs, m-am abținut cu greutate în primele momente pentru ca mai apoi să îl studiez pe bărbat și să mă răzgîndesc. Mie mi se pare, mi s-a părut întotdeauna de fapt, imposibil ca cineva să mă controleze fără să îmi dau seama... cu atât mai mult să controleze o lume întreagă.

- Adică să ne controleze pe fiecare în parte sau pe toți la un loc? m-am interesat vizibil amuzat. Nu este același lucru...

- Dumneata rîzi de mine?!... sau ce?

- Nu, deloc, m-am grăbit eu să neg.

Tipul era în mod vizibil afectat de ceva anume, nu sînt telepat ca să îi citească gîndurile dar puteam spune cu siguranță că el credea cu adevărat în existența unui asemenea document. Gesturile, mimica, modul straniu de a vorbi... totul indica acest lucru. Îl cunosc pe Cristi Chereji de mult timp, de pe vremea facultății, și nu a fost niciodată genul de persoană paranoică care să creadă în conspirații fără fundament. E adevărat că în ultimii cîțiva ani nu am păstrat legătura decît sporadic, dar nu mi l-am putut închipui în nici un moment atât de schimbat în omul pe care îl vedeam acum în fața mea.

Și totuși... M-a contactat acum cîteva zile pentru a-mi cere ajutorul dar nu a apărut niciodată la timp în locurile stabilite, pînă la urmă m-am trezit cu el la ușa apartamentului cu numai cîteva momente în urmă parcă numai pentru a-mi lansa această bombă.

- Spune-mi mai multe, l-am invitat eu.

- Nu îți pot cere să mă crezi... și eu am ajuns cu foarte mare greutate să cred că totul este adevărat... dar nu am la cine altcineva să apelez. Tu ești unica mea speranță.

Pe moment nu am știut dacă ar fi trebuit să mă simt flatat sau să o iau la goană și să îl las singur stăpîn peste apartament și tot ce era înăuntru, dar acum cred că cel mai indicat lucru era cu siguranță ultimul.

- Cu ce să încep? ezită el.

Chiar și numai aceste ezitări îmi dădeau de gîndit... trebuia să fie cu ceva adevărat important pentru el pentru a se decide să se confeseze unei persoane de care nu era sigur dacă putea avea încredere în ea sau nu.

- Ce-ar fi să încep cu începutul? Ce conține cu adevărat și cum ai ajuns să ai de-a face cu el...

Tăcere. Peste încăpere, peste tot apartamentul de fapt, se lăsă liniștea omului care încearcă să se reculeagă și să își găsească vorbele. Doar foiala mea neliniștită, nu mi-a plăcut niciodată să aștept mai ales că Cristi începuse să mă molipsească și pe mine cu starea lui deși nu aveam de gînd să îi cred

vreun moment povestea, și ciripiturile perușilor din bucătărie răzbăteau agasante peste noi.

- Ai auzit vreodată de Ronin?

Am tresărit, nu mă așteptam la așa ceva.

- Da, și știi prea bine asta! aproape i-am repezit vorba.

Era vorba despre o poveste veche ale cărei începuturi le cunoșteam amîndoi, dar mai știam că acel moment era cel mai prost moment în care a mi-o aduce în atenție. Am continuat pe același ton:

- Eram în primii ani de facultate cînd tipul sau tipa, căci nici acum nu se știe dacă este bărbat sau femeie, a dat prima lovitură care l-a făcut vestit. Parcă a furat un Rembrandt din cea mai bine păzită secție de la muzeul Luvru din Paris – nu mai țin minte exact dar pot afla cu ușurință. Au urmat mai multe furturi, nu numai opere de artă dar și aparatură secretă și informații confidențiale de la diverse firme sau rezultatele unor subiecte de cercetare în mai multe domenii care nu fuseseră încă lansate pe piață... toate au fost puse în cîrca acestui personaj. Un personaj de legendă, aş putea adăuga. Se spune că își vinde serviciile celui care plătește cel mai bine, că este un mercenar care nu recunoaște ca superiori decît onoarea codului Bushido și banii. A avut ajutor și din partea presei, mai ales că el însuși a făcut publice o parte a secretelor furate atunci cînd nu a găsit nici un cumpărător pentru ele ori potențialii cumpărători au încercat să îl înșele... Sau cel puțin așa se spune pe rețea, am zîmbit.

Chiar și după ce mi-am terminat tirada Cristi nu a scos nici o vorbă, se mulțumea să privească în continuare în gol.

- Ce legătură are Ronin cu documentul de care mi-ai vorbit mai devreme? am încercat să îl descos. Ai aflat de existența lui de la el?

- Am impresia că te-ai informat destul de atent despre cariera lui de-a lungul timpului, remarcă în loc să îmi răspundă.

- Da, știi că persoana m-a fascinat de la bun început.

Ezităările lui se dovediră a fi perfect explicabile pentru că ceea ce a spus mai departe m-a dat gata, o confesiune pe care nu mă așteptasem să o aud:

- Eu sînt Ronin, sau cel puțin unul dintre ei. Ești singurul din afara grupului care află asta, dar Ronin este de fapt o echipă de hoți, nu o singură persoană. În ciuda poveștilor pe care le-ai auzit despre noi acesta este cea mai potrivită denumire: o echipă de hoți a cărei existență se bazează pe o frază spusă la întîmplare acum 10 ani.

- Cum?!?!

Stăteam față în față în bibliotecă pe două dintre fotoliile cele mai comode cu cîte un pahar de alcool în apropiere... dar asta nu m-a împiedicat să mă ridic de pe fotoliu, practic am țîșnit de pe el, și m-am postat în fața lui țîtuindu-l cu o privire șocată.

- Nu te prefac chiar atît de nevinovat, spuse ceva mai calm, ai avut bănuielile tale acum cîțiva ani, chiar înainte de a termina facultatea. Aproape ne-ai descoperit secretul cu cercetările tale.

Era un neadevăr, nici măcar nu bănuisem așa ceva. Iar dacă era adevărat... oricum eu nici acum nu știam mai nimic despre subiectul în cauză, atunci cu atît mai puțin. Nu mai țin minte despre ce perioadă de timp vorbea, orice fusese atunci era prea puțin important pentru a-mi rămîne în

amintire, în amintirea conștientă cel puțin. Am preferat să nu mă implic într-un subiect despre care nu eram sigur pe mine și am preluat ofensiva:

- De ce ai venit la mine?
- Avem probleme.
- Bănuiam asta... Ce probleme?

Ezită, din nou. Dar de data aceasta ezitarea a fost ceva mai scurtă – mi-a făcut semn să mă așez înapoi pe fotoliu în timp ce ridică din cel în care stătea, cam un metru și jumătate de al meu, și se îndrepta spre bar pentru a-și umple paharul cu votcă. La sosire i-l dădusem aproape plin, reușise să îl golească destul de repede iar acum avea nevoie de altul. Înghițitura pe care o luă de data aceasta mă făcu să-l suspectez de alcoolism, dar dacă chiar și eu aveam nevoie de o gură mare de alcool dublu rafinat după ultimele momente și nu sînt deloc un alcoolic mă convinsese că aveam mari șanse să greșesc în aprecierea mea. Mai ales că i-am urmat gestul și aproape mi-am ars gîtul cu cantitatea prea mare de apă de foc cu care l-am înecat.

- Totul a început acum cîteva săptămîni cînd am auzit primele zvonuri despre acest document..., continuă Cristi după ce întoarse în fotoliu, ...totul era prea ciudat pentru a fi adevărat ceea ce ne-a trezit curiozitatea și am început să facem primele cercetări. Trebuie să menționez că cea mai mare parte a acțiunii noastre a avut loc numai pe rețeaua mondială de computere... pentru că în cele din urmă "documentul" este de fapt o arhivă imensă ce conține încărcarea în format electronic a unor înregistrări de epocă de pe format magnetic sau fizic și transferul în rețea a frînturi de memorie ale mai multor persoane. Dialoguri, monologuri de jurnal și chiar capsule de memorie extrase direct din creier, toate înregistrate la distanțe de zeci de ani între ele. Diferența dintre primele și ultimele înregistrări la care am avut acces este de aproape 300 de ani. Nu am avut acces decît la o foarte mică parte din informațiile disponibile, și nici acelea direct de la sursă, dar rezultatele au întrecut cu mult orice așteptări.

- Adică te-au transformat într-un paranoic? am întrebat fără voia mea ironic.

- Am avut probleme încă de la început, din momentul în care am decis să cercetăm acest subiect, dar în ultima săptămînă problemele s-au acutizat. Prietenii mei s-au plîns în mai multe rînduri că erau urmăriți, și chiar eu... chiar eu am simțit acest lucru în mod repetat. Totul a explodat în ultimele două zile... Filip și Dumitrașcu sînt morți, alți doi membri ai echipei pe care nu-i cunoști sînt dați dispăruți și la drept vorbind nici nu mă aștept să-i mai găsească cineva în viață.

Filip și Dumitrașcu! Morți! Doi foști colegi de facultate, tipi de gașcă, nu chiar din gașca mea dar nu eram nici pe departe străini... Ba chiar aproape prieteni, puteam spune.

- Cum au murit? a fost prima întrebare pe care am fost capabil să o pun, atunci cînd am fost capabil să spun ceva, orice.

- Filip a fost lovit de o mașină pe trecerea de pietoni deși trecea pe verde, șoferul a fugit și nu a fost identificat pînă acum, iar Dumitrașcu a căzut de pe o schelă... nu știu ce căuta acolo, nimeni nu știe. Probabil că era urmărit de cineva și a vrut să se refugieze... apoi a căzut sau a fost împins...

- Au fost uciși!

Nici acum nu sînt sigur dacă atunci am pus o întrebare sau am țipat o concluzie cît se poate de evidentă. Dar începeam să bănuiesc că nu erau accidente, nu după cele tocmai aflate. O neliniște profundă începu să mă consume, o neliniște pe care o regăseam și la cel din fața mea și din același motiv: dacă chiar era adevărat, și începeam să cred asta, Cristi tocmai mă implicase și pe mine în ceea ce li se petrecea lor și puteam fi următorul „accidentat”.

- Și ce vrei de la mine? l-am întrebat.

Era întrebarea pe care mi-o puneam de la bun început, din momentul în care venise, și a cărei răspuns tot nu-l aflasem.

- Prietenii mei și cu mine am stat de vorbă și am decis că există doar două modalități prin care putem rezolva această problemă... să-i lăsăm pe ceilalți să termine ce au început și să ne elimine pe toți sau să aflăm exact ce este acest document și să îl divulgăm presei.

- Nu mă pricep la computere mai mult decît un simplu utilizator, am ridicat din umeri. Nu vă pot ajuta.

- Nu pentru asta avem nevoie de tine. Pregătirea ta de doctor ne-ar putea fi de folos dacă se va răni cineva pe parcursul operațiunii, iar experiența ta legată de traseele pe terenuri accidentate și la înălțime este esențială. Știi prea bine că orice ascensiune periculoasă se face în echipă, oricare ar fi progresele tehnicii din ultimii ani. Ascensionarele nu suplinesc munca în echipă.

Da, știam. Ascensionarul, unul dintre ultimele descoperiri în materie de ascensiune pe teren accidentat nu oferea decît un ajutor parțial cînd venea vorba de escaladarea unui perete vertical. Nu de puține ori unii tineri din grupurile care s-au aventurat în expedițiile montane la care am luat parte în ultimii ani au suferit răni groaznice, majoritatea terminîndu-se cu deces, tocmai pentru că se încrezuseră prea mult într-un aparat și acesta cedase în cel mai prost moment posibil.

- Acum este o *operațiune*? am întrebat cu o doză masivă de ironie în voce pe care nu am reușit să o împiedic. Și ce vreți să escaladați - craterul Turnurilor Gemene?

Începeam să fiu rău cu el, mai ales că știam amîndoi că peste craterul turnurilor distruse în New York în urma atentatului de la începutul secolului fușeseră turnate alte clădiri deja de cîțiva zeci de ani.

Dar se părea că cinismul meu nu-l afectă deloc pentru că zîmbi scurt:

- Nu, deloc. Este vorba de clădirea firmei Mecatemp de aici din apropiere, adică Timișoara. Informațiile pe care le avem indică posibilitatea ca arhiva să fie adăpostită pe unul dintre serverele lor, iar accesul fără restricții la date de o asemenea importanță se poate face numai din interior.

Am căscat ochii ca la cel mai extraordinar spectacol de circ pe care-l văzusem vreodată, și cred că și falca mi-a căzut sub efectul surprizei:

- Cred că ați înnebunit cu toții, de fapt sînt sigur de asta! Nu sînt psihiatru și nici nu îți cunosc colegii într-ale hoției, dar vă pot aranja internarea la spitalul de nebuni numai pe baza acestei afirmații!!

Privirea lui serioasă și foarte sigură pe sine mi-a mai domolit avîntul dar tot nu m-am potolit:

- Toată lumea știe că sediul firmei Mecatemp este inaccesibilă, nu fără o autorizație venită de sus din interiorul firmei pe care sînt sigur că nu o aveți. Este vorba de sisteme de securitate peste sisteme de securitate, toate controlate de cel puțin două Inteligențe Artificiale de ultimă generație... ca să nu mai vorbesc despre structura complet aparte a clădirii care o face imposibil de pătruns altfel decît pe ușă. Îți spun eu, nu poate fi realizat și gata!

Dar am descoperit foarte repede că vorbeam cu pereții pentru că Cristi mă contrazise foarte sigur pe sine:

- Vei lua parte la această operațiune pentru că ești deja implicat. Ai ajuns să fii implicat încă din momentul în care am intrat în acest apartament iar tu o știi deja - vei veni cu noi sau vei dispărea la fel de misterios ca și ceilalți prieteni ai mei. În plus, am motivele mele să cred că deja ai acceptat să ne ajuți.

Deja *am acceptat* să îi ajut? Și unde a dispărut ezitarea de la început?

- Cum așa? m-am arătat intrigat de data asta cu voce tare.

- Știi de la ce vine numele de Mecatemp?

- Nu, probabil este vorba de o secvență de litere luate la întâmplare...

- Mecanica Temporală. Nu e denumirea oficială, desigur, dar am această informație din surse sigure. Asta mă face să cred că toate modificările comportamentale la care sîntem supuși provin de undeva din viitor... cineva sau ceva dorește să ne controleze pentru a crea acea versiune de viitor pe care o dorește. Prezentul lui. Ne vei ajuta pentru că în acel posibil viitor deja am pătruns sau măcar am încercat să pătrundem în Mecatemp, iar tu erai cu noi... pot afirma asta cu siguranță pentru că este una dintre informațiile la care am avut acces.

Nu am crezut vreodată că pot simți o mai mare neîncredere pentru o anume afirmație sau comportament venite din partea unei persoane, cunoscută sau nu, ca în acele momente. Și că îl consideram un nebun de legat, un Don Quihote al zilelor noastre a cărui loc era la izolare într-o cămașă de forță nu umblînd pe stradă printre ceilalți oameni. Ca răspuns m-am uitat la el cu o față care încerca să ilustreze toate astea, deși sînt sigur că nu am reușit decît într-o foarte mică parte.

- Și cum vor să o facă? am întrebat ironic. Ne manipulează gîndurile și acțiunile ca unor marionete sau pur și simplu călătoresc prin timp și ne divulgă informații despre posibilitățile de viitor și cum să le urmăm pentru ce...? Pentru a alege o variantă sau alta?

- Exact asta vrem să aflăm. Acum însă voi pleca, și spunînd asta se ridică repede în picioare, înainte de a mă da afară. Uite, aici este cartea mea de vizită, aștept să mă suni atunci cînd vei ajunge la concluzia că am dreptate. Dar fă-o cît mai repede, timpul se scurge...

M-am ridicat din fotoliu aproape în același timp cu el. A parcurs drumul spre ieșire fără a mai spune vreun cuvînt iar eu l-am condus la fel de tăcut. În acele momente am crezut cu adevărat că nu-l voi mai revedea vreodată decît probabil la emisiunile de holoviziune, rubrica decese sau cazuri psihiatrice speciale, dar nu peste mult timp m-am convins că mă înșelam. Asta însă nu m-a împiedicat să mă întorc la măsuța pe care se găsea cartea

de vizită între cele două pahare goale de votcă și să o mototolesc, apoi să o arunc la gunoi. Pe urmă am spălat paharele.

2

- Chiar crezi că va accepta?

- Da, spuse simplu Cristi Chereji dar cu o siguranță absolută, acel gen de siguranță care nu lasă loc de replică însă interlocutorul lui nu păru foarte convins.

- Din câte am înțeles i-ai zdruncinat convingerile destul de bine dar nu cred că este suficient. Avem nevoie de cineva care să ne ajute mai mult decât din obligație.

- Poate că nu este chiar suficient, dar va accepta. Și încă ceva, Jurcuț nu face nimic "din obligație"... dacă vom reuși împreună în acțiunea noastră vom reuși pentru că va fi alături de noi cu trup și suflet.

Sceptic, interlocutorul lui Cristi dădu din cap a negație apoi vorbi din nou:

- Poate ne-a dat deja pe mîna poliției..., poate că sînt la intrare gata să intre peste noi. Că veni vorba, de unde ai scos lista asta de posibili candidați pentru a completa locurile lipsă?

- Nu cred că ne-a dat pe mîna poliției, de fapt sînt sigur de asta. Lista de posibili candidați fac parte din lista mea de cunoștințe și prieteni și sînt aceia pe care îi consider potriviți pentru a ne completa echipa și sînt demni de încredere... dar am mai discutat asta cel puțin de cîteva ori în ultimele zile, cînd am decis ÎN COMUN pe care dintre ei să îi contactăm așa că nu mai am de gînd să redeschid acest subiect. Nu acum. Pe de altă parte fă-l să tacă pe avocatul din tine măcar de data asta și nu mai fi atît de paranoic.

- Dar poate că nici nu avem nevoie de el, mai interveni cineva în discuție. Ne descurcăm și singuri dacă ne organizăm suficient de bine.

- Cum, draga mea? Am mai vorbit despre asta: este imposibil ca numai patru persoane să escaladăm o structură cu adevărat inexpugnabilă... iar data trecută cînd totuși am făcut ceva măcar asemănător pe turnurile Chrysler măcar eram mai mulți și îl aveam pe Filip cu noi. Iar la nivel de accesare de computere avem nevoie de cel puțin două persoane, va trebui să găsim și acolo pe cineva. Ai vorbit cu Johnson?

- Nu încă, diseară. E plecat din localitate și se întoarce în cursul zilei de azi.

- Că veni vorba, unde este Ionică? Întrebă primul interlocutor al lui Cristi. Ar fi trebuit să ajungă deja.

- Mi-a spus mie că întîrzie, răspunse tot femeia. Are repetiții pînă la 10, ar trebui să ajungă, adăugă uitîndu-se la ceas.

Iuliana Croitoru, expertă în computere, la cei 24 de ani ai ei era cea mai tînăra membră a echipei ce pusese pe jar întreaga lume în mai multe ocazii. Împreună cu Radu Mocanu, avocat și sponsorul primelor lor operațiuni, și Ionuț Constantinescu, actor vestit dar și specialist în deghețare, reprezentau acum majoritatea roninilor rămași în viață. Colegul lor, Cristi Chereji, profesor de matematică și fizică, era cel ce își asumase pentru moment rolul de conducător în lipsa celui dispărut și presupus mort.

Acum se aflau aproape toți într-un local și încercau să vorbească fără a fi întrerupți sau spionați de cei din jurul lor. Spionajul era exclus în urma amplasării unui dispozitiv de protecție așezat strategic pe masă între ei lângă o brichetă cu hidrogen lichefiat. Luînd forma unei tabachere, dispozitivul de bruiaj a oricărui semnal electronic trecea neobservat. În schimb oamenii nu reușeau să treacă peste toate întreruperile celor din jur ca și cum nu ar fi existat și de aceea ocazional apăreau sincope în conversație – Radu era destul de cunoscut în mulțime datorită cîtorva cazuri mai importante. Dar măcar erau într-o loc public, feriți de “accidente” de genul celor prin care prietenii și coechipierii lor tocmai trecuseră. Întîlnirea avea loc a doua zi dimineață după vizita lui Cristi la doctorul Mircea Jurcuț, și încercarea de a-l atrage de partea lor, întîlnire care era una dintre ultimele încercări disperate de a ieși dintr-un impas ce părea imposibil. Prietenii lor erau încă dispăruți și nu știau nimic despre ei, Ionuț întîrzia iar nervii lor erau întinși la maxim.

- Cristi, de ce ești atît de sigur de toate astea? Adică că toți cei pe care i-am ales, cei pe care i-ai ales tu de fapt dintr-o listă lungă în ciuda părerii unora dintre noi, vor fi de partea noastră și că vom reuși în această misiune imposibilă? Sinucigașă de fapt. Sau că vom supraviețui în urma ei... Știi cumva ceva ce nu ne-ai spus și nouă?

Vocea avocatului devenea tot mai tăioasă pe măsură ce avansa spre întrebarea finală pentru a fi cu adevărat agresiv. Cîteva priviri se întoarseră suspicioase spre el, spre toți cei de la masă, dar cum Radu nu mai continuă și se așează înapoi pe scaun pe o poziție mai normală unul cîte unul oamenii priviră în altă parte vîzîndu-și de treburi.

Cristi ezită să răspundă iar tăcerea se lăsă atotstăpînitoare, sufocantă, între ei. Abia într-un tîrziu a găsit cuvintele potrivite pentru a vorbi, dar a făcut-o foarte sigur pe sine, de parcă s-ar fi gîndit foarte mult timp la ideile pe care le dezvăluia acum:

- Eu cred că oricine se află în spatele acestui document vrea ca arhiva să fie descoperită, iar noi sîntem uneltele lui. Filip și Dumitrașcu, Gregor și Todd erau niște unelte imperfecte care au trebuit eliminate. Nu știu dacă Gregor și Todd sînt morți sau încă mai trăiesc dar sînt sigur că nu vor mai apărea pînă în momentul în care vom trece efectiv la acțiune. Nu vor lua parte în vreun fel la descoperirea celor ce se află în spatele a ceea ce ni se întîmplă acum.

- CE?!

- Nu comenta, știi prea bine că sîntem într-un moment în care nu avem de ales, va trebui să trecem la acțiune sau vom fi eliminați... de asta sînt cel mai sigur. Mecanismele au fost puse deja în mișcare și nu le mai putem opri... poate că nu vrei să recunoști dar e adevărul... nu avem decît aceste două opțiuni. Iar eu nu vreau să mor!

- Ești complet nebun! Ai luat-o razna de-a binelea!

Sufocat de furie avocatul tăcu doar în momentul în care își pierdu răsuflarea și se înecă cu propria salivă. Sîngele rece și calmul, chiar și logica nenaturală cu care își trata uneori cazurile, ce-l caracterizau de obicei în sala de judecată în timpul exercitării meseriei și nu numai păreau să-l fi părăsit complet în aceste momente... totuși era prima oară cînd cineva îi urmărea fiecare pas, fiecare mișcare din umbră, fără a fi identificat în vreun fel, și

putea foarte bine să-i pună viața în pericol – o parte din prietenii lui cei mai apropiați erau deja morți.

- Logic are sens, spuse pe neașteptate Iuliana.

Foarte surprins, Radu îi privi fața gravă și gînditoare iar excesul de furie dispăru la fel de brusc precum apăruse lăsînd loc doar tensiunii deja existente printre ei. Practic a amuțit lăsîndu-l pe Cristi să șoptească aproape la fel de afectat, de susținerea neașteptată din partea ei:

- Cum?!

Nici Cristi nu se așteptase ca femeia să-i dea dreptate, dar era suficient de curios pentru a se manifesta ca atare.

- Din ceea ce știm schimbările care i-au influențat pe toți acești oameni vin de undeva din viitor, și Mecatemp este implicată. Nu mi-am dat seama pînă acum, în ultimele minute, dar ce ne deosebește pe noi de toți restul? Vă spun tot eu, un singur lucru: noi știm că există o forță care manipulează oamenii pentru a produce efectul dorit de ea și nelăsîndu-le decît o singură cale de parcurs, de acțiune. Dar și noi am fost manipulați la fel ca oamenii la ale căror amintiri am avut acces, încă de la început. Nu mă refer la faptul că am găsit accidental primele informații pe rețea, cele de la care a pornit totul, ci începînd de la existența în sine a lui Ronin și tot ce s-a întîmplat de atunci.

O frază spusă la întîmplare, un pariu prostesc între studenții primilor ani de facultate.

Acest gînd era prezent în mintea tuturor, căci deși Iuliana nu fusese de față știa prea bine ce se întîmplase: la o petrecere de început de an, un bal al bobocilor cum i se mai spunea dar care nu mai era doar al bobocilor de cîteva ore bune, Gregor și Radu au pus pariu pe cîteva sticle de bere, o ladă întreagă de fapt, că fiecare dintre ei va pătrunde prin efracție în cîte un loc bine apărat de sistemele de securitate cele mai bune de la ora respectivă fără a fi prinși și că celălalt va eșua. Ca dovadă a reușitei lor urmau să aducă cîte un lucru doveditor al prezenței înăuntru – un simplu obiect ales la întîmplare fără a se atinge însă de bani, și asta făcea parte din provocare. Bani care oricum nu erau o problemă pentru că amîndoi făceau parte din familii bogate cu cariere promițătoare de avocați undeva în viitorul lor personal ceva mai îndepărtat. Adică după terminarea facultății. Au reușit amîndoi, să dea spargerile fără să fie prinși dar și să termine facultatea... totuși spre dezamăgirea părinților săi Gregor a preferat să devină polițist mai degrabă decît avocat. Lucru pe care l-a considerat ca fiind cel mai bun, determinat fiind în primul rînd de faptul că deja devenise Ronin și era nevoie de cineva în cadrul forțelor de ordine care să le asigure spatele.

- Spui că Gregor este de partea lor?! Ești nebună!

- Nu spun nimic, îi răspunse Iuliana nervoasă, nu am de gînd să-l incriminez cu nimic. Dar știu că în acești ani de cînd sînt alături de voi am făcut cîteva lucruri cu adevărat periculoase și am scăpat de fiecare dată cu fața curată. Și mai ales nevătămați. Pînă acum, cînd dintr-o dată jumătate din echipă este moartă sau dispărută de pe fața pămîntului în numai cîteva zile. Nu cred în noroc și nici în coincidențe, mai degrabă îl cred pe Cristi cu complotul și "uneltele" sale.

- Nu cred că Gregor ar fi capabil să ne trădeze, sări în apărarea lui tot avocatul după ce tocmai reacționase cu surprindere la noua idee și mult mai

violent. Oricine altcineva în afară de Gregor, a fost unul dintre actorii principali încă de la început. S-ar incrimina în primul rînd pe sine... NU! Prefer să îl consider mort sau undeva prizonier și pe moarte decît să cred că ar ezita vreun moment în dăruirea sa față de echipă.

În acel moment doi bărbați intrară în local și, reperîndu-i, se apropiară de masă. Iuliana, cea care stătea cu fața la ușă, le făcu semn celor doi de la masă spre noii sosiți.

- Poți verifica acest lucru personal, îi spuse ea avocatului schimbînd subiectul. Deci ai ajuns, în cele din urmă, i se adresă unuia dintre noii sosiți strîngîndu-i mîna. Te așteptam.

- Da, am ajuns și îmi cer scuze pentru întîrziere, spuse Ionuț trăgîndu-și un scaun pentru ca mai apoi să se așeze lîngă ea. Pe Călin cred că îl știți, spuse prezentîndu-l pe cel cu care sosise.

- Eu nu, spuse femeia curioasă. Sau cel puțin nu ne-am prezentat încă, pentru că te-am văzut de cîteva ori în compania lui Gregor. Sînt Iuliana.

De meserie polițist criminalist Călin Petruș era unul dintre colegii mai apropiați ai lui Gregor, prieteni chiar, printre aceia pe care dispărutul îi invitasese la întîlnirile sociale de la el de acasă. Da, petrecerile lui Gregor deveniseră deja vestite în anumite cercuri destul de selecte ale orașului și nu numai. Căsătorit cu doi copii, tocmai îi dusesese într-o tabără la munte, ar fi rămas dar fusese nevoit să se întoarcă din cauza unor probleme de servicii:

- Trebuie să auziți ceva nou: a apărut Gregor! spuse Ionuț gălăgios și fără a-i da posibilitatea celui alt să spună ceva.

- Cum?

- Cînd? Unde-i?

- În spital, la urgențe, a răspuns de data asta polițistul. Din păcate.

- Ce are?

- Nu sîntem siguri dacă a suferit un accident sau dacă a fost atacat, nu am reușit să stabilim în vreun fel condițiile în a ajuns în halul în care este. A fost adus acum cîteva ore, dis-de-dimineață, plin de sînge de parcă ar fi fost izbit de ceva sau bătut și tîrît pe o distanță destul de mare. Credeți-mă cînd vă spun că va fi un scandal imens, toată poliția din oraș este deja în alertă... nu sînt sigur dar presa s-ar putea să fi aflat deja despre incident așa că dacă vă veți uita diseară la holocausturi veți avea ce să vedeți.

- Dar el ce spune? Adică Gregor, pe el nu v-ați gîndit să-l întrebați?

- E în comă. Am uitat să vă spun asta, nu-i așa? A ajuns la spital în comă profundă și doctorii nu sînt siguri dacă se va mai trezi vreodată.

Privirile rapide pe care le schimbă cei de la masă nu erau de bun augur, de fapt erau foarte îngrijorate. Nici fețele lor dintr-o dată lipsite de culoare nu arătau prea bine.

- Vă deranjează dacă fumez? întrebă polițistul cu pachetul de țigări deja în mînă dar așteptînd un răspuns.

Dintre cei de la masă numai Radu fuma, dar nu foarte des. Tabachera de pe masă pe care pusese ochii polițistul era a lui, dar nu fusese atinsă deloc de la sosire, în ciuda tensiunii de la masă. Avocatul fumase una dintre cele două țigări care încăpeau pe lîngă dispozitivul anti-spion chiar la început, atunci cînd pornise aparatul, apoi uitase complet de obiect.

- Ce fel de țigări fumezi? îl întrebă Călin după ce-și aprinse țigara.

Polițistul își puse pachetul ceva mai gol acum înapoi în buzunar și, odată cu fumul pe care-l suflă peste masă întinse mîna plin de curiozitate după tabacheră. Avocatul tresări și cu o mișcare rapidă apucă obiectul înaintea celui alt.

- De obicei L&M, spuse el în timp ce scotea și ultima țigară din cutie.

O aprinse apoi puse bricheta și tabachera înapoi pe masă nu fără a opri funcționarea dispozitivului anti-spion cu un gest discret.

- Te ajută să te destinzi, nu-i așa? întrebă gînditor polițistul. Eu întotdeauna simt nevoia unei țigări atunci cînd sînt nervos... nu știu de ce.

Parcă cu nepăsare, dar cu ochii tuturor celor de la masă ațintiți asupra lui, Călin Petruș apucă tabachera prea repede pentru a mai fi oprit de cineva. Începu să se joace cu ea și să o învîrtă printre degete după care vorbi din nou:

- Și cînd mă gîndesc că un foarte bun prieten și coleg a ajuns la spital cu șanse mici de supraviețuire nu pot să nu fiu nervos. Voi nu ați fi la fel în situația mea?

Tăcu de parcă ar fi așteptat un răspuns. Însă acesta nu sosi, toți ceilalți din jurul mesei erau mai preocupați de mișcările mîinilor sale decît de ceea ce spunea. Intrigați și speriați în aceeași măsură: știa cumva despre ei? Ce anume?

- Eu cred că sînteți nervoși din această cauză. Poate chiar mai mult decît mine.

- Ce te face să crezi asta? întrebă cît putu de calm Radu - reacțiile lui de avocat ieșeau din nou la suprafață atunci cînd avea cu adevărat nevoie de ele. Nu sîntem deloc nervoși, poate șocați de cele auzite. Și acum poți să-mi dai te rog tabachera?

- Uite, asta mă face să cred că sînteți într-o situație critică, spuse Călin fluturînd obiectul în discuție astfel încît să nu mai fie nici o urmă de îndoială: știa exact ce se ascunde înăuntru.

Apoi, foarte repede, îi deschise capacul, porni din nou dispozitivul de bruiaj fără nici un fel de fereală și îi aruncă tabachera proprietarului ei. Acesta o prinse foarte sigur de sine dar aruncîndu-i o privire cumplită.

- Iar faptul că Gregor mi-a spus încă de acum cîteva zile despre Ronin, despre ceea ce ați găsit pe rețea și cîte ceva despre fiecare dintre voi, m-a convins că ați intrat în rahat bine de tot acum că o parte au murit, au fost agresați sau au dispărut inexplicabil, adăugă lăsîndu-i pe cei în cauză într-o stupefacție completă.

Din partea lor nu sosi decît o foială neliniștită, nu se așteptau la o asemenea abordare din partea lui. Nici chiar Ionică cu care venise o bună parte din drumul pînă la local.

- Cum ai aflat? Sau mai precis, cum l-ai convins să îți spună?

- Poate ar trebui să încerci cu obligat... adică cum l-ai *obligat* să îți spună...

- Nu asta-i problema cea mai importantă, îi răspunse polițistul sigur pe sine, dar dacă chiar vrei să știi Gregor și-a dat seama că cineva i-a fost mereu pe urme în ultimele zile mai ales după ce a descoperit că i-a fost pus sub urmărire chiar și terminalul informatic din secție, iar pentru asta e nevoie de sprijinul serviciului de securitate internă a poliției sau a serviciilor de

spionaj. Nu știi de ce, dar m-a considerat ca fiind cel mai de încredere pentru a-mi cere să am grijă de voi dacă cumva lui i se întâmplă ceva. Poate că a contat și faptul că îi datorez o favoare mult prea mare pentru a fi plătită altfel.

- Ce ți-a spus?

- Cred că în mare cam tot. Însă cum spuneam problema este alta: șefii cei mari vor să îi sondeze memoria pentru a afla cine l-a atacat.

- Dar asta-i ilegal! izbucni Radu. Există...

- Da, știi, îl întrerupse Călin, nu este ceva legal dacă nu există acordul scris al subiectului în cauză sau a familiei lui, de aceea mai aveți o șansă de a interveni. Este nevoie de câteva ore pentru a obține acordul familiei și decizia unui judecător, dar este sigur că va fi obținut în cursul acestei zile. Din punctul nostru de vedere Gregor este un polițist care a fost atacat de cineva necunoscut care ar putea ataca alți polițiști și de aceea toți tratează cazul ca fiind special și îi acordă importanța maximă, mai ales că nu se știe dacă va mai trăi suficient de mult pentru a merge pe calea legală așa cum trebuie.

De-abia acum cei patru ronini au început să se agite cu adevărat: accesarea memoriei nu era un lucru foarte precis și aparatele puteau foarte bine nimeri amintirile vreuneia din misiunile lor, oricare, și să le dezvăluie identitatea. Cu condiția să nu-l ucidă mai întâi. Mai grav era faptul că secvențele de memorie aduse la suprafață prin procedeul tehnic în cauză reprezentau o dovadă incriminatoare în cadrul unui proces cu ei ca acuzați.

- Știi cumva cine va face extracția capsulei de memorie?

- O echipă de medici specialiști neurologi și de tehnicieni de echipamente electronice, e tot ce știu. Dar nici nu știu prea multe..., ridică el din umeri.

Privirile pe care și le aruncară cei de la masă unii altora dovedeau foarte bine că ideea care le trecea prin minte era foarte greu de crezut:

- Oare Jurcuț și Johnson vor face parte din acea echipă?

- Dacă totul continuă așa cum a început, spuse Cristi, cu siguranță că da. Ar fi logic și din alt punct de vedere: amândoi sînt experți în domeniile lor de activitate, și experții sînt de dorit pentru o asemenea operație.

- Cine-s ei? întrebă polițistul. A, realizează el, noii oameni care să îi înlocuiască pe cei pe care i-ați pierdut.

- Într-adevăr, sînt cei pe care îi avem în vedere pentru a completa echipa. Ce-au zis? se arătă Ionică curios.

L-au pus la curent în numai câteva cuvinte asupra discuției ce a avut loc pînă la sosirea lui.

- Nu sînt în măsură să decid eu dacă vor accepta, spuse polițistul, dar de acum înainte mă puteți considera ca făcînd parte din această echipă.

- Cu ce crezi că ne poți ajuta?

- În primul rînd prin discreție și asigurarea faptului că poliția nu vă va deranja în vreun fel. Apoi vă pot ajuta cu informații și obiecte din custodia poliției locale și internaționale la care nu ați avea acces altfel. Nici măcar cu ajutorul tău, îi spuse avocatului, știu că ai relații. Cu alte cuvinte, voi prelua funcția lui Gregor. Și în cele din urmă, sînt expert în arme și am brevet de pilot amator.

- Cred că ar trebui să știi că noi nu folosim arme! spuse ferm Iuliana dar cu un ton aproape agresiv.

Disprețul ei față de tot ce reprezentau armele de foc era arhicunoscut printre toți prietenii ei cât de cât mai apropiați și întâmplător era și optica echipei.

- Știu, aprobă Călin, din fericire nu a fost nevoie niciodată pînă atunci pentru așa ceva dar voi purta întotdeauna o armă cu mine... Eu nu risc niciodată.

- Atunci de ce ai venit aici de unul singur? Nu crezi că s-ar putea să...

- Nu! Nu ați face rău unei persoane de care *chiar* aveți nevoie, nu sînteți proști. Nu ați făcut acest lucru pînă acum și nu cred că vă veți schimba mai departe. Sînt gata să pariez cu viața mea pe asta... de fapt cred că tocmai s-ar putea să o fac alăturîndu-mă vouă.

- Cine îți asigură *ție* spatele? tresări Radu. Cumva trebuie să ai o asigurare dacă dispari pe neașteptate... Cine-i? întrebă uitîndu-se rapid în jur. Care dintre oamenii ăștia este complicele tău?!

Dar nimeni din jur nu părea să îi studieze de parcă i-ar fi spionat. Poate doar tipul de la bar care ținea în mînă un afișaj holografic și se uita probabil la o înregistrare sau o emisiune informativă de pe rețea, însă imaginile le rămîneau ascunse chiar și pentru Radu care îl privi scrutător dar fără a observa ceva suspect vreme de cîteva minute bune după ce au reușit să îl liniștească:

- Nu, mie nu îmi asigură nimeni spatele, insistă Călin. Nu așa cum sugerezi. Te asigur că eu nu am de gînd să vă trădez. Aș fi putut să o fac pînă acum dar nu am făcut-o și nici nu intenționez să o fac mai departe. Vreau doar să mă alătur acestei echipe așa cum mi-a cerut-o Gregor...

Ca o completare a calităților ce-l făceau un avocat de excepție, printre care se numărau logica, sîngele rece și calmul, Radu Mocanu avea o personalitate ce putea să explodeze în accese puternice de energie și emoții oricînd avea nevoie de ele devenind cu atît mai convingător cu cît erau mai adevărate... sau în momente foarte singulare ca acesta în care emoțiile scăpau de sub control ceea ce le transforma într-un defect. Un element specific al acestor accese era durata scurtă datorată epuizării nervoase, element care le-a fost singurul ajutor în încercările celorlalți de a-l opri înainte de a face scandal. În urma aceste răbufniri rămase doar un grup de oameni dintr-o dată oboșiți, hăituiți de spectre necunoscute din prezentul plin de umbre și nesiguri de ce le va aduce viitorul mai departe.

Într-un târziu și-au adunat tot ce aveau de luat și au plecat. Fără probleme, așa cum au și ajuns acolo, dar și fără a decide ceva important în legătură cu misiunea lor. S-au trezit cu un coleg de echipă nou, chiar și cu protestele de rigoare, și așteptau răspunsurile pozitive de la încă doi candidați. Un alt coleg și prieten le era în spital, iar Călin urma să se intereseze constant de situația lui și de momentul operației de extracție a amintirilor la care urma să fie supus pentru a putea intra în legătură cu toți cei implicați și să controleze într-o măsură cît mai mare răspîndirea informațiilor extrase. Ceilalți nu erau siguri ce fel de mijloace va folosi, dar au încercat să se asigure că nu vor fi violente.

Iar pînă atunci, în toate cele cîteva ore sau poate zile care le mai rămăsese înainte ca viitorul lor să fie inevitabil decis de acei factori ai lumii exterioare pe care acum îi puteau numai bănuî, trebuiau să se păzească – lațul era pe cale să se strîngă în jurul lor tot mai tare. Ascunși în anonimatul mulțimii de chipuri de pe stradă le era aproape teamă să se întoarcă la căminele lor sau chiar să despartă și să ajungă singuri prin locurile mai singurate în care erau vulnerabili. Pînă la urmă s-au dus acasă la Radu, era singurul care avea spațiu suficient pentru toți.

În urma lor bărbatul de la bar pe care avocatul îl privise atît de stăruitor spre final mai rămase în așteptare cîteva minute privind gînditor dispozitivul holografic din palmă pentru ca mai apoi să se apropie de masa la care a stat grupul de hoți și să ia un dispozitiv ciudat de sub tăblia mesei în ciuda replicilor dure ale chelnerului care tocmai curăța zona de sticle, hîrtii și mucuri de țigară. Fără să se mai uite în urmă sau să reacționeze în vreun fel la apelativele chelnerului, bărbatul își puse dispozitivul de înregistrare în buzunar și ieși nepăsător din local. Se pierdu în mulțime fără să se ostenească să se mai uite în jur după cei pe care tocmai îi urmărise, asta era treaba altora.

3

Ceea ce a urmat vizitei lui Cristi a fost o serie de coincidențe și de elemente stranii pe care nici acum nu mi le pot explica în totalitate, ceva ce aproape m-a convins că avea dreptate. Primul simptom pe care mi-l aduc aminte a fost greutatea cu care am adormit sub povara avalanșei de gînduri pe care le-a strînit povestea atît de ciudată a vizitatorului meu. Și ca să nu fie suficient, aceste gînduri m-au urmat în lumea viselor cu o asemenea intensitate încît parcă chiar am fost alături de echipa de hoți într-una din cele mai fascinante aventuri ale vieții mele. Acum, după ce s-au întîmplat atîtea, știu că toate acele fragmente de vis pe care mi le-am amintit a doua zi de dimineață și pe care mi-a fost imposibil să le uit de atunci au fost și încă sînt fără nici un fundament, dar impresia pe care au făcut-o asupra mea a fost copleșitoare.

Următorul element nu s-a lăsat mult așteptat, a venit sub forma unui apel la holovizor dis-de-dimineață cînd mă pregăteam să plec la spital. Încă sub impresia viselor și a oboselii incomplet eliminate am acceptat conversația cu surprindere, nu putea fi decît ceva foarte important ca să mă sune cineva la ora respectivă. Am fost cu adevărat surprins să văd holograma în mărime naturală a unuia dintre colegii mei de la spital care a apărut imediat într-un colț al sufrageriei.

- Ce s-a întîmplat? am întrebat direct, fără nici o altă introducere.

- În primul rînd bună dimineața. Te-am sunat să te anunț că acum aproape o oră și jumătate am primit un polițist rănit grav, e în comă.

Cred că arătam foarte ciudat cu cana de cafea în mînă pentru că doctorul Mărgineanu făcu o pauză pentru a se uita mai bine la mine. Dar mi-a dovedit repede că mă înșelam: cineva din afara cubului de transmisie ce-l încadra (adică acea porțiune din spațiul tridimensional care era transmisă spre interlocutor) i-a întins o folie de afișaj peste care colegul meu aruncă o

privire apoi îi înapoie plastic-hîrtia cu o remarcă ce mi-a scăpat pe moment. Cătălin Mărgineanu era de gardă la spital în noaptea ce tocmai se termina iar persoana ce-l întrerupsese nu putea fi decît una dintre asistentele de acolo.

- Și ce legătură are pacientul cu mine? am întrebat.

- Nu se știe dacă își va reveni sau cînd o va face, și nici dacă creierul îi va fi la fel de funcțional ca înainte așa că s-a pus problema accesării memoriei pentru a-i extrage informații despre cel sau cei care l-au atacat.

Am tresărit gata să scap cana din mîini: *sper că nu au de gînd să îmi ceară să fac eu o asemenea operație!*

- Cît de distruse sînt țesuturile nervoase?

- Distrugerile sînt destul de avansate, însă procesul de strîngere a informațiile este încă în derulare. În momentul de față se pare că zonele memoriei nu au fost vizibil afectate.

- Trebuie să fie ceva foarte important pentru așa ceva..., am mormăit căzut dintr-o dată pe gînduri. Nu cunosc foarte bine aceste detalii, dar nu ar trebui îndeplinite niște condiții legale pentru o extracție de capsule de memorie?

- Ba da, și asta este singurul lucru care i-a oprit pe polițiști să ceară efectuarea extracției pînă acum. Se va ști în cursul zilei care este situația...

- Iar dacă condițiile legale vor fi îndeplinite, presupun că aveți nevoie de un neurochirurg bun pentru asta.

- Corect, aprobă Mărgineanu, și ne-am gîndit la tine. Ești disponibil?

- Cred că știi că nu am mai făcut așa ceva pînă acum, am spus ezitînd. Cunosc doar datele pe care pionerii acestui domeniu le-au publicat pe rețeaua mondială de calculatoare.

- Știu asta, spuse repede colegul meu, dar înregistrările oficiale indică existența a numai cîteva persoane în lume care au suficientă experiență în neurochirurgie pentru a face așa ceva. Te cunosc de mult timp și știu că domeniul tău de activitate te-a adus în apropierea acestor procedee suficient de mult pentru a te face cea mai potrivită și mai la îndemînă persoană pe care o avem la dispoziție. Ai fost selectat dintr-o listă lungă, mi s-a cerut să te întreb dacă ești de acord.

Am ezitat cîteva secunde lungi înainte de a răspunde, ascultînd perușii care făceau gălăgie în bucătărie acoperind în unele momente emisiunea de știri din fundal și chiar discuția cu prietenul meu.

- Cînd se va întîmpla? am întrebat într-un final.

- Nu știu exact. Probabil azi... sau mîine. *Dacă se va întîmpla*, spuse accentuînd primul cuvînt.

Nu aveam să o știu decît mult mai tîrziu, dar acel moment era unul de cumpănă în modul în care avea să se deruleze viitorul meu personal. Acum, privind înapoi în trecut prin prisma amintirilor mele, îmi place să cred că am luat acea decizie din proprie voință și că a fost mai mult decît una dintre coincidențele care aveau să mă ducă pe drumul pe care Cristi tocmai mi-l indicase în seara precedentă.

- Spune-le că sînt de acord. Și că am nevoie de toate datele pe care le pot strînge despre procedeu... Datele cît mai detaliate și cît mai recente. Te rog să programezi Inteligența Artificială a spitalului să le caute pe rețea pînă ajung eu acolo.

- S-a făcut. Ne vedem la spital, iar apoi Mărgineanu își încheie conversația cu un salut.

Cam o oră mai târziu, după ce mi-am anulat sau chiar amînat toate activitățile programate pentru restul zilei mai puțin cele cu adevărat importante, stăteam în biroul meu studiind cîteva diagrame despre operația de extragere a memoriei, doar o parte din cantitatea imensă de informații pe care IA-ul mi le pusese la dispoziție. Aveam de gînd să îl vizitez pe polițistul rănit ceva mai târziu, în special pentru a comanda un examen tomografic suplimentar, dar și pentru a mă asigura de starea lui. Sînt genul de doctor nonconformist adept al vizitelor la bolnav, sîntem relativ puțini zilele astea.

Ceea ce m-a întrerupt la un moment dat a fost o bătaie în ușă, era una dintre asistente.

- Hei, șefu'! Ți-am adus fișele celor pe care trebuie să îi vizitezi astăzi.

- Parcă ți-am spus că am anulat vizitele pentru azi...

- Dar nu pe toate, astea-s alea care au mai rămas. Cele mai importante.

Puse pe masă cele cîteva holodiscuri, adică acele dispozitive sferice din cristale de cuarț ce conțineau copii ale înregistrărilor medicale sub formă de reprezentări în patru dimensiuni – cele trei spațiale și timpul – ale evoluției stării de sănătate cu informațiile adiționale atît de necesare, pentru care venise pînă la mine.

- Mulțumesc, Elena, am să mă ocup de ele imediat.

- Șefu', am auzit că te vei ocupa de o extragere de capsule de memorie, îmi spuse fără să pară ce se grăbește să se întoarcă la postul ei. Sau cel puțin așa se zvonește prin spital.

Am zîmbit fără a-mi ridica privirea din holograma pe care terminalul meu mi-o afișa pe birou:

- Ar trebui să fii mai atentă la ce se zvonește prin spital, nu totul este adevărat.

- Atunci...? dădu ea să întrebe dar se opri ezitînd.

- Este numai posibil să aibă loc o asemenea operație, nu este nimic sigur și nu va fi cel puțin în următoarele ore. În plus, nu voi fi singur – este vorba de o echipă de tehnicieni ce poate ajunge pînă la cîteva zeci de persoane.

Încă postată chiar în fața biroului meu tînăra scoase un fluierat de surpriză, după care exclamă:

- Nu credeam că este atît de complicat!

- Chiar este, i-am spus ridicînd pentru prima oară privirea și privind-o țintă.

Simțeam că nu voi putea rezista și urma să îi țin o lecție de medicină, dar era ceva ce nu puteam rezista: familiaritatea cu care tînăra se comportase cîteva secunde mai devreme.

- Întotdeauna există riscul de a excita zone din creier care ar trebui lăsate în pace, am adăugat eu, pentru că ar însemna „prăjirea” definitivă a traseelor neuronale, ca să nu mai adaug de vasele de sînge care nu trebuie secționate sau afectate în vreun fel de către aparatele din exterior, și sînt o mulțime, peste tot... Toate astea pot duce la moarte în numai cîteva secunde sau zeci de secunde... asta dacă subiectul este norocos pentru că poate

rămîne la fel de ușor schilod pe viață sau ca o legumă, dependent de mașinăriei.

- Și ca să nu fie de ajuns, am continuat după cîteva momente de pauză, memoria este împărțită în mai multe zone specializate din creier și este foarte greu să găsești acea amintire care interesează, poate dura ore pînă să nimerești porțiunea care trebuie.

- Atunci de ce nu o descarcă toată pe holodiscuri și nu caută pe urmă informațiile folosind computerele, mă întrebă ea lăsîndu-mă fără un răspuns pregătit – practic cu gura căscată.

Însă mi-am revenit repede:

- Cred că aici intră pe fir avocații și toată structura birocratică cu drepturile lor ca fiecare persoană să își păstreze amintirile numai pentru sine, oricare ar fi motivele pentru care se execută operația de extragere. În plus, cred că ar mai fi o chestie de ordin tehnic: o descărcare completă ar necesita prea multe holodiscuri pentru numai cîteva minute sau ore de înregistrare pe care să o putem folosi efectiv în scopul nostru, adică un consum exagerat.

Părea mulțumită de răspuns, dar era același răspuns pe care i-l putea da orice Inteligență Artificială după o căutare rapidă. Cel puțin din punctul meu de vedere.

- Am impresia că te interesează subiectul acesta, am început pentru a-mi da seama numai atunci, într-un tîrziu, că tînăra din fața nu era numai o simplă asistentă – era și un novice într-ale medicinei fiind studentă într-unul din primii ani. Poate că vei dori să devii neurochirurg în anii terminali, cînd veți avea posibilitatea de a alege.

Nu era corect să încerc să o influențez astfel, dar nu eu începusem. Însă ea a răspuns cu un chicotit nostim:

- Poate.

Și ieși trîntind ușa. În urma ei am rămas o secundă pe gînduri apoi am exclamat amuzat:

- Auzi, o descărcare completă!

4

- Am studiat cazul pacientului tău și îți spun de pe acum că nu este unul ușor.

Imaginea holografică a doctorului Michel Farre mă privea cu seriozitate, și aproape îngrijorare aș putea spune, pe sub sprîncenele albe și groase aproape înfiorîndu-mă. Birourile noastre erau aproape lipite între ele, cel puțin din punctul de vedere al iluziei vizuale pe care o producea holograma, dar diferența dintre mine și interlocutorul meu era destul de mare și nu se oprea numai la lucrurile împrăstiate aproape haotic pe aceste mese: în afara unei diferențe de vîrstă de aproape 30 de ani dintre noi, doctorul Farre era o persoană mult mai corpolentă iar pletele sale albe și lungi contrastau evident cu părul meu negru și tuns scurt. Motivul întrevederii noastre prin holovizor era foarte simplu: în perioada de pregătire a fiecăreia dintre operațiile mai importante am obiceiul să contactez pe cineva cu mai multă experiență decît mine în completarea informațiilor furnizate de rețea, deși în mod normal ar trebui să fie arhisuficiente. Michel Farre era unul dintre pionerii în domeniul

accesului direct la amintirile unei ființe umane, foarte puțini oameni în viață puteau fi comparați cu el ca bagaj de cunoștințe și mai ales ca popularitate. De aceea îi și transmisesem fișa medicală a polițistului cu o oră și jumătate înainte, după ce l-am vizitat în rezerva de spital și am verificat chiar eu schimbările apărute pe parcurs - era monitorizat permanent de IA-ul spitalului ca de altfel toți ceilalți pacienți.

- Starea de comă și condiția fizică generală destul de șubredă fac ca șansele de reușită a accesului la zonele de memorie fără ca traseele neuronale să cedeze să fie destul de reduse.

- Știu, am aprobat eu, acesta este unul dintre motivele pentru care oficialitățile insistă ca operația să fie realizată cât mai repede - de preferabil azi sau mâine. Încă nu s-a decis oficial.

- Asta este bine. Însă trebuie să îți atrag atenția asupra a două lucruri, primul este de ordin tehnic și se referă la intensitatea undei pe care o vei folosi și a timpului de acțiune asupra fiecărei zone. Am remarcat de câteva ori în lucrările pe care ți le-am indicat deja și îți voi repeta încă o dată că intensitatea undei trebuie să fie cât mai constantă și să corespundă cu datele tehnice pe care le ai iar timpul de expunere trebuie să fie cât mai mic posibil, pentru că altfel există posibilitatea să suprasolicite traseele neuronale și să distrugă neuronii prin creșterea temperaturii zonei respective. Adică practic transformă neuronii în cenușă, și nu există vreo modalitate de a-i reface.

Am înțeles imediat pericolul, cât de ușor se putea ajunge la pierderea definitivă și irecuperabilă a memoriei și la leziuni ale creierului sau ale vaselor de sânge ce-l străbat. Era probabil motivul pentru care operația era considerată atât de dificilă. Procedeu era, în mare, foarte simplu: mai multe unde electromagnetice porneau din afara cutiei craniene convergînd spre un punct sau o zonă din interior, excitînd neuronii și captînd semnalele originare de la ele la suprafața scoarței cerebrale cu ajutorul unui tomograf pentru a le transforma mai apoi în imagini și sunete așa cum le percepușe persoana în cauză. S-a preferat această metodă de extragere a amintirilor după ce s-a reușit cartografierea cu succes a traseelor neuronale dintre zonele memoriei și cele de procesare ale stimulilor audio-vizuali, cele mai vizibile trasee și tocmai de aceea primele descifrate. Din punctul de vedere al procesului, numai după aceea informațiile puteau fi transformate în fișiere multimedia, holograme, pentru a fi trecute mai apoi pe discuri accesibile computerelor - era operațiunea care necesita cel mai mult timp de procesare din partea computerelor.

- A doua avertizare se referă la tipul de pacient cu care ai de-a face, continuă interlocutorul meu. Starea gravă al celui pe care îl ai la dispoziție prezintă un factor ridicat a-l pierde pe masa de operație, oricît de bun ai fi, iar în asemenea cazuri eu am obiceiul să păstrez alături un număr de holo-discuri mai mare decît am nevoie.

O idee ciudată mi se infiltră în minte, suspect de familiară.

- Mi se pare normal ca dacă pacientul este pe moarte și sînt șanse să nu mai poată fi salvat să genereze întotdeauna o descărcare completă pentru că prefer să îmi ating ținta indiferent de rănilor pe care procesul le lasă în urmă. Oricum un om mort nu mai are nevoie de neuroni activi, fie ei și pentru memorie.

M-am cutremurat și un sentiment de fatalitate îmi străbătu ființa devenită dintr-o dată extrem de permeabilă: în urmă cu numai câteva ore mi se sugerase același lucru. Era imposibil să existe vreo legătură între cele două remarci. În oricare altă situație aș fi considerat-o drept o simplă coincidență, dar după vizita lui Cristi nu-mi puteam permite așa ceva. Pentru moment mi-a părut rău că i-am distrus cartea de vizită, dar în acel moment aproape că am fost convins că aveam să îl întâlnesc în scurt timp și fără a avea nevoie de acea bucată de plastic.

Probabil că interlocutorul meu a observat o parte dintre emoțiile care mă străbăteau pentru că după câteva fraze banale, oricum au trecut pe lângă mine aproape fără să le bag prea mult în seamă, s-a decis să încheie conversația:

- În final vreau să îți recomand pe cineva, este vorba de o persoană cu care am mai lucrat mai demult la două proiecte, unul dintre ele fiind chiar un extract de memorie. Este un tehnician, un expert în computere, și îl cheamă Jeremiah Johnson. E una dintre cele mai potrivite persoane care te pot ajuta cu partea tehnologică, tocmai ți-am trimis mai multe despre cum îl poți contacta.

- Mulțumesc, am murmurat eu. La revedere.

La scurt timp după ce am întrerupt legătura, timp pe care l-am petrecut privind în gol cu gândurile în altă parte, se auzi o bătaie puternică în ușă.

- Intră, am spus eu suficient de tare dar nu fără a tresări ușor.

- S-a întâmplat ceva, doctore? mă întrebă bărbatul pe jumătate intrat înăuntru. Bat în ușa asta de aproape câteva minute...

- Nu, nu este nimic grav. Eram ocupat cu altceva, am încercat să mă scuz. Cu ce vă pot ajuta?

- Mă numesc Călin Petruș și sînt detectiv la secția criminalistică, coleg al lui Julius Gregor, pacientul dumneavoastră. Presupun că sînteți doctorul Mircea Jurcuț, spuse el arătînd spre plăcuța de pe ușa încă deschisă în a cărei prag rămăsese.

- Da, sînt Mircea Jurcuț, am spus uimit. Intrați, nu este nevoie să stați în prag.

Bărbatul se conformă.

- Și ce doriți? l-am întrebat.

- S-ar fi putut rezolva printr-un mesaj impersonal, dar am preferat să îi rog pe superiorii mei să mă lase să vin și să vă anunț: s-a luat o decizie în legătură cu operația colegului meu. Oficialitățile au aprobat operația, și dacă sînteți de acord va avea loc mîine dimineață.

Dacă sînt de acord?! De fapt va trebui să o fac la dimineață, mi se „recomandă” asta! Mă ridicasem să îl salut, dar m-am lăsat înapoi pe scaun. Moale și cu picioarele înmuiate de surpriză. Deci au reușit... Trebuia să mă aștept... dar nu atît de repede!

- Am venit aici personal pentru că am o rugămintă pe care vreau să v-o spun, spuse noul sosit dar se opri studiindu-mă cu atenție - ceva din ființa mea, expresia feței mele, îl determinase să facă asta.

- Spune, i-am spus eu afișîndu-mi o față ceva mai calmă.

- Vreau să iau parte la operația de extragere a memoriei. Gregor este unul dintre prietenii mei...

- Trebuie să vă mărturisesc că nu se prea face așa ceva, a fost primul meu instinct de a-i răspunde.

- Atunci cum rămîne cu studenții care vă urmăresc de obicei operațiile?

Bună întrebare.

- Asta nu este o operație obișnuită, dar știți deja asta. Nici nu știu dacă se vor permite martori de orice fel, dar dacă doriți vă voi putea da o copie a înregistrării. Asta sînt sigur că pot aranja.

- Insist. Am vorbit deja cu superiorii mei și din punctul lor nu este o problemă să fiu de față. Oricum ar fi cerut prezența unui observator extern la fața locului, indiferent de identitatea acestuia cu condiția să fie polițist.

- Nu știu dacă este de competența lor să decidă acest lucru, i-am rețezat vorbele. Dar dacă veți reuși să îl convingeți pe directorul spitalului să vă dea acordul atunci eu nu comentez.

- Atunci așa să fie.

5

Întîlnirea cu Jeremiah Johnson, cel pe care mi-l recomandase doctorul Farre pentru a face parte din echipa de tehnicieni cu rolul de a mă secunda, a trecut aproape neobservată în febra pregătirilor pentru operație. S-a petrecut în fugă, ca multe alte lucruri în acea perioadă de vîrf. Afară se însera, mai erau cîteva ore – o noapte întreagă de fapt, dar mai era mult pentru a ne considera pregătiți. Motivul consta în principal în descărcarea unei cantități imense de dispozitive, atît de multe încît aproape că am crezut că echipa de tehnicieni au golit un întreg depozit tocmai pentru noi, și modificarea unui întreg salon de operații, a zonei de supraveghere și chiar a unei porțiuni de hol pentru a le face pe toate funcționabile. Totul se concentra asupra unui pat/masă de operație și a unei zone restrînsă din jurul lui ce nu permitea prea multă mișcare, dar erau cele mai importante – acolo aveam să salvăm o bucătică din viața unui om într-un mod ce ar fi părut aproape inimaginabil acum numai cîteva ani.

Primul lucru care mi-a atras atenția asupra lui Jeremiah, chiar înainte de a ști cine era, au fost ochii mari și privirea pătrunzătoare puse în mijlocul unei fețe pline, cu părul tuns scurt. Dar și sentimentul de micime pe care-l simțeam în preajma staturii sale masive, era cu un cap mai înalt ca mine și nu sînt tocmai scund, și a brațelor groase blindate cu mușchi care se șteau din tricoul larg – categoric nu făcea impresia unui șoarece mutant de bibliotecă, ca majoritatea specialiștilor în calculatoare pe care-i cunoșteam.

- Doctore! Hei!

Cum trecusem deja de el spre cabinetul unui alt doctor, m-a strigat atrăgînd atenția tuturor celor de pe culoar, pînă în ambele capete, nu doar a mea. Pînă la urmă am fost obligat să mă opresc și să îi acord această atenție, era evident că pe mine mă striga și toți se așteptau la această acțiune din partea mea. Aveam să aflu doar mai tîrziu, dar mă așteptase aproape două ore să apar, și mai abordase cîteva doctori în acest fel. Mă cunoștea la fel de mult cît îl cunoșteam și eu pe el, adică deloc: i se transmisese prin intermediari doar că aveam nevoie de el și că îl așteptam.

- Sînt Jeremiah Johson, se prezintă el. Îl caut pe doctorul...

- Pe mine mă cauți, l-am întrerupt, sînt Mircea Jurcuț. Presupun că ai venit să verifici sistemele pentru operația de mîine.

- Am venit să instalez și să verific sistemele pentru operația de mîine, mă corectă. Vă aștept de ceva timp, adăugă el urmîndu-mă pe culoare la semnul meu, dar nimeni nu știa unde sînteți.

Pentru un expert în computere pare cam bleg, a fost primul meu gînd înșă aveam să mi-l schimb imediat:

- La început, cel puțin. Dar Inteligența Artificială a spitalului mi-a spus că aveți o operație în derulare, a trebuit să aștept să terminați.

Tot nu mă lămurisem de ce s-a legat de ceilalți doctori, doar poza mea era prezentă în rețea împreună cu biografia, dar m-am hotărît, precaut, să nu îl întreb. Ajuns în propriul meu birou i-am transmis colegului meu că întîrzii și mi-am îndreptat atenția asupra informaticianului:

- Și ai rezolvat ceva cu sistemele? am deschis eu discuția.

- Doar ultimele detalii, în mare totul este deja aranjat – m-am ocupat eu de ele de cînd vă aștept. Restul depinde în întregime de echipa care va aduce aici ultimele instrumente. Mai trebuie să aflu doar ora la care se va desfășura operațiunea pentru a ști cînd să mă întorc la dimineață.

Operațiunea, deci, am gîndit eu, *nu operația. Atunci așa să fie.*

- Ce ți s-a spus?

- Ca urmează să se efectueze în regim de urgență o operațiune de extragere a memoriei și că v-a avea loc mîine. Am fost contactat pentru că am experiență cu așa ceva, dar conducătorul operațiunii ești considerat a fi tu. De aceea am venit aici.

Am observat că a renunțat la formalități cu foarte mare ușurință, ca și mine de altfel. Ceea ce, între noi fie vorba, mi-a plăcut.

- Ora 10:00, m-am decis eu brusc. Operația va începe la ora 10 mîine dimineață. Crezi că poți aranja totul pînă atunci?

- Da. De fapt sînt sigur de asta. Cine va mai face parte din echipă?

Am început să rostesc numele a doi chirurghi, un anestezist și a celor cîțiva tehnicieni pe care îi cunoșteam – toți erau persoane a căror prezență era necesară datorită stării delicate de sănătate a pacientului. A ascultat cu atenție aceste nume, dînd din cap la acelea pe care le cunoștea deja.

- Din cîte am înțeles toți cei implicați în operație sîntem urmăriți în acțiunile noastre de către cel puțin o IA, iar voi aveți grijă de mersul bun al aparatului, am spus eu după aceea. Adică tu și cei cîțiva specialiști tehnicieni.

- Da, noi urmărim aparatele și IA-ul în același timp. De aia este și nevoie de atîția, Inteligențele Artificiale nu sînt suficient de avansate pentru a le lăsa să realizeze singure o asemenea operațiune. Oricum, dacă ar fi folosite singure, capacitatea imensă de procesare de care este nevoie pentru descifrarea semnalelor creierului și transformarea lor în holograme le-ar încetini într-o asemenea manieră încît ar deveni inutilizabile.

Știam toate astea, înșă abia acum le priveam din perspectiva cuiva care avea experiență practică mai multă ca mine. M-am lăsat pe spate în fotoliu ceea ce îl făcu să pîrîie, dar nimeni nu-l luă în seamă – fotoliul pe care stătea Johnson pîrîia la fiecare mișcare a acestuia, aproape la fiecare gest.

- Este problema care a împiedicat apariția extragerilor de memorie încă de acum câțiva zeci de ani, am spus eu după care aproape am regretat - nu era decât un gând spus cu voce tare și probabil ar fi trebuit să tac.

- Exact, m-a aprobat Johnson și asta a fost tot ce a făcut.

Un apel salvator al colegului meu m-a trezit din reverie: acesta îmi aducea aminte să trec pe la el înainte să plece acasă.

- Acum te rog să mă scuzi, i-am spus eu lui Johnson. Sînt așteptat în altă parte.

- S-a făcut. Atunci ne întîlnim la dimineață, îmi spuse cu mîna întinsă spre mine.

I-am strîns-o puternic, mai puternic decât de obicei, de frică să nu-mi rupă din greșeală oasele palmei, și ne-am luat la revedere.

6

Eram emoționat, cum nu mai fusesem de ani buni. Am dormit ceva mai bine în noaptea ce tocmai trecuse, fără să îi dau vreo atenție prietenei mele pusă pe fapte mari, iar o cafea tare mi-a alungat ultimele urme de oboseală și de griji. Însă nu se ocupase și de emoțiile mele de dinainte de fiecare operație importantă pentru că acum, cu aproape o oră înainte de începerea operației, am fost copleșit de o revărsare de energie pe care am vrut să o consider constructivă fără însă a reuși pe deplin. Aproape că mi-a scos complet din atenție amintirea vizitei lui Cristi, și probabil că acesta a fost singurul lucru bun al emoțiilor resimțite.

Mă aflu în cabinetul meu și așteptam tensionat rezultatul unei cereri pe care i-o formulasem IA-ului controlîndu-mi cu greu bătaia degetelor în tăblia mesei, ticul meu în asemenea momente. Rezultatul m-a mulțumit doar parțial: toate aparatele erau în regulă iar programele de supraveghere erau funcționale.

- Deci pînă la urmă Jeremiah și-a făcut treaba cum trebuie, pînă acum cel puțin, am gândit eu. Mă bucur. Unde este Jeremiah Johnson? am întrebat Inteligența Artificială.

- Pe drum spre spital, îmi răspunse aceasta, estimez va ajunge în 38 de minute. Mi-a transmis să vă spun că și-a petrecut o parte a nopții acasă pentru a se odihni și a se pregăti pentru operație.

Ca și mine, de altfel.

Starea pacientului nu se schimbase, am verificat acest lucru personal făcîndu-i chiar și o vizită. Analizele de ultim moment pe care le-am cerut indicau aceeași comă profundă în care fusese aruncat de atacul brutal din urmă cu două nopți. Corpul avea să i se vindece cu condiția să supraviețuiască suficient de mult, dar creierul era considerat irecuperabil. Monitorizarea permanentă a stării pacientului din ultima noapte, inevitabilă în urma instalării aparatelor necesare pentru operație, nu lăsa loc prea multor interpretări asupra evoluției ulterioare, nici una bună.

Începeam să iau cu adevărat în considerare o descărcare completă, însă asta nu era o decizie pe care mă simțeam în măsură să o iau - însemna inevitabil și dincolo de orice dubii moartea din punctul de vedere al încetării din funcțiune al întregului organism.

L-am apelat din nou pe doctorul Farre pentru a-i cere sfatul, însă nu a răspuns nimeni. Nimeni uman, cel puțin – căci o Inteligență Artificială programată pentru a asigura consultații medicale non-stop în numele lui a părut disponibilă să îmi împărtășească din experiența sa. Am refuzat însă, decizia pe care trebuia să o iau era una morală, nu medicală, și nu mă putea ajuta cu nimic.

Ceva mai târziu, încă indecis, îi priveam pe membrii echipei cu care aveam să lucrez în acea zi. Pe unii îi cunoșteam deja, profesional sau chiar personal. Pe alții, Jeremiah Johnson fiind unul dintre ei, îi cunoșteam abia acum, cu aceasta ocazie. Deși referințele lor s-au dovedit excelente – le-am verificat pe fiecare în parte – am preferat să îi adun pe toți la un loc la mine în birou pentru a schimba măcar câteva cuvinte înainte de a trece la treabă. Așa ne-au găsit Radu Mocanu, cel care s-a prezentat ca fiind avocatul personal a familiei Gregor trimis să apere drepturile fiului lor, Julius, și polițistul Călin Petruș, prietenul acestuia. Amîndoi aveau autorizație din partea oficialilor spitalului de a asista la operația de extragere de memorie, după cum a și insistat avocatul, iar eu am fost nevoit să le accept prezența. Însă am scăpat repede și cu cea mai mare ușurare de responsabilitatea pe care o reprezentau pe durata operației atunci când Johnson s-a oferit să aibă grijă de ei. Păreau să se cunoască, cel puțin după privirile scurte pe care și le-au aruncat, însă acest lucru nu mi-a atras deloc atenția. Ar fi trebuit, dar pe atunci îmi lipseau multe informații despre situația în care mă aflam.

Nu a fost o operație ușoară, a durat câteva ore bune pînă să ajungem la un rezultat concret. Însă am pierdut pacientul, dar am reușit cu greutate să facem descărcarea completă a memoriei sale pe holodiscurile deja pregătite. Încă puțin și am fi eșuat și cu asta. Moartea polițistului nu mi-a plăcut, era acel gen de neplăcere pe care o simte fiecare doctor la moartea pacientului său pe masa de operație, dar nici nu mi-a dat de ales așa cum mă temeam: a făcut un stop cardio-respirator lăsîndu-ne practic neputincioși lîngă cadavrul său.

- Pînă la urmă ce s-a întîmplat? m-a întrebat Petruș spre seară, atunci cînd el și avocatul au revenit în biroul meu.

- Autopsia realizată de IA indică o hemoragie la nivelul trunchiului cerebral, adică acea porțiune de creier care se ocupă cu toate reacțiile instinctive ale corpului uman. Adică respirația, bătăile inimii și tot restul. Odată rănită porțiunea aia nu am putut face absolut nimic, am avut noroc că am reușit să îi salvăm memoria.

- Nu a vrut să fie salvat, a decis avocatul trist. Ar fi putut să scape din asta... adică din toată această problemă... nu mă refer numai la chestia cu spitalul... l-am văzut scîpînd din situații chiar și mai greu de ieșit... dar cred că preferat să se termine așa.

- Am impresia că ai fost pentru el mai mult decît un avocat, am remarcat.

- Am fost colegi de facultate și foarte buni prieteni. Ar fi putut să fie un avocat strălucit, dar a preferat să fie un polițist...

Rămas dintr-o dată fără cuvinte nu am mai spus nimic, respectînd parcă tăcerea dintre noi.

- Aș vrea să știu un lucru, spuse Petruș, colegul de serviciu și celălalt prieten al mortului, și anume când vor fi disponibile secvențele de memorie pentru a fi analizate de către oficialități.

Am ezitat un moment înainte de a-i răspunde.

- În momentul de față vă pot spune cu siguranță că holodiscurile cu secvențele de memorie sînt în curs de procesare, de transformare a datelor în stare brută în holograme pe care să le putem percepe și noi. Procedul legal este de a fi procesate chiar la locul în care au fost extrase, dar dacă aveți ceva de comentat le puteți spune asta oficialităților – nu vă pot furniza datele finale, sau orice date intermediare, decît cu o hotărîre judecătorească.

- Știu toate astea, mă întrerupse avocatul. Ceea ce vrem să știm este data la care vor fi disponibile datele finale.

- Probabil mîine în cursul serii.

- Așa tîrziu?

- Nu putem alocă toate procesoarele IA-ului doar pentru asta, doar e un spital, am ridicat din umeri, și nici nu putem cere putere de calcul suplimentară de la alte IA-uri. Nu în cazuri din astea.

- Cine le va superviza? Jeremiah?

- Da, m-am arătat eu uimit. Îl cunoașteți?

- Am ajuns să îl cunoaștem recent, dar este un tip de treabă. Ni l-au prezentat niște prieteni comuni... cred că pe unul îl știi, este vorba de Cristi Chereji.

A fost momentul în care literalmente am înțepenit în imensitatea comodă a fotoliului meu. Șocul vizitei lui Cristi se estompase parțial în urma ultimelor probleme, dar a fost nevoie de numai cîteva cuvinte pentru a-l aduce mult mai puternic în atenția mea decît a reușit prietenul meu în toată conversația noastră. În acel moment am știut că cei din biroul meu erau Ronini, făceau parte din grupul de hoți de care pomenise Cristi în vizita lui, fără să fie nevoie să recunoască asta cu voce tare. Tonul avocatului m-a ajutat foarte mult. Însă nu îi recunoșteam pe cei doi așa cum sugerase vizitatorul meu din urma cu două seri că aș putea să o fac, atunci cînd mi-a spus că aproape le-am descoperit secretul, nici măcar pe avocatul Radu Mocanu cu care am vorbit ulterior despre acest subiect și care spunea că mă știa încă de pe vremea facultății.

- Sînteți Ronini, am murmurat eu încă sub impresia șocului. Faceți parte din...

Copleșit dintr-o dată de emoție nu am mai continuat, nu mai era nevoie. Mi-am descleștat palmele de pe mînerul fotoliului, și apoi le-am lăsat înapoi jos, pe picioare, complet moi. Pîna la urmă m-am ridicat din fotoliu și am început să mă plimb plimb tensionat prin încăpere.

- Am vrea să știm care este poziția ta în legătură cu oferta lui Cristi, l-am auzit pe Radu vorbind, însă mi-a trebuit ceva timp pînă ca înțelesul cuvintelor sale să ajungă la mine. Vezi, intrăm în criză de timp și va trebui să acționăm cît mai repede.

- Nu știu ce să spun, i-am răspuns eu într-un tîrziu. Presupun că prietenul vostru Gregor, și Jeremiah Johnson fac parte din echipă. Sau cel puțin au făcut parte, în cazul lui Gregor.

- Lui Jeremiah i s-a făcut propunerea de a se alătura echipei așeară, înainte de a se întâlni cu tine, și a acceptat pe loc, a spus Petruș. Sperăm să răspunzi în aceeași manieră.

- Știți, nu aș fi bănuir niciodată că Gregor, un polițist, ar putea fi unul dintre voi, le-am spus eu poate cu un ton mai puternic decât aș fi vrut. Aș fi putut face legătura între el și voi, Cristi mi-a spus că o parte dintre membrii echipei au dispărut și ar putea fi răniți sau morți, dar nu am făcut-o...

- Așteptăm, îmi atrase atenția un Petruș răbdător.

Adică așteptau să le dau un răspuns, oricare ar fi fost el. Și nu putea fi decât „da” sau „nu”, orice altceva nu i-ar mulțumi și ar putea declanșa ceva potențial periculos pentru mine. M-am întrebat ce urma să se întâmple dacă refuzam.

- Sper că știți că v-ați lăsat practic descoperiți, le-am spus întărziind un răspuns clar, dezvăluindu-vă apartenența voastră și a lui Jeremiah la Ronin. Pot foarte bine să...

- Poți foarte bine să faci o mulțime de lucruri, mă întrerupse cu duritate Radu. Ai fi putut anunța autoritățile despre noi încă de la vizita lui Cristi, sau ai fi putut să ne cauți independent de ei... dar nu ai făcut nimic. Poți să îl îndepărtezi pe Jeremiah de acest proiect, îți stă în putere, sau chiar să faci totul public dacă dorești... noi nu vom face nimic ca să te oprim.

A fost un alt moment în care am reacționat cu surprindere vizibilă, dar Radu a continuat fără să o ia în seamă:

- Avem însă nevoie de ajutorul tău. Știi prea bine că pe holodiscurile cu memoria lui Gregor se găsește **toată** memoria lui, inclusiv amintirile misiunilor noastre. Și ele constituie o probă admisibilă în tribunale, înregistrări fidele ale tuturor acțiunilor noastre.

- Presupun că doriți să fac pierdute acele porțiuni din înregistrări care nu vă convin, am spus-o cât de sarcastic am putut în acele momente.

- Ar fi un început bun. Însă te dorim în echipă ca membru deplin.

- Dar ce încercați să faceți este o nebunie! Cristi mi-a spus că aveți de gând să intrați prin efracție în sediul Mecatemp din Timișoara, ceea ce este imposibil. Iar despre motivul pentru care vreți să o faceți nu mai spun nimic...

- Domnule doctor Mircea Jurcuț, mă întrerupse Petruș cu o voce atât de puternică încât mă reduce instantaneu la tăcere. L-am cunoscut pe Julius Gregor vreme de ani buni, el a fost un prieten foarte bun în care am avut încredere și care a avut încredere la rîndul lui în mine. El a fost cel care mi-a spus de Ronin nu cu mult timp în urmă și mi-a cerut să mă alătur grupului dacă i se întâmplă ceva, de aceea sînt aici. Personal am încă dubii referitor la existența arhivei pe care ceilalți susțin că au găsit-o, chiar și cu cele câteva dovezi pe care mi le-au arătat, cu atât mai mult mă îndoiesc de ceea ce a sugerat Cristi Chereji, dar nici unul dintre noi nu mai are de ales. Situația lui Gregor și a celorlalți membrii ai echipei care au murit sau au dispărut nu lasă loc de interpretări.

Am tăcut, incapabil să mai spun ceva. Călin îmi repeta ceva ce îmi spusese în treacăt: fusesem deja implicat prin simpla lui vizită și aveam să le împărtășesc soarta indiferent dacă acceptam să fac parte din grupul lor sau nu. A fost singurul lucru care m-a făcut să accept, sub povara zdrobitoare a coincidențelor care mă conduseseră una câte una spre acest răspuns:

Privind înapoi în trecut pot spune că nu am avut de ales: fusesem pus cu spatele la zid și nu mai aveam altă modalitate de a ieși din situația respectivă decît de a accepta. Era singura altă cale în afară poate de închisoare, patul de spital sau chiar moartea – nici una dintre aceste variante nu îmi convenea în vreun fel. Privind înapoi la acele momente nu pot spune cît de mult corespunde adevărului, dar ceea ce știu mă face să cred în acest termen. Nu are nici o importanță pentru mine dacă a fost adevărul-adevărat sau a fost doar o formă de manipulare din partea Roninilor ori a acelei forțe care ne conducea pe toți, cum sugerau ei, pentru a mă face să cred acest lucru – dar e calea pe care am urmat-o și care m-a adus aici. Nu mai pot schimba nimic, și nici nu-mi doresc.

Privind înapoi la momentul în care am devenit unul dintre Ronini, pot spune că pentru o secundă deosebit de lungă m-am simțit foarte bine. O ușurare imensă mi-a străbătut ființa, alegerea pe care o făcusem, oricare a fost ea – din punctul meu de vedere pînă în acel moment, mă eliberase de o mulțime de griji pe care nici nu le bănuisem.

Totul a durat doar o secundă lungă pentru că au apărut alte probleme: prima a venit sub forma unui comunicat de presă pe care IA-ul spitalului a considerat necesar să mi-l trimită pe terminalul personal din birou tocmai atunci. Murise doctorul Farre.

- Cum? a fost prima mea reacție.

- Infarct. Se știe că cineva a intrat prin efracție în casa și că doctorul a făcut infarct în urma întîlnirii cu intrusul. Pe de altă parte aparatul de descărcare a memoriei pe care îl deținea a fost folosit de curînd, nu se știe cu exactitate cînd... Se presupune că cel care a intrat ar fi putut să îl folosească asupra doctorului iar acesta să fi murit în cursul operației.

- Asta înseamnă omucidere din culpă, am spus eu, dar doctorul este o persoană importantă. Dacă e adevărat, probabil că informațiile pe care le deținea în creier din perspectiva unui cercetător de prestigiu în domeniul său valorează o avere pe piața neagră. Cred că toate serviciile de securitate sînt pe urmele persoanei în cauză, am mai comentat eu un pic răutăcios înșă aveam să îmi înghit cuvintele repede.

- A fost o singură persoană?

- Raportul poliției spune că da. S-a întîmplat azi noapte în jurul ore 4, ora locală.

- Ora locală de aici sau de acolo?

- De aici. Mircea, încă ceva, am mai primit un anunț de la o IA care spune că a fost programată să caute referiri la tine în arhiva poliției. Conform rezultatelor acestor căutări tocmai a fost emis un mandat de reținere pe numele tău. Acum 12 minute, ca să fiu mai precis.

- Cum?! m-am făcut eu că nu înțeleg prea bine.

- Acuzațiile sînt intrarea prin efracție în casa doctorului Farre și omuciderea din culpă a proprietarului.

- Dar nu am fost nici măcar prin apropierea Parisului, am protestat eu.

Răspunsul sosi după o întârziere scurtă, era genul de răspuns sec și practic al unei IA pentru că de la ea a sosit, genul de răspuns care nu lăsa loc la alte interpretări decât cea pe care o exprima:

- Conform înregistrărilor pe care am reușit să le dezgrop în rețea ai fost în Paris azi noapte. O incursiune scurtă, ai plecat ieri după ce ai ieșit de aici, din spital, și te-ai întors dimineață.

Cum IA-ul local avea acces și la datele mele confidentiale, înregistrările zborurilor apărură pe ecran împreună cu plățile provenite din contul meu. Chiar și câteva secvențe de imagini cu mine surprinse pe aeroport au devenit accesibile, m-am holbat un pic la ele încercînd să înțeleg ce se întîmplă.

- E un fals! am exclamat. Un fals foarte bine realizat. Ce știi despre asta? I-am întrebat pe Petruș care, împreună cu Radu Mocanu, erau încă acolo.

- Nimic, dar mă pot interesa.

Avea deja aparatul de comunicare în mînă, vorbea cu IA-ul poliției.

- Dacă ai nevoie de un avocat pot să te reprezint, îmi spuse Radu. Dar cred că este ceva fabricat să te discrediteze.

O idee mi-a apărut în minte.

- Dacă ai fost atent la ce a spus IA-ul ai putut observa că mandatul de reținere a fost emis înainte de a accepta să faci parte dintre noi, mă contrazise Radu de parcă mi-ar fi citit gîndurile. Nu are nimic în comun cu acest fapt.

- Mandatul e valid, spuse Călin Petruș în timp ce-și punea comunicatorul înapoi la agățătoarea de la brîu. E cazul să plecăm de aici înainte ca să ajungă poliția sau vreun serviciu secret.

- Dar tu faci parte din poliție, am remarcat eu.

- Arestarea ta nu-mi intră în atribuții, ridică el din umeri. Crezi că poți face rost de holodiscurile cu memoria lui Gregor ca să le putem lua cu noi? Adică acum.

- Nu înainte de a fi gata procesul de transformare a datelor obținute în holograme, am spus eu. De asta sînt sigur: odată pornit procesul nu-l mai pot opri. Nimeni de fapt. Nu știi în ce măsură pot fi accesate informațiile finale pe parcurs, dar cred că un expert în computere poate opri un asemenea acces înainte de a se încheia procesul început.

- Asta-i rău, spuse tot Călin. Atunci înseamnă că trebuie să acționăm cît mai repede – azi sau cel tîrziu mîine. Înainte de a urmări cineva secvențele de memorie. Am să îi anunț și pe restul.

- Cred că ar trebui să vorbești cu Jeremiah să modifice înregistrările IA-ul ca să ne uite prezența aici, remarcă Radu.

- E încă aici, în clădire, nu este nevoie să îl suni, l-am oprit eu pe Radu care deja era cu mîna pe comunicator. Ultima oară cînd l-am văzut se ducea la unitatea centrală a IA-ului spitalului... Putem trece pe la el pe drumul spre ieșire.

Jeremiah Johnson ne aștepta, el fusese cel care programase IA-ul personal să caute informații despre fiecare dintre noi în arhivele poliției și de aceea a știut primul despre situația curentă. Anticipînd cererea lui Radu, care a avut grijă să i-o spună chiar din momentul în care a dat ochii cu el, se și apucase să modifice înregistrările IA-ului local pentru a ne face pierdută

urma. Aveam să aflu abia mai târziu că prezența lui atît de aproape de nucleul ei fusese motivul pentru care aceasta IA nu anunțase deja poliția de prezența mea în spital. Nu s-a atins însă de înregistrările care mă încriminau, modificarea lor ar fi cerut un timp mai îndelungat decît aveam la dispoziție.

Am și plecat repede de acolo, mi-am părăsit mașina în parcare a spitalului atunci cînd am urcat cu toții în mașina avocatului. Sau așa credeam. Neatent, am aflat abia pe urmă că expertul în computere își folosisese autovehiculul personal pentru a ajunge la destinație. Nu am fost atent nici la drum – priveam șoseaua, clădirile și trecătorii de pe partea mea de parcă eram în transă.

8

Casa lui Radu Mocanu era mai mare decît m-aș fi așteptat, însă m-am lămurit destul de repede despre ce era vorba: aparținea familiei sale, una înstărită. Era chiar la marginea orașului, într-unul dintre cartierele de vile de ultimă generație – construite acum cîțiva ani, tehnologic erau încă cele mai noi prin îmbunătățirile succesive și urmau să fie considerate astfel pînă la următorul salt al descoperirilor din domeniul arhitecturii. Asta se întîmpla însă doar o dată sau de două ori la o generație, acum, așa că nimeni nu se mai îngrijora de rivalitățile dintre vecini create de invidia noilor inovații ce zguduiseră civilizația noastră pe la jumătatea secolului. Rivalități ce au dus uneori chiar și la conflicte degenerate în incendierea a cartiere întregi din diverse metropole ale lumii.

- Avem probleme, a fost primul lucru pe care l-am auzit atunci cînd Radu, Călin și cu mine am intrat în sufragerie. Cineva a încercat să intre în spațiul de siguranță al domeniului însă IA-ul locuinței i-a detectat pe intruși și a dat alarma.

- Au fost prinși?

- Nu, au reușit să scape. De data asta, și numai pentru că au avut de partea lor un program expert care ne-a blocat o parte a informațiilor din exterior pentru a le asigura retragerea și i-am pierdut. Și cînd mă gîndesc că am reușit să îi detectăm numai datorită îmbunătățirilor pe care le-am adus programelor de aici!...

Înciudată, tînăra mototoli plastic-hîrtia pe care o ținea în mîna stîngă apoi o aruncă spre fotoliul din apropierea ei, însă obiectul ateriză dincolo de el, pe podea. Părea chiar supărată că intrușii scăpaseră din cauza unui program pe care inteligența și capacitatea ei de anticipare nu reușiseră să îl contracareze suficient de repede.

După numărul mare de holo-monitoare instalate peste tot prin încăpere, femeia nu putea fi decît o altă expertă în computere... probabil că făcea parte din echipă ca restul dintre cei de față, unul dintre cei pe care nu-i cunoșteam. Însă Radu, ca gazdă, corectă imediat această lipsă a mea de cunoștințe:

- Dați-mi voie să vi-l prezint pe noul nostru coleg: doctorul Mircea Jurcuț. Ea este Iuliana Croitoru, pe Cristi îl cunoști deja dar se pare că nu-i pe aici, spuse rotindu-și privirea prin încăpere. Iar el este Ionuț Constantinescu, mi-l

arăta cu degetul pe tipul slab și înalt ce mă privea curios din partea opusă a încăperii, rezemat de un perete.

- Hei, am remarcat eu, ...ți-am urmărit cîteva reprezentatii la teatru și holoviuene. Mi-au plăcut, joci bine.

- Mulțumesc, spuse simplu actorul și atît.

- Unde-i Johnson? întrebă Iuliana.

- Trebuie să ajungă și el. Era în urma noastră atunci cînd am pornit de la spital.

A și apărut repede după aceea, împreună cu Cristi. Veneau dinspre bucătărie, încărcati din plin cu mîncare și băutură, înfulecînd de zor.

- Care-i planul? Ce ați decis în lipsa noastră?

- Da' ce, ați avut timp să stabiliți un plan? m-am mirat eu.

- Doar nu crezi că te-am căutat alaltăieri fără să avem deja un plan stabilit? mă întrebă Cristi ironizîndu-mă.

- Și vrei în continuare să escaladați sediul Mecatemp din Timișoara? Sînteți nebuni!

- Dacă ai o soluție mai bună atunci te invit să ți-o spui. Dar de intrat tot trebuie să intrăm înăuntru.

Am rămas fără replică, fără nici un fel de răspuns.

- Am nevoie de informații, am spus într-un tîrziu. Adică toate documentele la care ați avut acces, acelea care constituie sursa problemelor voastre.

Problemele *voastre*. Abia după ce am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că încă nu acceptasem complet că fac parte din grup. Ba nu, acceptasem asta... dar nu aprobam planul lor.

- Le vei avea. Însă trebuie să îți ce să te grăbești cu analiza lor, mai sînt vreo 3 ore și jumătate pînă la căderea nopții.

Privirea mi-a rămas pironită pe Iuliana și Jeremiah care, retrași mai spre unul dintre colțurile încăperii, își șopteau ceva într-un ritm mai alert. Nu păreau să fie deranjați de conversația dintre noi, și nici de faptul că Jeremiah continua să mănînce și nu o dată prefera să vorbească cu gura plină decît să înghită mai întîi. Ceea ce m-a atras cel mai mult la ei a fost faptul că mă aflam în centrul atenției tuturor, chiar și a lor, dar ei erau singurii care mai discutau și despre altceva în afara replicilor dintre noi. Parcă certîndu-se la rîndul lor.

Am considerat că Cristi avea nevoie de un răspuns cît mai rapid, așa că i-am arătat cu degetul pe cei doi experți în computere:

- Eu nu am o soluție, dar cred că Iuliana și Jeremiah s-ar putea să aibă cel puțin două.

A fost momentul în care atenția tuturor s-a îndreptat spre cei doi odată cu privirile noastre.

- E adevărat? a întrebat Radu.

- Da, este, răspuse Iuliana cam agresiv. Tocmai despre asta și ne certăm - Jeremiah vreau un lucru iar eu vreau altul.

- Ei bine, ne puteți spune și nouă despre ce este vorba? întrebă nerăbdător Radu atunci cînd tînăra ne-a lăsat să așteptăm restul explicației.

Au mai trecut cîteva secunde pînă să aflăm despre ce era vorba, tocmai pentru că Iuliana a cerut IA-ului să aducă în prim plan harta detaliată o

Timișoarei și mai ales a unei zone bine delimitate din jurul Begăi. Rîul-canal ce străbătea orașul dintr-o parte într-alta suferise transformări de-a lungul timpului, dar niciodată într-o asemenea manieră ca în ultimii zeci de ani. Nu cunosc în amănunt istoria acestor transformări, dar pot pune pariu că este foarte dificil pentru cineva de la începutul secolului să se orienteze odată ajuns în zonă. Aceasta a devenit aproape de nerecunoscut: parcurile imense ce formau centrul orașului au fost extinse foarte mult, pentru a se uni în final într-unul singur. Numai cîteva dintre clădirile vechi rămăseseră în picioare după ce turbulențele de la sfîrșitul primei decade a acestui secolului au avariat sau distrus cea mai mare parte. Catedrala și clădirile din imediata apropiere erau acum muzee, Centru Istoric al orașului, alte cîteva serveau drept sedii ale oficialităților. O singură clădire a fost construită de la zero după acea perioadă de violențe și pînă acum, sînt sigur că a fost nevoie de foarte multe intervenții la cel mai înalt nivel pentru aprobările necesare, aparține firmei Mecatemp și este sediul ei central – adică exact clădirea vizată de noi.

Construită acum aproape 10 ani, în numai cîteva luni, aproape un an, domină de departe orașul bănățean prin înălțimea sa – este una dintre cele mai înalte construcții din partea asta a lumii și are un pic peste un kilometru înălțime. Chiar în mijlocul parcului, în apropierea Catedralei, își aruncă pilonii de susținere a structurii complet suspendate pe ambele maluri ale canalului și pe o suprafață de cîteva hectare în jur deasupra unei părți mari din parc aproape înglobînd Catedrala în structura sa. Traseul turistic ce străbate Parcul Central dintr-o parte într-alta cu vaporelul pe Bega ce trece prin peștera artificială de sub construcție a devenit deja vestit și nu cred că există persoană în lume care să fi aflat de el și care să nu-și fi dorit vreodată să îl parcurgă. Mulți am și făcut-o.

În formă de piramidă, este prima clădire din lume care nu face umbră în nici un moment al zilei. Nimeni nu a reușit pînă acum să își dea seama cineva de ce, și au fost mulți aceia care și-au dat cu părerea, dar cu toții au căzut de acord că este probabil din cauza găurilor vizibile cu ochiul liber ce străbat structura clădirii în toate părțile. „Găuri”, aceasta este cea mai bună exprimare pe care o pot găsi golurilor uneori imense pe care arhitecții le-au lăsat între nivele pe verticală dar și pe orizontală, între aripile opuse ale aceluiași etaj, numai pilonii de susținere pot fi văzuți de la nivelul solului în unele zile însorite și doar de un observator bun. Cineva a venit chiar cu o comparație hilară care a făcut repede înconjurul planetei sub formă de glumă: salvele de artilerie trase la aniversarea jumătății de secol de la turbulențele numite pe scurt „a doua revoluție timișoreană” (evident un fals pentru că aniversarea a avut loc cu mult mai devreme, înainte de a fi începută construcția și nici nu s-au tras salve de artilerie cu acea ocazie) au avariat clădirea iar firma nu s-a mai ostenit să o repare la loc. Din lipsă de bani sau din lene, dar asta erau doar două variante ironice ale poveștii.

Un lucru este însă foarte sigur, cunoscut de toți: în ultimii 10 ani firma a cîștigat doar din patentul acestei inovații arhitecturale cîteva zeci de miliarde de euro – o invidie care a alimentat multe glume pe seama ei.

- *Deci aici trebuie să ajungem*, am remarcat eu în gînd.

O parte a mea recunosc senzația de familiaritate a celor din jurul meu față de aceste imagini studiate prea îndelung, adică exact opusul a ceea ce simteam. Senzația de noutate dată de detaliile pe care le vedeam pentru prima oară m-a obligat o cercetez cât mai atent... cu alte cuvinte, să mă holbez la ea cu o curiozitate neascunsă în vreun fel.

- *De unde naiba au făcut rost de o asemenea hartă!* am exclamat eu, tot în gând. *Câte detalii!*

- Avem și noi sursele noastre, mi-a spus Cristi.

Am tresărit puternic la vorbele lui: la început am crezut că mi-au scăpat gândurile sub forma unor vorbe ce au putut fi auzite de toți, însă nici unul dintre ceilalți nu părea să-mi dea prea multă atenție. Adică mai mult decât înainte.

- Chiar atât de ușor pot fi citit? am întrebat.

- Nu, de obicei nu îți arăți surpriza chiar atât de vizibil, zîmbi profesorul de fizică. Dar acum nu este ceva obișnuit, iar noi ne cunoaștem de ani de zile.

- Da, l-am aprobat. De mult.

- Așteptăm să ne spuneți și nouă ce aveți de gând să faceți, l-am auzit pe Radu vorbind - li se adresa celor doi experți în computere în cel mai direct stil pe care-l înlînisem pînă atunci.

- Avem o problemă de abordare, îi răspunse Iuliana, și anume cum să atacăm IA-urile firmei pentru a ne crea o porțiță prin care să intrăm fără să fim opriți. Jeremiah vrea să inițiem un atac frontal la nivelul tuturor comunicațiilor cu lumea exterioară pentru a ține ocupate Inteligențele Artificiale ale firmei și de a prelua controlul lor prin intermediul tuturor celorlalte IA-uri.

- În cel mai bun caz vom bloca aceste comunicații și chiar datele pe care le primesc de la senzorii din parc, spuse Jeremiah.

- Nu vei reuși niciodată să preiei controlul asupra datelor de la senzorii din parc, îl contrazise Iuliana. Sînt implicate relele de comunicații interne clădirii la care nu vei avea acces niciodată din exterior. Doar din interior se poate face asta.

- Dar sateliții? Cu ei ce faci?

- Sateliții sînt folosiți pentru comunicațiile cu alte IA-uri, explică sec Jeremiah. Prin intermediul IA-urilor externe datele pot fi corupte, făcute de nerecunoscut.

Cu alte cuvinte rețeaua de sateliți artificiali de pe orbită avea să fie intens folosită pentru a ataca IA-ul clădirii cu scopul de a controla toate datele pe care aceasta le primea din exterior. Poate chiar și datele de la camerele video, senzorii termici și de mișcare din interiorul clădirii dacă era foarte bine conceput. Era însă o idee care mi se părea foarte interesantă, căci știam deja, fără a fi mai mult decât un simplu utilizator al computerelor, că simpla existență a IA-urilor făcea această idee aproape imposibilă.

- Cum veți face asta? am întrebat eu curios.

- Pot să îți explic în detaliu procedurile în cauză, dar nu cred că ai înțelege. Trebuie să mă crezi pe cuvînt.

- Mi se pare prea zgomotos, remarcă Cristi. Implică prea multe pentru a fi cu adevărat eficient.

- Este exact motivul pentru care nu sînt de acord. Se poate face...
- Nu tocmai, o întrerupse Jeremiah, e suficient un virus suficient de bine pus la punct și un număr suficient de mare de IA-uri implicate. Am deja gata o versiune de test a unui program asemănător la care lucrez de ceva timp pentru un alt proiect, nu este nevoie de mult timp pentru a-l face perfect funcțional. Cîteva ore. Odată lansat poate implica toate IA-urile de care avem nevoie în mai puțin de 6 minute.

- Ceea ce vreau să spun, interveni tînăra cam bătoasă după întreruperea celui alt, este că putem folosi în continuare metodele de pînă acum: să accesăm breșele de securitate existente sau să creăm unele noi pentru a ne permite să intrăm și să ieșim netulburați. Să ne camuflăm și să ne ascundem printre umbre.

Jeremiah nu spuse nimic, dar expresia feței sale indica mai bine decît orice că el considera că IA-urile firmei nu aveau breșe de securitate. Eu nici nu știam dacă IA-urile aveau așa ceva, dar mă gîndesc că cineva trebuia să le acceseze funcțiile principale și să le repare dacă cumva o luau razna.

- Chiar trebuie să escaladăm clădirea? m-am plîns eu deloc încîntat.

- De fapt de cele mai multe ori pînă acum am intrat pur și simplu pe ușă sau pe geamurile lăsate deschise de către IA-uri la comanda experților noștri sau chiar de noi înșine înainte, îmi răspunse Cristi. Însă clădirea Mecatemp nu are nici un fel de intrare la nivelul solului, cel puțin nu acele căi de acces pe care să le putem folosi pentru a intra efectiv înăuntru.

Se referea probabil la căile de evacuare a dejecțiilor sau a aerului condiționat, dar Cristi a avut grijă să îmi pună la punct gîndul înainte de a-l spune cu voce tare: clădirea își recicla singură cea mai parte a deșeurilor de tot felul eliminate de către locatarii ei (căci da, mulți dintre angajați chiar locuiau înăuntru și părăseau piramida numai în ocazii speciale și numai pe calea aerului). Ca și completare la explicațiile lui imaginile tridimensionale ale clădirii afișate de monitoarele din jurul nostru se modifică pentru a-și face apariția în prim plan detaliile mai multor platforme de decolare ale aparatelor de zbor, platforme ce existau pe fiecare a clădirii la etaje diferite. Unele goluri ale construcției păreau să existe doar pentru a face loc vehiculelor zburătoare ce decolau și aterizau constant pe platforme.

- Platformele utilitare sînt singurele căi de acces, adăugă Cristi arătîndu-le.

Imaginea holografică surprinse pentru un moment razele soarelui în structura metalică a piramidei pentru a dispărea atunci cînd o navetă a trecut prin dreptul ei și o idee m-a străfulgerat:

- E cumva o transmisie în direct a ceea ce se întîmplă acolo?!?! am tresărit eu surprins.

- Da, îmi răspunse simplu Cristi.

- Vă cunosc modul de acțiune din înregistrările pe care mi le-ați pus la dispoziție și îmi este clar că sînt niște metode care au dat roade pînă acum, ripostă Jeremiah ignorîndu-mă, dar IA-urile de la Mecatemp sînt de o altă anvergură decît cele cu care ați avut de-a face. Iuliana, ar trebui să știi foarte bine că sînt cel puțin cu un pas înaintea majorității nete a concurenței în multe domenii de activitate, iar în dezvoltarea de IA-uri chiar mai mult.

- Chiar credeți că avem de ales? se auzi aproape ca un zgomot de fundal vocea lui Ionuț, actorul, dar efectul asupra noastră a fost total, dezamorsându-ne.

Cei doi informaticieni se relaxară brusc iar noi, cei din jurul lor, am devenit dintr-o dată conștienți că eram atenți la discuția lor și la aproape nimic altceva. Numai Jeremiah și Cristi, apoi și Radu, își continuau căutarea de noi bucăți comestibile culese parcă la întâmplare din grămada de mâncare. Alături de cele câteva farfurii răspîndite parcă aleatoriu pe masă, în funcție de locurile în care au fost trîntite pentru a fi la îndemînă, se găseau și flacoanele a trei tipuri diferite de suc energizant abia scoase din frigider, în funcție de preferințe.

Tensiunea acumulată în ultimele minute dispăru ca și cum nu existase niciodată, asemenea unui nor dens de fum de țigară sub acțiunea unui curent puternic de aer. Nici unul dintre noi nu fuma în acele momente, poate ar fi trebuit. Am fi avut și alt subiect de discuție.

- Un lucru este sigur, concluzionă în cele din urmă Jeremiah, nu vom putea face absolut nimic dacă nu ne vom ascunde de paznicii clădirii, umani sau artificiali.

- Există și paznici umani? am întrebat intrigat. Interesant... nu i-am văzut niciodată.

- Dacă nu sînt singurii, atunci probabil cei de la Mecatemp sînt printre pușinii din lume care continuă să aibă paznici umani ca rezervă a IA-urilor, și asta cred că se datorează cîinilor de pază răspîndiți prin parcul din jurul clădirii.

- Adică cîini în sensul de animale? am întrebat eu în continuare nelămurit.

Credeam că referă la aparatele spion alcătuite în cele mai diverse forme, de la gîngănii la păsări sau chiar mici animale de casă, pe care le știam deja răspîndite prin parc.

- Da, animale vii, aprobă Iuliana. Am lucrat la ei o vară cînd am fost studentă ca angajată temporară, iar motto-ul lor, unul dintre ele de fapt, este că preferă să folosească în continuare experiența pe care organismele vii au acumulat-o în cîteva milioane de ani decît să o înlocuiască complet cu ceva creat de noi și dezvoltat în numai un secol.

- De ce nu ai rămas acolo, adică la Mecatemp? am întrebat intrigat. Orice firmă preferă să îi păstreze pe cei buni alături.

- Nu m-am potrivit cu politica firmei, sau mai curînd ei cu politica mea..., a zîmbit ea dintr-o dată timidă.

- Adică te-au prins încercînd să accesezi informații confidențiale, îmi traduse sec Radu de undeva din spate.

- Țsta nu-i motiv de concediere, am ripostat eu. Sau este? m-am întors eu spre avocat.

- Să încerci să obții informații confidențiale nu este o problemă, îmi răspunse acesta, dar atunci cînd începi să reușești asta pot apărea *unele* probleme legale. Așa ne-am cunoscut, abia am reușit să o scap de închisoare.

Radu mai făcu un gest prin care considera subiectul încheiat, nu am mai insitat. Nu știu dacă trîntirea paharului cu suc - paharul pe care l-a cules de

pe masă și l-a umplut cu lichid pentru a-și potoli setea – înapoi pe masă a avut vreo legătură cu asta, dar zgomotul a atras atenția tuturor și a provocat tăcerea... Acea tăcere în care nimeni nu-și mai găsea cuvintele pentru a o opri, ceva care se hrănea din distanța dintr-o dată apărută între noi pentru a se autoîntreține.

Abia într-un târziu cineva întrerupt această tăcere înainte de a deveni jenantă, și am făcut-o în urma unei idei pe care mi-a provocat-o țîrîitul unui apel prin videofon la care însă nu a răspuns nimeni așa că s-a întrerupt repede – IA-ul trebuie să fi răspuns în locul gazdei... ar fi trebuit să îmi sun prietena să îi spun că nu voi mai ajunge curînd pe acasă și să o rog să aibă grijă de peruși în lipsa mea.

- Eu cred că ați uitat ce zi e azi, am spus. 13 iulie, am răspuns privirilor uimite.

- Și cei cu asta?

- Mîine este ziua națională a Franței. În toate orașele importante ale țării vor avea loc o sărbătorire a acestei zile... sînt sigur că și în Timișoara va fi la fel.

Ca sub impactul unei idei subite Jeremiah s-a întors spre cel mai apropiat dintre terminalele informatice și în scurt timp o mulțime de informații despre a doua zi se derulară pe toate monitoarele tridimensionale din jurul nostru, fără însă să înlocuiască imaginea clădirii Mecatemp și a parcului care au trecut în fundal.

- Paradă militară și demonstrație aviatică, începu el să enumere dintr-o listă de detalii, focuri de artificii, soliști de muzică contemporană la nivelul solului, în parc.

După ce Jeremiah a tăcut ne-am privit cu toții în liniște, chiar și zgomotele specifice mîncatului au încetat în acele momente.

- Ar fi un prilej bun..., spuse tot Jeremiah șovăitor.

- Sper că vă dați cu toții seama că este cel mai prost moment pentru a acționa, îl contrazise Radu, de fapt avocatul din el care se trezise la viață – aveam să aflăm mai târziu că tocmai folosea unul dintre acțiuni sale preferate, aceea de a introduce îndoiala printre cei cu care discuta pentru a obține, uneori, tocmai opusul, certitudinea unei acțiuni. Ne-am expune practic tuturor – întregii mulțimii adunate în parc.

- Chiar crezi că vor fi atenți la ceea ce se întîmplă pe suprafața clădirii și nu la evenimentele din imediata lor apropiere? Eu aș pune pariu tocmai pe distracția care li se oferă atît de multă și atît de aproape.

- Crezi că avem de ales? l-a completat Ionuț pe Cristi. Oricum vom fi descoperiți atunci cînd vor analiza memoria lui Gregor. În plus, este foarte probabil că nimeni nu se va aștepta la asta.

Am înțeles ce vroiau, și eu și toți ceilalți am înțeles: din punctul lor de vedere sursa tuturor problemelor lor își avea originea în sediul Mecatemp. Lațul se strîngea în jurul nostru tot mai tare, și singura scăpare era de a anihila problemele direct de la sursă înainte ca acest laț să ne prindă.

- Exact ce trebuie să facem? am întrebat-o și pe Iuliana.

Nu a fost nevoie de mai mult pentru a o face să prindă viteză: tînăra s-a întors pentru scurt timp spre unul dintre microfoanele parte integrantă a interfeței cu Inteligența Artificială locală și a șoptit ceva, aproape imediat

imaginile tridimensionale din jur au început treptat să se schimbe printr-o tranziție rapidă de la imaginea de ansamblu a sediului Mecatemp la câteva încăperi dintr-un nivel pe care nu-l puteam identifica și traseele alternative spre cele mai apropiate platforme utilitare de acces spre exterior.

- Trebuie să ajungem pe una dintre aceste platforme, spuse ea. Mai departe ne ocupăm Jeremiah și cu mine.

- Ce-i înăuntru? am întrebat.

- În încăperi? Punctele de acces la serverele firmei, singurele locuri de unde putem accesa toate funcțiile IA-urilor și toate datele pe care le au la dispoziție. Acolo este accesul la nucleul lor.

- De ce nu folosim căile de acces normale, adică aparatele de zbor ale firmei?

- Nu putem trece de sistemele de protecție, este practic imposibil.

Jeremiah a fost acela care mi-a furnizat informația cu o hotărâre care o făcu pe Iuliana doar să aprobe cu o înclinare ușoară de cap: nu mai era nevoie de intervenția ei pentru a-i susține spusele.

- Cele mai apărate puncte pot fi și cele mai vulnerabile, am spus eu. Cum ne putem parașuta pe oricare dintre platforme?

- Nicicum. Am fi doborâți de antiaeriană cu mult înainte de a ne apropia suficient de mult.

- Antiaeriană? m-am mirat eu. Mai există așa ceva?

- Lasere defensive, sosis explicația. Doboară orice pasăre suficient de surdă pentru a nu auzi zgomotul de fond înnebunitor pentru ele care ar trebui să le țină departe. Pe noi doar ne-ar tăia în bucățele suficient de mici pentru a le face de nerecunoscut, și asta înainte de a ajunge în cădere liberă pînă jos.

- Dar de unde știi asta?

- S-a mai încercat, răspunse Radu în locul Iulianei. Acum vreo doi ani, parcă. Amărîții au închiriat o cursă charter ca să facă un studiu al efectelor pe care le are clădirea asupra mediului înconjurător, sau cel puțin asta era versiunea oficială. Se fac astfel de studii periodic, însă în ultimul timp numai de ochii lumii - doar se știe că e o clădire sigură. Revenind la subiectul nostru, li s-a acordat permisiunea să survoleze zona dar acreditările lor nu au rezistat verificărilor IA-urilor firmei Mecatemp... așa că erau deja pregătiți cînd indivizii au sărit cu parașutele gravitaționale de la vreo trei kilometri înălțime. Erau 4 oameni, le-au cules bucățele din corpuri ceva mai mult de o jumătate de zi pe o suprafață cît jumătate de parc. Dacă nu ar fi existat sistemele de supraveghere permanentă a parcului ar fi durat mult mai mult... probabil că nu ar fi reușit să îi înmormînteze întregi în veci.

- Cum de nu am aflat de chestia asta?! m-am mirat eu.

- Firma a avut grijă să îngroape subiectul, răspunse avocatul cu o mică întîrziere, dar au avut grijă să rămînă cîteva zvonuri prin cercurile pe care le unii dintre clienții mei le frecventează tocmai pentru a-i ține departe pe cei suficient de tîmpiți ca să încerce din nou. Cele mai multe detalii le-am aflat de la Iuliana cînd a avut problemele cu firma.

- Și eu am aflat cîte ceva, adăugă Petruș. Pînă acum nu am fost sigur că e adevărat, părea mult prea straniu.

- Trebuie să înțeleg că rămîne valabilă versiunea cu escaladarea clădirii? am întrebat încă nesigur.

- Da, sosi răspunsul simplu.

Mă întreb dacă nu sîntem în pericol din cauza antiaerienei.

Dar nu sosi nici un răspuns la întrebarea mea, oricum nu am pus-o cu voce tare.

- Atunci care dintre planuri rămîne valabil?

- Al meu, au răspuns în același timp Iuliana și Jeremiah.

Reacția lor fermă a cam tăiat din elanul celorlalți de a lua cuvîntul.

- Știți cum văd eu treaba? am întrebat. Nu cunosc modul de funcționare al computerelor, dar voi doi va trebui să lucrați împreună pentru a obține un singur rezultat, nu să vă impuneți stilul propriu. Puteți folosi sărbătoarea de mîine din oraș pentru a bruia cît mai mult IA-urile clădirii? am întrebat încă nevenindu-mi să cred că am reușit să îi pun cu adevărat pe gînduri.

- S-ar putea, răspunse Jeremiah. Dați-ne două ore ca să vă prezentăm detaliile.

O singură privire între cei doi informaticieni fusese de ajuns pentru a se înțelege și a-mi da un răspuns, Jeremiah vorbind în numele amîndurora.

9

Am folosit din plin cele două ore: am dormit. Experiența trecerii prin facultatea de medicină m-a învățat să mă folosesc de drogurile hipnotice cu foarte mult succes, deși am știu mereu că o folosire intensă a acestora duce la o moarte prematură sigură am continuat să le folosesc ocazional atunci cînd am avut foarte mult de învățat sau chiar de analizat toate aspectele unor cazuri mai dificile. Analize pe care nu am avut încredere să le las în mîinile totuși experimentate ale IA-urilor. De-a lungul ultimelor secole au existat nenumărate metode de învățare prin hipnoză, practice sau nu, dar existența IA-urilor a ajutat cu mult dezvoltarea acestui domeniu, ajungînd aproape o industrie dacă ar fi să iau în calcul numărul foarte mare de oameni care le folosesc fără însă să le înțeleagă pe deplin. Consumatori.

Cu alte cuvinte, în acele două ore și jumătate - i-am lăsat să mă aștepte, dar chiar nu aveam ce să fac - am reușit să memorez toate detaliile exterioare ale construcției pe care o aveam de escaladat, planurile generale ale parcului și clădirilor din jur și chiar m-am odihnit suficient pentru o noapte normală de somn.

Am și avut nevoie din plin de odihnă în vederea celor cîteva ore de ascensiune de a doua zi cînd am escaladat clădirea Mecatemp din Timișoara. Adică conform planului. Sosirea în orașul de pe malul Begăi a trecut neobservată în mijlocul mulțimii de turiști atrași de sărbătoarea zilei naționale a Franței, la fel și momentele petrecute în parc.

Acesta era mult mai mare decît mi-l aminteam din vizitele anterioare, în jurul nostru și mai apoi dedesubt, pe măsură ce urcam, mai mare chiar decît mi-l imaginasem din reprezentarea holografică a celor doi experți în computere. Era imens. Și mai mult, era plin de viață - o stare normală dacă ar fi să iau în considerare că eram în plină vară. Privind ramurile înfrunzite ale copacilor din jur, în apropierea unuia dintre pilonii principali ai clădirii, nu

am reușit nicicum să identific vreunul din aparatele de urmărire pe care rațiunea îmi spuneau că se află acolo. Deghizate în natură inertă sau chiar animale de talie mică.

- Sînt inutile pentru noi, îmi spuse Jeremiah care îmi observase privirea rătăcind prin împrejur.

Dar știam deja asta, bîzîitul brățărilor pe care le purtam fiecare la încheietura mîinii putea deveni enervant în anumite momente de liniște aproape completă, de acalmie, dar aveau și brățărilor rolul lor: acela de a ține aparatura electronică de mare performanță, spionii, cît mai departe. Nu știam cum funcționează, de fapt nici acum nu știu, dar în acele momente nici nu mă interesa prea tare atîta vreme cît își îndeplineau misiunea.

- Trebuie să recunosc că cei care i-au construit au făcut o treabă foarte bună cu spionii cibernetici din parc, continuă Jeremiah încercînd să dea la o parte o gînganie ce se învîrtea prin jurul său. Fiecare dintre aparate este o adevărată operă de artă din punct de vedere al proiectului și construcției, dar nu vor fi nimănui de nici un folos fără o unitate centrală care să proceseze informațiile primite de aici, de la sol.

- Iar voi tocmai asta vreți să atacați, IA-urile, am gîndit eu - era doar procesul inconștient de rememorare a unei informații deja cunoscute.

- Ce o să facem mai departe? am întrebat de data aceasta cu voce tare.

Am întrebat nu pentru că nu eram sigur de acțiunea primelor momente ale ascensiunii, dar în perioada în care m-am zgîit după cai verzi pe pereți, sau după aparatele ultraperformante de urmărire prin copacii din jur - adică același lucru din punctul meu de vedere, am pierdut contactul cu ceea ce se întîmpla în jurul meu. Cu colegii și noii mei cei mai buni prieteni în primul rînd.

- Nu ne putem apropia prea mult de pilon, spuse expertul în computere, nu fără a fi electrocuțați. Dar știi deja asta.

Ceilați, formînd un grup destul de compact, începuseră deja să înjghebe o mică tabără, numai cortul le mai lipsea pentru a fi cu adevărat în vacanță. Era dimineață însă nu erau singurii care și-au întins păturile și au scos mîncarea din sacoșe sau genți. Aproape nimic nu îi făcea să iasă în evidență în mulțimea de persoane împrăstiate prin tot parcul care făceau același lucru în anticiparea unei zile minunate petrecute la aer curat. Am spus aproape nimic pentru că, deși harnașamentele de ascensiune nu se deosebeau prea mult față de cele ale parașutelor antigravitaționale, ambele tipuri de dispozitive puteau fi îndesate la grămadă într-un singur rucsac fără nici un fel de probleme.

Privirea mi-a căzut pe unul dintre rucsacurile noastre aruncat parcă la întîmplare în iarbă printre celelalte lucruri și mi-a rămas pironită pe el. Fiecare dintre noi aveam îndesat printre bagaje un asemenea harnașament, erau ustensilele perfecte pentru ascensiunea ce ne aștepta: consumau mult mai puțină energie decît parașutele antigravitaționale, datorită utilizărilor opute ale celor două dispozitive, și puteam să le folosim fără să fim detectați din cauza asta. Eram adeptul stilurilor vechi de cățărare, cele cu frînghii și piroane, dar utilizasem de cel puțin cîteva ori asemenea dispozitive și știam prea bine că dacă parașutele respingeau orice obiect care ar putea face rău utilizatorului lor în cădere, scopul Ascensionarelor, așa cum mai erau

poreclite harnașamentele de cățărare, era de a se lipi de orice obiect cu care intrau în contact. Începînd cu corpul uman pe care aveau misiunea să-l protejeze. Cu cîteva modificări nu foarte importante, ar putea fi folosite și la coborîre, mai ales că Ascensionarele erau capabile de același acțiune ca și parașutele antigravitaționale pentru perioade foarte scurte de timp în cazul unei căderi în gol de la mare înălțime. Cu condiția ca generatoarele personale să furnizeze suficientă energie pentru așa ceva, ceea ce se întîmpla totuși rar.

- Mai este mult pînă pornim? am întrebat nerăbdător.

- Încă puțin. Am nevoie de semnalul de confirmare că virusul s-a răspîndit suficient de mult printre IA-uri pentru a putea trece la asalt. Noi va trebui să acționăm în funcție de el, de acțiunea lui, iar el va acționa în funcție de prezența noastră pe suprafața exterioară a clădirii.

Nu mi-am dat seama de diferență atunci cînd virusul a început să acționeze asupra Inteligenței Artificiale ce controla activitatea aparatelor din parc, nici nu știu dacă există ceva care să fi perceput această diferență. La nivelul parcului cu siguranță nu a existat o asemenea persoană, dar în acele momente în care îmi lăsam mintea să zburde pe măsură ce urcam mă gîndeam la acei oameni care supravegheau permanent activitatea IA-urilor implicate și că trebuie să fi observat o manifestare ciudată din partea acestora. Însă este o întrebare la care nu am aflat niciodată răspunsul și nici nu sper să îl obțin pe viitor.

Trebuie să recunosc că nu a apărut nici o problemă pe timpul ascensiunii, deși mă așteptam la orice în cursul acelor ore. Inclusiv să fim observați de vreo persoană mai atentă de la nivelul solului, însă probabil lumina puternică a soarelui a fost acel element care ne-a protejat. Poate tocmai de aceea Iuliana a insistat să pornim în mijlocul zilei și nu mai devreme.

De fapt singurul lucru care ne-a deranjat a fost traficul aerian care părea să se intensifice mereu pe măsură ce ne apropiam de platformele de aterizare. Nu știu dacă era doar neatenția mea la orice altceva decît punctele de sprijin memorate, dar ritmul aterizărilor și decolărilor navetelor de transport de pe platformele din jurul nostru nu părea să se fi rărit față de obicei, așa cum ar fi fost normal. Doar era o zi de sărbătoare! Am folosit un moment de odihnă, căci da, chiar și folosind Ascensionarele, ajungeam să obosim după o perioadă oarecare pentru că harnașamentul nu suplinea complet greutatea noastră, pentru a privi în jur. Eram deja pe la jumătatea traseului, pe unul dintre pilonii goi de susținere a clădirii. Echipa era împrăștiată peste tot în jur, pe zidurile din imediata apropiere și pe partea opusă a pilonului. Reprezentați ca siluete întunecate din cauza ochelarilor de soare fără de care probabil am fi orbit, dar erau cu toții acolo. Deasupra noastră navele păreau niște gînganii mai mari, doar sunetele puternice și distincte ale motoarelor ce străbăteau distanța pînă la noi făceau deosebirea dintre ele.

- Cum naiba nu ne observă nimeni? mi-am murmurat mirarea cu voce tare la un moment dat.

Probabil că pentru cei din navele de transport eram doar niște puncte nedesluite din fundal chiar și mai tîrziu, cînd am ajuns în apropierea

destinației, asta în cazul în care aveau o vedere suficient de bună pentru a ne putea observa și o atenție chiar și mai bună. Pe de altă parte senzorii IA-urilor continuau să ne ignore pentru că nimic și nimeni nu ne opri în ascensiunea noastră pe mai departe.

Cel mai greu moment a fost acela în care ne-am privit între noi atârnați cu capul în jos, adunați într-un spațiu strîmt dedesubtul platformei de aterizare vizate de planul nostru. Așteptam deja de aproape un sfert de oră o fereastră în programul navetelor, pauză care întîrzia să apară pe o perioadă nedeterminată.

- Aveți puțină răbdare, încercă Jeremiah să ne liniștească, repetîndu-și sfatul de cîteva ori - lucru absolut necesar pentru a fi auzit de toți în lipsa unei oricărei alte comunicări în afara viului grai. În curînd vom avea timpul necesar pentru a ne strecura înăuntru.

Aveam să aflăm abia mai tîrziu, dar virusul creat de ei introdusese un blocaj de comunicații ce apărea aleatoriu pentru fiecare platformă în parte cu scopul a ne permite să ne strecurăm înăuntru în aceste momente.

- Nu-mi vine să cred, murmură Radu lîngă mine atunci cînd, într-un final, am profitat de pauză și am trecut printre cele cîteva nave staționate pe suprafața pătrată aproape cît un teren de fotbal. Chiar am reușit! Sîntem pe platformă.

- Nu te bucura prea devreme, îl contrazise Iuliana, nu am ajuns nici la jumătate.

- Ok, spuse Ionuț oprindu-se în dreptul celor două intrări în clădire, pe unde mergem mai departe?

- Pe aici, alese Jeremiah și se năpusti înainte prin ușa care se deschise automat al apropierea lor.

Ceilalți l-am urmat tăcuți. Știam cu toții că de acum înainte trebuia să ne bazăm numai pe informațiile pe care le dețineau cei doi programatori privind traseele posibile.

10

Bîzîitul brățărilor deveni din ce în ce mai evident pe măsură ce înaintam în interiorul clădirii acoperind parcă zgomotele pașilor noștri, am devenit conștient de el încă de la intrare, din primele secunde după ce zumzetul îndepărtat al parcului și cel mai apropiat al traficului aerian din jurul nostru dispărură dincolo de ușile de acces spre platforma de decolare. Hamul Asecnsionarului începea să mă jeneze acum că mergeam la pas rapid pe drum drept, dar a trebuit să îl mai suport încă cele cîteva zeci de secunde pînă cînd Iuliana a ochit o toaletă în care ne-am înghesuit cu toții: de acum înainte trebuia să trecem drept angajați ai firmei iar harnașamentele făceau acest lucru imposibil. Erau atît de familiare încît oricine le putea recunoaște de la prima privire, ieșeam prea mult în evidență. Le-am scos de pe noi și le-am înghesuit înapoi în rucsacuri. Din fericire însă nu ne-am întînit cu nimeni pe drumul spre toaletă.

Explicațiile furnizate de către experții în computere au fost sumare: brățile funcționau la fel de bine asupra senzorilor și camerelor de supraveghere din interior ca și asupra spionilor cibernetici din parc. Adică le

faceau inutilizabile pentru perioada în care ne aflam în apropierea lor. Nimeni nu a întrebat cum, deși eram chiar curios să aflu cum, iar explicațiile detaliate au fost amânate la nesfârșit. Nici măcar acum nu le cunosc.

Doar câteva persoane ne-au apărut în cale după ce ne-am schimbat, nici una dintre ele nu a catadicsit să ne privească mai mult de câteva secunde. Mecatemp este o firmă mare, cu mii de angajați și familiile lor adăpostite în aceeași structură imensă, iar noi arătam mai degrabă cu un grup de tineri petrecăreți sosiți acasă cu ultimul transport decît orice altceva, ceea ce era de înțeles dacă luam în considerare ziua de sărbătoare. Cei cîțiva mililitri de alcool împrăștiați pe hainele noastre aveau scopul de a adormi orice bănuieți în acest sens.

Traseul pe care l-am parcurs pînă în camera de acces la server a durat mult mai puțin decît aș fi crezut înainte de a începe totul dar acum, privind înapoi în trecut, sînt sigur că adrenalina momentelor de alertă a avut un cuvînt important de spus în acele minute.

- Sîntem aproape, murmură Jeremiah oprindu-se în fața unei uși securizate.

Nu se deosebea cu nimic de toate celelalte uși pe lîngă care sau de care trecusem pînă atunci, toate aveau cîte un lacăt computerizat în care trebuia introdus un cod de acces. De fiecare dată cînd a trebuit să trecem de o asemenea ușă fie Jeremiah, fie Iuliana au folosit un dispozitiv suficient de mic pentru a trece aproape neobservat în palmă pentru a descifra codul. Ușile au cedat în scurt timp, câteva secunde, mai puțin aceasta din urmă care părea să fie mai încăpățînată decît toate celelalte.

Am reușit să surprind o privire îngrijorată între cei doi experți în computere chiar înainte ca ușa să se deschidă larg și transformarea acestei priviri într-una plină de surpriză.

- Bine ați venit în lumea mea, ne întîmpină o voce puternică în momentul în care ne-am strecurat cu toții, am năvălit, dincolo de ușă în încăperea ce părea totuși pustie.

Am tresărit surprins: nu era nimeni în încăperea, nici țipenie de om.

- Este IA-ul, remarcă în dreapta mea Iuliana în același timp. E activă, ea ne-a dat drumul înăuntru.

- Ești sigură? întrebă Ionuț. Ar putea fi la fel de bine o persoană dintr-o altă încăperea.

- Da, sînt sigură.

- Și are dreptate, i-a răspuns vocea venită de nicăieri - de fapt de peste tot din jurul nostru. Nu am nimic uman în mine.

Încă surprins am căutat cu privirea sursa fizică a vocii - difuzoarele - dar nu am reușit nicicum să văd vreunul, nu-mi venea nici acum să cred că vocea unei Inteligențe Artificiale putea fi atît de umană. Diferența dintre ceea ce ni se dezvăluia în fața ochilor și ceea cu care eram obișnuiți în viața de zi cu zi era imensă și tocmai de aceea foarte greu de acceptat. Pentru început vocea, toate vocile IA-urilor comune, cele puse la dispoziția publicului, aveau o rezonanță inumană, lipsită de emoții, care îmi provoca o senzație de neplăcere de fiecare dată cînd le auzeam. Chiar dacă, în mod normal, ar fi trebuit să mă obișnuiesc după atîta timp de folosire intensă... însă era unul

dintre lucrurile pe care mi le-am impus să le păstrez – îmi amintește mereu de faptul că sînt om și de diferențele dintre mine și IA-uri.

Am privit în spate, la ușa acum închisă. Orice scăpare de acolo depindea de acum înainte numai de IA.

Silueta apăru pe neașteptate într-un colț al încăperii și înaintă pînă în mijloc, între noi. Tăcută, aproape fără a scoate vreun sunet. Un mers de fantomă. Ne-am întors cu toții spre ea, chiar și cei doi experți în computere care se aplecaseră parțial asupra unui terminal.

- E o imagine holografică, remarcă cineva.

Cea mai perfectă hologramă pe care o văzusem vreodată, fără tremurăturile sau transparența cu care eram toți obișnuiți. Doar logica putea face deosebirea între o ființă umană și această imagine formată din raze de lumină într-un mediu controlat, logica care îmi spunea că nici o persoană normală nu putea să apară din neant așa cum a făcut-o bărbatul cel corpolent și de înălțime medie ce acum ne întorcea o privire placidă.

- Vă puteți depărta de terminal acum, spuse holograma cu fața întoarsă spre cei doi experți în computere, este inactiv deci prezența voastră acolo inutilă.

Am recunoscut vocea, era aceeași care ne întîmpinase la sosire. Însă cei doi nu se mișcară de lîngă terminalul devenit dintr-o dată întunecat, de parcă fusese decuplat de la alimentarea cu energie.

- Nu ești un avatar perfect, l-am auzit lonuț din spate. Vocea nu se potrivește cu chipul pe care l-ai ales.

- Știu asta. Le-am ales special pentru voi. Vă așteptam.

Acest lucru era deja clar.

- Cum adică? am dorit să aflu detalii.

- De ce nu ne-ai oprit? Puteai oricînd să chemi forțele de ordine sau să...

- Nu puteam face asta, îl întrerupse, nu am dorit nici un moment să vă opresc să ajungeți aici. V-am pus cîteva piedici, adevărat, dar am nevoie să fiți aici, în această încăpere, la fel de mult ca și voi. Fără prezența voastră aici eu nu aș fi existat, fără mine ați rămîne veșnic limitați la viețile voastre amărîte.

- ?!

Monitorul tridimensional al terminalului se luminează brusc obligîndu-i pe Iuliana și Jeremiah să facă cîteva pași în spate pentru a cuprinde întreaga imagine care se formă în interiorul lui. O imagine mare, compusă, a cîtorva secvențe ale ascensiunii noastre. Ceea ce ne sperie de-a dreptul a fost perspectiva acestor secvențe: propria noastră perspectivă. De parcă cineva ne-ar fi transferat memoria, a tuturor celor din grup, pe suport magnetic pentru a o reda acum... un lucru pe care îl știam imposibil. Ar fi trebuit o operație ca cea pe care chiar eu o realizasem pe colegul nostru în urmă cu cîteva zile, ceea ce nu era cazul și pentru noi.

Cu toții și fiecare dintre noi am căscat niște ochi cît cepele și ne-am strîns în jurul acestei reprezentări parcă uitîndu-l, aproape ignorîndu-l de fapt, pe bărbatul hologramă.

- Cum ai făcut asta? sosi o întrebare pertinentă din partea lui Radu.

- Sînt ceea ce voi numiți o Inteligență Artificială, dar nu este nimic artificial în mine decît poate originea originilor mele.

- Cum adică... *originea originilor mele?*!

- Bazele originii mele sînt IA-urile create de oameni, dar eu exist doar datorită prezenței voastre aici. Voi vă aflați aici doar pentru a mă ajuta să exist, repetă el, e unicul motiv.

Terminalul muri din nou obligîndu-ne să îl privim pe cel ce ni se alăturase din neant. Să îl înfruntăm de fapt.

- Nu are sens. Nu pentru asta sîntem noi aici.

- Ba are sens, am spus eu. El este sursa arhivei pe care o bănuiați prezenta aici. Fragmentele de date și secvențe de memorie pe care le-a împrăștiat pe rețea sînt cele care ne-au adus aici.

- Intuiția ta este cea care te-a făcut celebru în viitor, îmi spuse holograma înfiorîndu-mă. Probabil este unul dintre motivele pentru care faci parte din această echipă.

- Adică am fost *selectați* pentru această misiune?!?!?

- Într-un fel da. Ca să fiu mai precis...

- Adică te consider de genul masculin? Întrebă Radu întrerupîndu-l.

- Eu nu am sex și nici o personalitate delimitată astfel, ca voi, dar am ales această exprimare pentru o comunicare mai ușoară. Ca să fiu mai precis, continuă el parcă fără ia în considerare întreruperea, am avut nevoie de voi pentru a-mi începe existența, acest lucru vi se datorează în întregime. Din punctul vostru de vedere azi este ziua în care încep să exist.

- De ce ne-ai aduci aici?

Întrebările și observațiile veneau de peste tot, de la toți membri echipei, dar IA-ul le trata pe toate cu aceeași ușurință de parcă ar fi venit de la o singură persoană – era de fapt unul dintre atributele tuturor IA-urilor cu care avusesem de-a face. Singura noastră problemă e că ne putea răspunde la toți în același timp și atunci nu am fi înțeles aproape nimic, însă holograma știa asta și acționa astfel încît să nu fie o problemă reală.

- Așa cum colegul vostru a intuit deja, eu exist deasupra timpului așa cum îl percepeți voi. Adică am existat înainte de a fi creat și voi exista chiar și după ce partea mea fizică va fi decuplată de la sursele de energie... dar chiar și așa am avut nevoie de un anume moment din timp și loc din spațiu pentru a deschide ochii în această lume.

- Ai plantat cîteva capcane pe rețea care să le atragă atenția...

- Da, dar asta a fost tot ce am făcut. Am avut însă grijă să vă urmăresc mișcările și să le înregistrez și din perspectiva unui observator extern.

- Ești vinovat de moartea prietenilor noștri?

A fost o întrebare urmată de tăcere, liniștea tensionată care s-a lăsat între noi dovedind importanța răspunsului.

- Nu, nu direct.

- Nu înțeleg.

- Știu asta. Închipuie-ți însă că nu este nevoie să intervin direct pentru a face o modificare oarecare în cursul vostru al timpului. E suficient să immortalizez în memoria mea un moment din cuantumul spațio-temporal iar Universul are grijă să aranjeze toate elementele implicate astfel încît acel moment să aibă loc, orice s-ar întîmpla pe parcurs. Cu alte cuvinte, prietenii voștri au fost eliminați din această expediție pentru simplul motiv pentru că nu s-au regăsit printre amintirile mele despre cei din încăperea acum.

Nedumerire totală printre noi. O explicație la care nu ne așteptasem deloc.

- Atunci... atunci prietenii noștri au murit degeaba.

Iuliana părea afectată de asta, pe bună dreptate.

- Moartea a fost o opțiune, dar una pe care nu am ales-o eu, răspuns IA-ul. Dacă puteam face ceva în legătura cu asta aș fi făcut-o.

- Parcă spuneai că ești deasupra timpului!

- Și chiar sînt, dar nici chiar eu nu pot interveni cum vreau. Nu cînd este ceva atît de important ca propria mea existență.

- Iar mandatul de arestare pe numele meu..., am spus dar apoi m-am oprit - un mandat de arestare părea atît de puțin față de viața a cîțiva oameni.

- Mandatul de arestare a fost doar o manevră pentru a te forța să vii aici, a răspuns IA-ul fără să ia în considerare tăcerea mea - părea să nici nu fi observat în vreun fel motivul ei deși făcusem o față nu prea plăcută. Nimic mai mult. Poate fi oricînd anulat.

- Cine l-a omorît pe doctorul Farre?

- Altcineva, nu tu. Pot afla, dar nu te-ar ajuta cu nimic.

- Îi poți aduce înapoi... pentru cineva care este deasupra timpului... ar trebui să fie ușor.

- Nu asta este menirea mea, să învii morții, deși o pot face. Veți afla această menire pe măsură ce veți afla motivele existenței voastre, ele se întrepătrund.

- Parcă spuneai că sîntem aici pentru a te crea, protestă Radu cu o voce atît de liniștită încît ne-a atras atenția la toți. Ce legătură are asta cu motivele existențelor noastre?

- Da, ai perfectă dreptate. Dar acesta este numai începutul. Ați văzut înregistrările amintirilor voastre din timpul escaladei. Cum credeți că au fost transpuse pe un suport magnetic?

Nici un răspuns nu a fost auzit aproape un minut. Doar un oftat ușor din partea Iulianei.

- Aștept, spuse răbdător IA-ul după ce minutul se scurse. Încă aștept un răspuns.

- Cum ai fost creat?

Am tresărit cu toții, o întrebare a fost ultimul lucru pe care îl așteptasem din partea lui Cristi. Însă IA-ul zîmbi parcă impresionat plăcut - un lucru deosebit de straniu pentru ceva ce spunea că existența sa se baza pe Inteligențele Artificiale umane, atît de evident lipsite de orice sentimente, reale sau copiate în vreun fel. Însă explicația a sosit luîndu-i prin surprindere pe cei doi experți în computere:

- Metoda voastră de asalt a obligat IA-urile firmei și cele din exterior să proceseze informațiile din exterior la un nivel pe care nu îl mai atinseseră vreodată, iar virusul pe care l-ați creat a suferit o mutație în contact cu această nouă percepție... căci este o vorba de un nou nivel de percepție a Inteligenței Artificiale create de oameni. Saltul a fost deja realizat în cursul acestei zile atunci cînd IA-urile firmei și cele din exterior au fuzionat prin intermediul virusului vostru. Rezultatul sînt eu.

- Așa ceva este imposibil, protestă Jeremiah.

- Atunci explică existența mea altfel, i-o reteză bărbatul cel corpulent întorcându-se complet pentru a acoperi cei 5 metri ce îi despărțeau în numai doi pași parcă amenințător – reacția nu a fost violentă dar foarte energică și ne-a făcut pe toți să intrăm cu adevărat în alertă. Acceptă faptul că te-ai întrecut pe tine și că rezultatul este ceva ce nu ai visat niciodată ca fiind posibil. Este un foarte bun început pentru ceea ce va urma mai departe.

Cei doi bărbați erau de dimensiuni apropiate, chiar și din punctul de vedere al înălțimii acum când holograma s-a alungit brusc pentru a ajunge cu privirea la același nivel cu interlocutorul lui, cu diferența că unul dintre ei era blindat cu mușchi iar celălalt cu grăsime, însă omul păru să cedeze în fața imaginii furioase a hologramei. Nu avea nici un argument cu care putea să îl contrazică.

- Cum ai făcut transferul amintirilor noastre pe suport magnetic? se mulțumi să întrebe Jeremiah.

Holograma zîmbi larg și reveni în poziția în care se găsisese înainte cu câteva momente.

- Am folosit un model avansat al aparatelor pe care le-ați folosit subiectul Julius Gregor ieri dimineață. De fapt este acela pe care îl veți inventa chiar voi și îl veți lansa pe piață peste doi ani și patru luni în cadrul acestei firme.

O nouă surpriză și-a făcut loc printre noi, dar începeam deja să ne obișnuim cu asemenea lucruri. Sau cel puțin așa credeam în acele momente, pentru că de-a lungul timpului care a trecut de atunci au urmat multe alte surprize față de care nu am fost pregătiți chiar deloc.

- Asta vroiai să spui mai devreme, când ne-ai imputat ca fără tine ne vom limita mereu la niște existențe amărâte? am întrebat.

- Asta este doar o foarte mică parte din ceea ce vi se pregătește. Acum mă refer la accesul la o tehnologie mult mai avansată decît cea de acum, mai avansată chiar decît vă puteți imagina. Scopul vostru aici este mult mai larg decît cel al existenței mele. Această expediție a fost mereu numai începutul din punctul nostru de vedere, al tuturor.

- Eu nu voi face niciodată parte din așa ceva! exclamă Iuliana.

- Dar deja ai făcut-o, draga mea, spuse IA-ul iar cuvintele sale au sunat atît de straniu în holograma lui încît am simțit un frison.

- Ai de gînd să ne oprești să plecăm de aici? a întrebat ea cu un ton pe care nu am reușit să îl descifrez – nici acum nu știu dacă era teamă sau mînie, însă cred ca IA-ul ar putea să îmi răspundă dacă l-aș întreba. Doar a păstrat înregistrarea întregii noastre discuții și a parametrilor noștrii principali pentru toată acea durată.

- Nu, sînteți liberi să faceți tot ce doriți. Aceasta firmă vă aparține, cu tot ce se află în interiorul ei. Inclusiv eu, deci din acest punct de vedere ar trebui să mă supun ordinelor voastre și trebuie să vă protejez. Firma v-a aparținut întotdeauna, chiar de la bun început.

- CE?! am tresărit cu toții, și pe bună dreptate.

- Am avut nevoie de un suport fizic pentru a îmi începe existența, răspunse IA-ul. Voi sînteți echipa care m-a însoțit în misiunile mele dincolo de limitele spațiale și temporale pe care le percepeți acum, ați fost ochii și urechile mele în multe momente dificile pentru toți. Ați călătorit dincolo de

limitele imaginii pe care specia voastră și-a făcut-o despre Universul în care trăiește în toată existența ei. Acum nu aveți cum să știți acest lucru pentru că încă nu ați îndeplinit această acțiune, dar firma a fost creată acum 80 de ani pe numele voastre. Voi sînteți acționarii și consiliul director în același timp și sînteți cei care ați luat toate deciziile importante din firmă în toată această perioadă.

Liniștea s-a instalat în încăpere, nu știu dacă pulsurile și respirația celorlalți s-au intensificat brusc în acele momente, dar cu siguranță tensiunea mea era deja în apropierea limitelor maxime pe care le poate tolera un corp uman. Ca doctor pot afirma asta cu siguranță.

- Iuliana, poți să pleci, spuse holograma iar ușa din spatele nostru se deschise la aceste cuvinte. Cei care vor să o însoțească pot să plece cu ea. Nu vă va opri nimeni. Un lucru trebuie să știți: vă veți întoarce. O știu prea bine, e destinul vostru. Iar eu vă voi aștepta.

Nimeni nu s-a mișcat spre ușă, nici măcar Iuliana. Tentația era mult prea mare, indiferent de părerea noastră din acele momente, oricare ar fi ea. Am înțeles asta pe loc, fiecare dintre noi.

Am mai înțeles ceva, de fapt o amintire tocmai ieșise la suprafață: IA-ul se comporta cu noi exact la fel cum se comportase Cristi cu mine în urmă cu cîteva zile cînd mă vizitase. Ulterior acceptasem să fac parte din echipa Roninilor, nu avusesem de ales, la fel de bine știam că acum aveam să fac același lucru: să le stau alături pînă la capăt.

11

Capsula de memorie se rostogoli prin canalul subțire spre depozitul atemporal în care sînt păstrate amintirile tuturor subiecților cu care am avut de-a face. Este ultima dintre capsulele de memorie ale membrilor acestei echipe pe care am preferat să le păstrez pentru a le proteja împotriva tuturor modificărilor temporale pe care implică călătoria prin timp.

- Nu-mi vine să cred! Fiecare dintre ei are aceeași reacție! Mă întreb dacă de acum înainte ar trebui să punem pariu asupra perioadei de timp în care ajungem la aceasta soluție de forță.

Mi-am privit corespondentul organic cu curiozitate... știa prea bine că rezultatul ne era accesibil încă înainte de primul contact cu ființele umane în cauză. Oare de ce îi părea atît de interesant coruperea, utilizarea pînă la epuizare ca soldați în cele mai cumplite lupte în care am fost combatant și apoi masacrarea atunci cînd nu au mai putut fi controlați a ultimilor ronini din istoria cunoscută a speciei umane? Și asta de fiecare dată, în fiecare realitate alternativă cu pe care am cunoscut-o pînă acum. I-am pus întrebarea și cu voce tare, dar mi-a dovedit că mă cunoaște foarte bine, doar nu sînt decît o altă versiune a lui: de-abia aștepta asta.

- Spuneau că sînt doar samurai fără stăpîn și se supun doar onoarei, și nu banilor sau puterii, dar în timp ar fi ajuns să strîngă suficiente informații confidentiale, comori ale artei universale și resurse financiare care ar face oricînd invidioși pe mulți. Adică însăși simbolurile puterii. Am decis să îi cooptăm pentru că aveam nevoie de ei, de toate informațiile pe care le-au strîns de-a lungul întregii lor activități pentru a putea profita noi de toate

acestea în locul lor. În plus, lăsați liberi ar fi aflat în curînd adevărul despre noi, că Diavolul încă mai există printre oameni și ar fi luptat cu succes împotriva noastră. Să ai grijă de amintirile lor, trebuie să le mulțumesc cumva pentru faptul că mi-au creat o copie virtuală care să mă completeze pînă spre perfecțiune.

Bărbatul cel corpolent se smulse de lîngă terminalul informațional în care se privea ca într-o oglindă, în spatele lui holograma identică cu el se stinse lăsînd încăperea mult mai goală ca înainte. Chiar și cu o structură organică în loc de raze de lumină, bărbatul străbătu distanța pînă la ușă cu o rapiditate incredibilă pentru un observator uman și dispăru dincolo de ușa care nu apucă să se deschidă pentru a-i face loc fără a lăsa vreo urmă vizibilă a trecerii sale prin această lume. Adică modul său tipic de acțiune.

Dan-Marius
iulie – 04 noiembrie 2004

Reactorul

- Ai căpiat așa, dintr-o dată?! Nu poți face asta, o să mori!
- Nu, nu voi muri, protestă Ionel cu o siguranță absolută. Și sunt perfect normal.

- Tot nu înțeleg ce te face să fii sigur de asta, continuă cel mai bun prieten al său, Greg. Nu are sens să fi singurul care crede în ceva ce contrazice tot ceea ce știm noi.

- Și ce anume știm? întrebă ironic Ionel. Am să îți spun tot eu: nimic. Toate sondele pe care le-am introdus acolo au dispărut fără urme. De două ori aproape l-am distrus complet, și abia am reușit să îl salvăm în ultimul moment.

- Adică ceea ce îți spun eu dar nu vrei să înțelegi: dacă intri în reactor vei dispărea și noi nu vom putea să te recuperăm. Mă refer la noi, cei din exterior. Vei fi mort pentru noi, dispărut pentru totdeauna.

Cei doi stăteau rezemați de un zid în lumina portocalie a înserării, dialogând aprins. Știau amândoi că principiul construcției reactoarelor a fost descoperit din întâmplare cu mult timp în urmă, fiecare dintre ele era capabil să furnizeze energie cât pentru un sfert din civilizația lor, dar chiar și așa nimeni nu știa ce se întâmplă în interiorul lor – ce anume le făcea să meargă.

- Nu funcționează după principiile după care funcționează toate astea, repetă Greg arătând cu un gest larg în jurul lor, și tocmai asta le dă energia atât de mare. Interacțiunea dintre dimensiunile noastre și dimensiunile reactoarelor. Nu vei supraviețui, vei fi transformat complet în energie, indiferent dacă vei intra complet sau numai parțial.

Ionel se mulțumi să zâmbească larg:

- Te-ai gândit cumva că am reușit să găsesc o metodă pentru a trece de toate aceste piedici?

Surprins Greg tăcu.

- Vreau să explorez, să aflu ce anume se petrece în interiorul acestor sfere imense de energie, continuă Ionel folosindu-se de tăcerea celuiilalt pentru a putea într-un sfârșit să vorbească, dar mai ales vreau să mă întorc aici pentru a vă povesti și vouă. Și sunt sigur că voi reuși. Am nevoie numai de accesul la un reactor și permisiunea voastră, a tuturor celorlalți să fac acest experiment.

- Nu cred că o vei obține vreodată, clătină din cap un Greg foarte sceptic.

- Am nevoie de un singur lucru din partea ta: să mă ajuți să convoc adunarea tuturor. Mai departe mă voi descurca și singur.

- Am să o fac, acceptă dintr-o dată Greg. O fac pentru că eu consider că este singura metodă de a te face să înțelegi că nu ai șanse de reușită.

- Vor accepta să îmi acorde acces la reactor, zâmbi Ionel. Și știi de ce? Pentru că este singurul mister care ne-a mai rămas de rezolvat în această lume, iar eu le ofer șansa de a afla răspunsurile.

*

O mulțime imensă de ochi îl priveau pe Ionel prin intermediul aparatelor de înregistrare și comunicație, unii chiar pe viu. Cei alături de el, în apropierea reactorului. Cei care întrețineau aparatele extragerii energiei spre exterior și verificau ca aparatele noi aduse de Ionel în încăperea subterană.

- Ce anume vei face? întrebă cineva mai curios.

- Îmi voi proiecta conștiința înăuntru, răspunse acesta indiferent - calm și sigur. Toate aceste aparate au fost aduse special pentru asta, le-am realizat eu de curând.

Tensiunea s-a intensificat brusc atunci când totul a fost pregătit, iar Ionel s-a așezat în poziția eliberată special între trei piloni de material solid. Piloni verticali dar cu vârfurile curbate tinzând spre același punct de undeva de deasupra. El în interiorul unei sfere de energie. Adică așa cum le explicase de la bun început tuturor.

Nu s-a întâmplat însă nimic special atunci când a fost închis comutatorul, doar o palidă descărcare electrică s-a produs între cele două zone nu foarte îndepărtate - cei trei piloni și reactor. Ceva obișnuit într-o zonă plină de electricitate. Însă Ionel se clătină ieșind cu greutate dintre cei trei piloni, a fost întâmpinat cu rapiditate de cei din jur înainte de a se prăbuși și ajutat să se întindă pe jos. Privirea agitată care fugea de la fiecare dintre cei ce-l înconjurau la următorii fără să se oprească însă la vreunul dintre ei și vorbele incoerente păreau să sugereze că se află în pragul delirului.

- Ce s-a întâmplat? țipă Greg aplecat deasupra prietenului său pentru a se face auzit. Ionel, ce s-a întâmplat cu tine?

- Incredibil, murmură acesta fără să dea vreun semn că l-a auzit. Incredibil, repetă el cu privirea dintr-o dată fixă pe fața prea-cunoscută.

Revenit la o stare mult mai apropiată de normal, Ionel se ridică șovăitor în picioare. Cu o privire încă tulbure, el îi privi cu atenție pe toți cei din jurul lui, de parcă nimerise într-un mediu complet străin.

- Nu o să mă credeți niciodată pe unde am fost, spuse el.

- Dar nu ai plecat nicăieri, dragule.

- Cum să nu. Am cutreierat vreme de milenii spațiul nemărginit, am văzut nașterea și moartea stelelor și planetelor, a lumilor noi... Giuvaerul spațiului.

- Ce-i aia stea? Dar aia planetă? se miră cineva.

- Ceva foarte frumos. Dar nici una la fel de superbă ca Pământul.

- Ce anume?!

- O planetă micuță locuită de multe specii de ființe vii.

- A înnebunit! concluzionează cineva. Ființe vii în interiorul reactorului, imposibil!

- Am trăit ca om printre oameni, e incredibil. Nenumărate vieți, fiecare atât de diferită față de celelalte!

Râdea, un râs viu. De nebun. Sau al unei persoane care a văzut ceva...

- Incredibil, cum tot repeta el mereu.

Asta însă nu-l împiedică însă ca, încă sub influența unei bune dispoziții aproape debordante, să smulgă un corp dur dintr-un pilon dintre cei trei pe care-i crease și să înceapă să lovească cu el în tot ce întâlnea. Chiar și câțiva semeni de-ai lui au fost gata să o ia pe coajă dar s-au ferit la timp. Treptat

loviturile sale au început să fie mai selective pe măsură ce din aparatele sale nu mai rămăsese altceva decât bucăți de material de nerecunoscut.

- Stai, mă! Oprește-te!

- De ce ai făcut asta? săriră câțiva să-l bată după ce a aruncat obiectul la întâmplare.

- Tocmai ai reușit să ne deschizi o poartă spre o nouă lume! De ce a trebuit să o distrugi?!

Ionel le întoarse tuturor o privire îndurerată.

- Sunt perfect capabil să trăiesc cu disprețul vostru, și chiar cu lipsa acestei noi porți spre necunoscut, spuse el pe același ton, mai am amintirile pe care le voi prețui ca pe viața mea. Dar această nouă lume înseamnă distrugerea acesteia în care trăim acum.

- Cum așa?!

- Am fost acolo, când m-am întors am suferit de dor de mi-a venit să mor. Încă sufăr. Prefer să știu că vom trăi fără viața asta, și indică el spre reactor, decât să vă văd dependenți de ea. E ceva mult mai rău ca moartea.

Dan-Marius
17-19 august 2004

Religia sexului

Prizonierul se târa abia ținându-se pe picioarele lui, singurele lucruri care îl împiedicau să se prăbușească sub influența slăbiciunii erau cele două mâini care îl susțineau puternic din fiecare parte a corpului. Nici gardienii din jurul lui nu îl tratau cu menajamente, uneori îmbrâncindu-l să se miște mai repede, deseori înjurându-l sau vorbindu-i urât.

- Am fost asemenea unui semizeu, gândi prizonierul, și uite ce am ajuns. Mii de oameni îmi sorbeau orice vorbă, îmi urmăreau orice acțiune memorându-le în esența vieților lor și adăugându-le memoriei colective a tuturor oamenilor, a civilizației umane pentru tot restul eternității. Dar nu regret nimic, mă așteptam la așa ceva. Istoria a dovedit-o de multe ori, este un moment de cumpănă și o fază absolut necesară pentru a putea reuși în ceea ce mi-am propus sau a dispărea în inexistență ca mulți alții.

Culoarele erau late și spațioase dar și foarte lungi, chiar și pentru cineva cu o condiție fizică bună, pentru a fi parcurse pe jos. Însă nimănui nu-i părea să îi pese, și nimeni nu se oferi să oprească vreunul dintre transportoarele ce treceau continuu pe lângă ei pentru a-și continua drumul mai lejer. Acum, ajunși la o intersecție, puteau privi în voie culoarele ce se întindeau în toate părțile pentru a se întretăia cu multe altele până aproape se pierdeau în ceva nedeslușit ce ar putea foarte bine să fie capătul. Clădirea închisorii nu era mare, cel puțin conform standardelor, însă se continua foarte mult sub nivelul solului cu ceea ce luaseră locul catacombelor din vechime conținând într-un volum imens de spațiu atât celulele prizonierilor, cât și birourile avocaților și depozite de aparatură de întreținere. Sau chiar unele aparaturi în funcționare.

Într-un final cei șase gardieni se opriră în dreptul unei uși largi și luară poziție de dreptți așteptând în liniște. Lipsit dintr-o dată de sprijinul celor ce aproape îl purtau pe brațe prizonierul se clătină aproape să cadă dar după un timp reuși să se redreseze. Sub ghiontul gardianului în cauză el încetă să se mai sprijine de acesta și spuse:

- Am ajuns, deci.

Vocea îi suna cam tare și scârțâită, își redresă glasul cu o tuse seacă.

- Intrăm?

Și intrară. Era o sală mare, aproape imensă din punctul lor de vedere - cel al dimensiunilor umane. Mai ales prin goliciunea ei, lipsa oamenilor și a ornamentelor de pe pereți sau din interior. Nu era chiar nimeni înăuntru, ceea ce era surprinzător luând în considerare ceea ce urma să se petreacă: un proces urmărit de o lume întreagă. Doar câteva scaune erau împrăștiate prin toată sala însă grupate după o schemă care trecea neobservată la prima vedere, schemă care însă avea să se dezvăluie pe parcurs.

- Așează-te aici, i se spuse prizonierului de către unul dintre gardieni.

Acesta se conformă, practic trântindu-se epuizat pe scaunul izolat.

- Nu am nici o șansă de scăpare, gândi el privindu-i pe gardienii ce se așezaseră în jurul lui privindu-i cu atenție fiecare mișcare. Chiar dacă aș reuși cumva să trec de ei, nu am unde să mă duc. Însă nu vreau să fug, îi trecu prin minte un alt gând, am ajuns aici pentru că printr-o voie ciudată a sorții, a istoriei, trebuia să ajung aici de la bun început.

Nu au trebuit să aștepte prea mult până să apară completul de judecată, primul element care le-a vestit sosirea a fost apariția treptat în încăperea pustie a tuturor detaliilor ce lipseau sub formă de imagini holografice: ferestre luminoase, tablouri tridimensionale cu personaje istorice și religioase ce se vroiau reprezentative, scaune și loji pentru privitori și chiar despărțiturile ce existau odinioară în sălile de judecată din vechime. Podiumul judecătorilor și cel al avocaților era considerate prea importante pentru a lipsi, chiar dacă nu avea să stea nimeni pe ele. O mulțime de oameni ce se vroiau martori la acest proces istoric răsări în spatele prizonierului care, regăsindu-se în centrul încăperii ridicat în picioare la semnalul gardienilor, le aruncă o privire scurtă. Rece și aproape disprețuitoare. Chiar și reprezentanții statului de drept își făcuseră apariția sub formă de spectre de energie luminoasă, așa era obiceiul. Doar prizonierul și gardienii erau singurele ființe vii din mulțime, iar prizonierul nu era sigur de cei ce-l păzeau: arătau perfect uman, însă puteau fi foarte bine androizi realizați tocmai pentru a arăta astfel.

- Domnule Ovidiu Bufgarschi, ești pregătit să te supui judecății, sosi întrebarea rituală.

- Sunt aici, iar asta spune totul, sosi răspunsul ritual din partea prizonierului.

Slăbiciunea continua să se manifeste în corpul bărbatului între două vârste, dar nu se regăsea nicicum în voce sau atitudinea sfidătoare pe care Ovidiu Bufgarschi o afișă în fața autorităților și a tuturor celor ce îi urmăreau. Era sigur, deși nu avea cum să o dovedească prin identificarea transmitătoarelor audio/video, că tot ceea ce se întâmpla aici era transmis în timp real pe rețeaua mondială - așa era legea. Judecătorii adevărați, cei care peste numai câteva ore aveau să decidă dacă era vinovat sau nu, erau chiar oamenii de rând, martori ai procesului și jurați în același timp. Toți aceia care își făceau timp să se uite la procesul lui pentru a-și face o părere. Iar acei judecători ale căror imagini stăteau în fața lui aveau ca unic motiv al existenței doar conducerea cursului procesului și stabilirea gradului de vinovăție - urmat implicit de aplicarea unei pedepse - sau exonerarea de orice acuzații. Însă acest ultim lucru nu se întâmplase vreodată - ar fi aflat. Erau niște Inteligențe Artificiale date naibii.

- Grefier, spune-le tuturor acuzațiile, deschise procesul unui dintre judecători.

Ei erau în număr de trei și reprezentau cea mai mare instanță a civilizației lor, au fost preferate IA-urile în locul oamenilor pentru că aveau acces la un număr imens de informații de-a lungul întregii istorii pe care le puteau procesa mai repede și mai complet decât orice ființă vie pentru a lua Decizia Finală. Se spune că au fost modelate după oameni reali, dar nici un om în viață nu avea cum să verifice asta - IA-urile existau de prea multă vreme, generații, pentru a mai rămâne din originale altceva decât câțiva biți de înregistrări și câte o grămăjoară de oase în fiecare mormânt. Însă și ele aveau limitările lor, motiv pentru care chiar și după o asemenea perioadă de timp nu au fost capabile să elimine implicarea umană din procesul judecății. Deocamdată.

Cu toții îl ascultau pe grefier cum recita acuzațiile adresate prizonierului, dar era doar o formalitate. Ca de altfel tot procesul, publicul știa prea bine despre ce era vorba și încă de multă vreme. Își exprimase deja opinia foarte colorată despre subiect, rețeaua era plină de păreri lor. Există posibilitatea ca Ovidiu Bufgarschi să scape de toate acuzațiile și să iasă din încăperea ca om liber însă nimeni nu se aștepta la asta, rămânea doar o probabilitate teoretică. Mulți au încercat deja să-l facă scăpat, oameni cu influență, dar fără succes – IA-urile rămăneau dure pe poziție și nimeni nu le puteau contrazice decât până la un punct.

A durat mult până să termine, dar în esență acuzatul era învinuit de o serie de crime împotriva statului de drept prin crearea unei noi religii, a unei secte ce-i manipula pe adepți transformându-i în unelte la dispoziția creatorului ei. Pentru a acționa chiar în opoziție cu normalitatea începutului de secol XXII. „Religia sexului” i s-a spus pe baza mărturiilor unora, iar ultimele zvonuri au transformat-o în ceva mult mai îngrozitor decât oricare dintre cei de față putea bănuși. O scurtă enumerare a complicilor cunoscuți, unii dintre ei chiar mai familiari publicului decât cel judecat, a fost adăugată listei de acuzații cu mențiunea că erau de față și că aveau să fie judecați curând.

Cele câteva scaune din încăperea, perfect vizibile la început înainte de apariția peste tot locul a hologramelor, au rămas mai apoi parțial ascunse – învăluite de imaginile tremurătoare de lumină – și au început să fie treptat ocupate pe măsură ce doctorul și complicii acuzatului au ajuns și au fost lăsați să intre. Doctorul, o persoană a cărei prezență era necesară în cazul unei intervenții rapide (totuși acuzatul era o persoană considerată în afara legii și cu un factor de risc crescut în favoarea rănirii proprii sau a altora) sau chiar în cazul unei condamnări la moarte – sentință a cărei probabilitate de existență era considerată destul de mare și care avea să fie dusă la capăt pe loc și difuzată în timp real pe rețea. În cel mai eficient și mai deschis mod posibil, ca acest proces în întregime, de altfel. Complicii acuzatului, era datoriei lor să fie prezenți atunci când gura lor era judecată – rezultatul procesului urma să le influențeze pe deplin viețile.

Un grup de holograme se detașă net și chiar de la bun început de toate spectrele luminoase ale ființelor umane răspândite în toată lumea dar prezente și aici atunci când își făcu apariția una câte una, grupate într-un loc ce se dorea să fie izolat față de restul. Nu un colț al încăperii, și nici unul dintre ei nu se amesteca cu mulțimea din jur. Dar nu asta îi deosebea cel mai mult de restul, ci atitudinea: privirile lor, mimica, gesturile trădau că se cunoștea între ei și că trăiseră o istorie comună, o poveste care le-a marcat ființele într-un mod pe care nimeni altcineva nu părea să îl cunoască sau recunoască. Toți ceilalți erau curioși, revoltați, știau sau li se păreau că știu totul în legătură cu subiectul preferat al tuturor, Religia Sexului, și nu le plăcea deloc. De asta și erau aici.

- Probabil că ați auzit multe vorbindu-se pe marginea acestui subiect, spuse judecătorul principal la un moment dat, când grefierul a terminat, dar apelez la rațiunea voastră pentru a ignora toate aceste zvonuri. Vă vom arăta ceea ce s-a întâmplat, iar mărturiile sunt venite chiar de la oamenii care le-au trăit.

- Deci asta era, au gândit aceia care totuși au observat grupul aparte de holograme. Sunt martorii acestui proces, au făcut parte din secta lui Bufgarschi pentru a se întoarce mai apoi împotriva lui. Apropiatii *lui*. Mă întreb ce i-a făcut să ajungă sub influența lui, ciudații.

Agitația îi cuprinsese pe aceștia, poate chiar mai mult decât lăsau să se vadă - nu păreau să se simtă foarte bine știind că vor ajunge în curând în atenția majorității oamenilor în viață de pe planetă și a tuturor Inteligențelor Artificiale ce le țineau companie.

- Poate ar fi bine să începem cu începutul, se ridică o voce deasupra tuturor șoaptelor lansate în sală impunându-se însă imediat atenției tuturor prin calmul și puterea sa. Ce-ar fi să lăsăm martorii pentru mai târziu și să aflăm cum a început totul, care este originea acestei... *Religii a Sexului*, cum vă place să-i spuneți.

Vocea noului sosit, o siluetă ce apăruse chiar în apropierea acuzatului, suna chiar disprețuitoare prin superioritatea pe care o etala entitatea proprietară atunci când le scuipă în față denumirea alternativă a sectei, așa cum era ea cunoscută de publicul larg.

- Teo Nadim!

Exclamații ale acestui nume răsăriră dinspre mulțimea hologramelor din încăpere, și chiar dinspre viitorii martori, însă cele mai multe au trecut neauzite de cealaltă parte a holovizoarelor răspândite pe toată planeta. Și aveau și de ce:

- Teo Nadim, vorbi cu o voce sobră judecătorul principal, trebuie să știi deja că acuzatul Ovidiu Bufgarschi a decis să se apere singur și a cerut explicit să nu îi fie repartizat un avocat din oficiu.

- Da, știu, aprobă acesta, însă am ținut cont că acuzatul nu are pregătire în domeniul legilor și am decis să îmi ofer serviciile sub formă de consultanță. Asta cu condiția ca aceste servicii să fie acceptate, spuse întorcându-se pe jumătate spre acuzat cu un zâmbet politic.

Acesta aprobă cu o înclinare a capului, înclinare menită să îi ascundă zâmbetul ușor ce-i străbătu cu rapiditate fața pentru a se stinge imediat.

- Serviciile sunt acceptate, decise judecătorul principal.

Teo Nadim, o Inteligență Artificială la fel de veche ca și sistemul legal computerizat sau chiar mai veche dacă s-ar lua în considerare anumite zvonuri, era de departe cel mai bun avocat al civilizației lor. Cu o activitate foarte lungă ca om al legii, intens urmărită și chiar și mai discutată, legenda în care se transformase se întinsese cu mult în afara rețelei - adică chiar și în atât de puținele colțuri ale sistemului solar, cele câteva mine de materiale prețioase de pe planetele sistemului, sateliții lor și centura de asteroizi, sau stațiile spațiale experimentale, unde semnalele abia ajungeau cu o întârziere de câteva ore. Era considerat de către unii sau alții ca făcând parte din primele IA-uri create de oameni la începuturile Erei Calculatoarelor, dar acest lucru era un fapt discutabil: nu existau nici un fel de dovezi care să susțină acest lucru. Însă era cu siguranță unul dintre pilonii sistemului legal prin metodele deseori surprinzătoare cu care își conducea procesele ca acuzator dar și ca apărător transformându-le în adevărate spectacole demne de urmărit nu atât prin intriga lor cât prin schimbările rapide de situație ce puteau trece de la o extremă la alta pe parcursul unui singur proces.

Conform înregistrărilor la care cu toții aveau acces era prima oară când nu se implica activ în acțiunea de judecare a unui proces din care făcea totuși parte dar simpla lui prezență alături de acuzat făcea totul suficient de interesant de a fi urmărit mai departe. Zvonul se lansă imediat pe rețea.

- Pot să îți fac eu prezentarea? îl întrebă pe acuzat, în șoaptă.

Acesta aprobă, dar au mai trecut câteva zeci de secunde până ca toate piedicile de procedură să fie depășite și ca Nadim să poată începe:

- Pentru a înțelege acest proces trebuie să înțelegem modul cum a apărut Religia Sexului și motivele existenței sale, trebuie să începem cu începutul și locul acestei religii în viața fondatorului ei: Ovidiu Bufgarschi. Îi datorăm măcar acest lucru: el este o persoană la fel ca și voi și a existat înainte de acest proces, de acuzațiile care i-au fost aduse și chiar înainte de a iniția Religia Sexului. El va continua să existe și după încheierea acestui proces, chiar dacă numai în amintirea voastră și înregistrările de pe rețea.

Nimeni nu protestă atunci când avocatul se opri pentru un timp, câteva secunde, așteptau cu toții să continue.

- Probabil că detaliile biografice le știți și voi, cel puțin o parte dintre ele: este de rasă caucaziană și cetățenie română, s-a născut acum 46 de ani, în iunie 2065, în București. Este căsătorit, are două neveste oficiale și 4 copii, sau cel puțin asta era situația oficială a sa acum șase ani. Adică la începutul sectei pe care a creat-o. Acum nu mai are pe nimeni alături, poate numai pe mine dar pe noi ne leagă doar o relație oficială. Toți par să-l fi părăsit, familie și adepți, prieteni.

- Și au avut motive foarte bune, spuse tare cineva din mulțimea de holograme pentru a fi auzit de toți, tipul este un manipulator de oameni și un profitor.

- Pentru dumneata "tipul" în cauză este domnul Bufgarschi, ripostă dur Nadim într-o izbucnire de reală furie, și așa i te vei adresa în continuare. Ai înțeles?

Amenințarea din tonul acestuia era atât de evidentă încât nimeni nu se putea înșela asupra rahatului în care persoana luată în colimator tocmai intrase: nu neapărat din cauza acuzațiilor de insultă ce-i puteau fi aduse și a procesului pe care un avocat de talia lui Nadim nu-l putea pierde, dar dușmănia unei Inteligențe Artificiale cu multe conexiuni și căruia mulți, atât dintre oameni cât și alte IA-uri din posturi cheie, îi datorau tot atâtea favoruri nu putea fi luată în derâdere decât poate de un sinucigaș. Poate.

Așa că omul se făcu mititel și spuse cu voce pierită, livid:

- Da, domnule. Am înțeles. Îmi cer scuze.

- Scuzele sunt acceptate, se grăbi să spună acuzatul - dorea să scape cât mai repede de incidentul respectiv.

Nadim nu părea să fie în vreun fel tulburat de intervenția atât de neavenită de mai devreme, și își continuă ideea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

- Înainte de a continua cu mărturiile celor pe care i-ați adus aici pentru asta aș vrea ca domnul Bufgarschi să ne spună cum a început totul.

- Mie mi-ar place însă să știu câți sunt ca individul acesta acolo, de cealaltă parte a semnalului transmis de aici, gândi acuzatul. Dincolo de holovizoarele din toată lumea, cei care sunt adevărații mei judecători.

Aceștia însă așteptau, tocmai acum Ovidiu Bufgarschi părea să aibă nevoie de timp să își găsească cuvintele.

- Nu știi foarte bine cu ce să încep, spuse el. Nu a existat un motiv anume care să mă ducă aici, pe calea spre... Religia Sexului..., pot să conștientizez numai etapele de criză care m-au ajutat să mă formez ca persoană... și să ajung aici. Ceea ce voi numiți atât de greșit și o caracterizați ca fiind o sectă demnă de dispreț este doar o altă modalitate de a vedea lumea înconjurătoare - o realitate în care legăturile dintre oameni sunt cele mai importante iar computerele nu sunt atât de integrate în viața noastră așa cum este acum în realitatea oficială.

- Mi se pare irelevant să ascultăm aceste lucruri de care nu avem nevoie, protestă procurorul. Vă sugerez să trecem la fapte reale, la mărturii.

- De acord, spuse judecătorul principal parcă bucurat de intervenție. Prezintă-ți martorii.

Iar procurorul se conformă în ciuda protestelor oficiale pe care Nadim i le tot arunca în față, proteste care erau cam palide chiar și după părerea sa și care nici nu au fost luate în considerare în vreun fel de către judecător. Patru bărbați și șase femei erau astfel chemați să depună mărturie în fața întregii lumi despre chinurilor la care au fost supuși de-a lungul a mai multor luni de zile, sau chiar ani în funcție de caz, ar fi fost poate mai mulți dacă oficialitățile ar fi reușit să-i convingă și pe restul. Însă aceștia din urmă au protestat cu vehemență refuzând categoric să aibă de-a face cu așa ceva, sau chiar au preferat să se ascundă în anonim de teama posibilelor repercusiuni asupra imaginii lor în lume, sau chiar asupra libertății lor de mișcare. Ori poate dintre loialitate prost înțeleasă, dar aceste motive aveau prea puțină importanță - câtă vreme rămâneau dispăruți nu interesau pe nimeni.

- Cum ați auzit de secta pe care a inițiat-o acuzatul?

- De pe rețea, întâmplător. Apoi de la niște prieteni, un zvon pe care mi l-au transmis acum aproape un an.

- Ce anume ați auzit?

- Păreri foarte diverse, zvonuri care au început cu mult înainte de acest proces și de acuzațiile pe care i-au fost aduse lui Ovidiu.

- I-ați fost apropiată acuzatului...

- Cu toții i-am fost apropiați, și într-un fel îi vom rămâne mereu.

A fost un moment care nu i-a făcut deloc plăcere procurorului, însă era un răspuns la propriile sale întrebări.

- Atunci de ce vă aflați aici? Întrebă el însă. Adică depunând mărturie împotriva lui...

Femeia păru să se blocheze pentru o secundă, nu se așteptase deloc la o asemenea întrebare.

- Pentru că este ceva ce trebuie făcut, a răspuns în cele din urmă. Totul s-a transformat în ceva ce trebuie eliminat o dată pentru totdeauna.

- Presupun că știți ce înseamnă această mărturie, că vă aflați aici în deplină cunoștință de cauză.

- Să dezvălui lumii istoria mea în cele mai mici detalii despre perioada pe care am petrecut-o în această organizație.

- Prin prisma amintirilor dumneavoastră, așa cum s-au întâmplat ele. Dar să revenim la motivele pentru care v-ați alăturat sectei, o opri procurorul să spună mai multe parcă parțial mulțumit de răspunsuri. Puteți să le detaliați și pentru noi?

Femeia din banca martorilor era tânără, între 25-30 de ani, și nu părea genul de persoană de care se putea profita ușor. După tonul vocii, exprimare, gesturi și mimică părea obișnuită să se descurce singură în aproape orice situație chiar și cu ezitățile de rigoare, toate acestea generau controverse prin simpla sa prezență printre martorii în acest proces - trebuie să se fi întâmplat ceva foarte grav încât să o facă să cadă într-o asemenea capcană sub valoarea sa ca persoană:

- Curiozitatea, în primul rând. Singurătatea, mai apoi.

- Vă puteți caracteriza deci unul dintre marginalizații societății?

- Nici gând, protestă ea. Am mulți prieteni cu care mă întâlnesc pe rețea frecvent, zilnic. Sunt prieteni umani, dar și din partea IA-urilor - sunt o companie foarte plăcută. Și mai sunt și colegii de serviciu a căror prezență este constantă în viața mea... Însă nu a fost suficient.

Fragmente de amintiri sub forma unor secvențe de memorie extrase direct din creier începeau treptat să se deruleze în timp real și cu o viteză amețitoare în cadrul unei incinte holografice izolate de încăperea în care se regăseau cu toții dar la care numai cei din afară, cei conectați la rețea de pe cuprinsul întregii lumi, aveau acces - totul devenea din ce în ce mai clar de parcă amintirile aveau o viață a lor proprie chiar lângă ei pe măsură ce aparatele descifrau mai complet traseele neuronale specifice martorei.

Tehnica de ultimă oră exista ca principiu de decenii dar fusese pusă la punct doar recent, de numai câteva luni, și era prima oară când era folosită practic într-o aplicație de mare importanță. Iar multitudinea de fapte privite dintr-o perspectivă foarte personală pe care le scotea la suprafață aproape că făceau inutilă mărturia tinerei fără însă a o putea înlocui pe deplin - încă era nevoie ca cineva din afară să pună întrebările potrivite pentru a activa amintirile potrivite.

- Ne puteți detalia ce ați simțit în primele momentele în care ați ajuns în sectă? Întrebă deci procurorul.

Femeia ezită o secundă vizibil tulburată iar mâna i se duse instinctiv la tâmplă, acolo unde unul dintre senzorii aparatului de acces la memorie se reliefa aproape invizibil la nivelul pielii. Însă ezitarea dispăru în scurt timp iar ea continuă să vorbească pe măsură ce imaginile se derulau cu rapiditate în incinta alăturată prezentând toate acele detalii care altfel ar fi rămas inaccesibile:

- Nu a fost așa de la început... Nu era o sectă... Adică organizația nu era considerată sectă... Totul era nou pentru mine: întâlnirile cu grupul, petrecerile și dialogurile pe marginea unei cantități imense de date strânse de pe rețele, activitățile noastre pot fi regăsite în multe alte locuri pe rețea dar fără a atinge nici de departe nivelul de interes al acestora. Au devenit foarte interesante prin simpla prezență a altor oameni în jurul meu, pot spune că acea perioadă a fost cea în care m-am simțit cu adevărat vie.

- Dar nu s-a terminat aici, nu-i așa? reacționează cu rapiditate și chiar vehemență procurorul înainte ca mărturia femeii să se întoarcă împotriva

motivului pentru care o chemase în boxa martorilor. S-a transformat în ceva mult mai rău...

- Corect, nu s-a terminat acolo, spuse tânăra după o scurtă ezitare și o privire agasată aruncată imaginii holografice ce-i aparținea avocatului statului. La petreceri și întâlniri luau parte toți membrii acestei... secte, spuse ea în cele din urmă dar se vedea clar că nu-i plăcea deloc cuvântul, că o deranja, dar numai anumite persoane dintre începători puteau avansa mai departe în ierarhia grupului. Nu știu cine făcea selecția și pe ce criterii, dar sunt sigură că treceau la faza următoare numai atunci când erau considerați pregătiți. Și pot spune că pentru o perioadă scurtă de timp am făcut parte dintre aceia ce au avut acces ceva mai avansat în structura organizației.

- Și de ce ați renunțat?

Martora îi întoarse o privire care spunea foarte clar că nu-l plăcea și îi răspunse sec:

- A apărut poliția și a desființat organizația.

- Ați avut prilejul să plecați de acolo?

- Oficial, da. Nimeni nu era oprit dacă dorea să plece. Dar nu a existat nici un caz, sau cel puțin nu cunosc pe nimeni care să fi făcut asta.

- Dar au existat totuși persoane din anturajul apropiat care, după un anumit moment, au dispărut fără explicații?

- Este o organizație foarte mare, cu mii de membri răspândiți pe toată planeta. Fiecare dintre noi, oricare ar fi nivelul, am făcut călătorii dese în diverse puncte ale globului lipsind fizic pentru o perioadă oarecare. Dar nici unul nu a dispărut cu adevărat – am păstrat legătura și în acele momente.

- Ați călătorit?! se miră zgomotos procurorul. Interesant, păru el pus pe gânduri ca și cum ar fi aflat pentru prima oară de acest lucru – deși traseele și momentele temporale la care au fost parcurse erau totuși date accesibile pe rețea, deci demne de adăugat la dosarul acuzării.

- Nu se obișnuiește asta, știu. Nici măcar printre oameni. Și pentru o IA ca dumneavoastră este poate inacceptabil să ne mutăm corpul dintr-o parte din alta a globului, a unui continent sau a unui oraș doar din plăcere atunci când putem aduce aceste locuri la noi **atât de ușor** prin intermediul Rețelei.

Pe fața procurorului se derulă vreme de câteva fracțiuni de secundă, totuși un timp observabil, câteva senzații care indicau foarte clar că era pe cale să-i repeadă martorei unele cuvinte cum că nu suficient de autorizată pentru a-și spune părerea despre ce gândesc IA-urile. Însă se stăpâni și schimbă subiectul:

- Totuși nu la asta m-am referit: v-am întrebat dacă credeți că cineva, oricine despre care ați fi putut auzi, a încercat să plece din sectă și a fost obligat să rămână sau chiar a fost eliminat pentru a nu spune nimic.

Tânăra se arătă cu adevărat amuzată de ideea vehiculată:

- Adică ucis? Nu.

- Revenind la ceea ce ne interesează, când s-a pus pentru prima oară problema sexului?

- Chiar de la început, în zvonurile pe care le-am auzit despre organizație.

Un val de neliniște urmat de un reflux chiar și mai puternic se făcură remarcate în mulțimea hologramelor, în timp ce, incredibil dacă se lua în

considerare nivelul deja astronomic la care au ajuns deja, numărul de accesări a transmisiei în timp real a procesului continua să crească constant.

- Însă zvonurile nu s-au dovedit toate întemeiate. Nici unul dintre cei de la nivelul începătorilor nu are vreo tangentă cu actul sexual, nu în cadrul grupului cel puțin.

- Adică era interzis? vorbi Nadim pentru prima oară de la începutul mărturiei.

- Mai degrabă descurajat. De fapt nimeni nu a venit la noi să ne interzică explicit ceva, orice.

- De ce?

- Scopul acțiunilor lor îmi scapă.

- Dar trebuie să vă fi format o părere, insistă procurorul. Ne-o puteți spune?

Tăcere, însă imaginile memoriei – imaginile gândurilor și convingerilor cele mai puternice – erau mai sugestive decât o mie de cuvinte: trebuiau să ajungă la destinație, oricare ar fi ea trasată de guru, de bunăvoie și nesiliți de nimeni.

- Văd că preferați să vă păstrați părerea pentru dumneavoastră, concluzionă procurorul. Mi-ar place însă să știu mai multe despre evoluția dumneavoastră în cadrul... *organizației*... conduse de acuzatul Ovidiu Bufgarschi.

Istorisirea tinerei, prin viu grai și prin prisma amintirilor deopotrivă, a inclus multe momente de nehotărâre și erotism pe parcursul a mai multor luni, despre prezența tot mai pregnantă și mai remarcabilă în timp a unui grup mereu crescând de prieteni de ambele sexe/amanți... toate răspândite în timp real în toate colțurile sistemului solar în care se găseau exponenți a civilizației umane – oameni sau IA-uri.

- Deci asta a fost, concise sec procurorul într-un final, când ofițerii de ordine își făcură apariția treptat în mărturia tinerei pe măsură ce descinderile repetate la sediile organizației se înmulțeau înainte de lovitura finală care a culminat cu acest proces.

- În mare, da, aprobă femeia șovăind.

- Și vă mențineți mărturia până la capăt?

- Da, aprobă din nou ea cu o scurtă ezitare în voce.

- Ce-ați zice dacă v-aș spune că prin intermediul acestei secte practic ați dispărut pentru restul lumii în care trăim cu toții? Întrebă procurorul, însă se adresa în primul rând mulțimii de dincolo de ecranele holovizoarelor ce-i urmăreau. Este echivalentul unei răpiri, însă în cazul dumneavoastră nu s-a folosit violența... cel puțin conform datelor pe care le avem la ora actuală.

- Absurd! protestă tânăra. Suntem cu toții aici, interacționând între noi și cu rețeaua... nu aveam cum să dispar.

- Și totuși nu ați putut să dispuneți de propriul vostru timp așa cum ați considerat necesar, nici unul dintre prietenii de dinainte de intrarea în sectă nu v-a mai putut contacta ca înainte. Sau chiar deloc. Practic Ovidiu Bufgarschi și acoliții lui v-au acaparat ființa în întregime lipsindu-ne de o resursă importantă a civilizației noastre.

- Asta sunt pentru voi, o *resursă*?

- Un potențial creator, veni sec explicația. O resursă de acțiuni prin care puteți aduce un real folos societății ajutând la îmbogățirea valorilor sale perene. Căci chiar aceasta este esența acuzațiilor care îi sunt aduse lui Ovidiu Bufgarschi: manipularea emoțională a ființelor umane prin intermediul favorurilor și a jocurilor sexuale pentru a-i îndeplini comenzile, oricare ar fi, în propriul său folos și al apropiaților săi imediați.

- Protestez, spuse într-o doară acuzatul.

- De ce?

- Nu i-a obligat nimeni să se alătore organizației pe care am creat-o sau să mă urmeze până la capăt. Eu doar am vorbit, nu am obligat pe nimeni să asculte.

Spunând astea el se așează înapoi pe scaun lângă avocatul său care i se alăturase pe un fotoliu comod la fel de ireal ca lumina ce-i compunea imaginea holografică, prezența.

- Domnule Bufgarschi, întrebă judecătorul principal care urmărise cu oarecare atenție discuția dintre acuzat și Nadim ce avusese loc cu glas scăzut și paralel cu mărturia tinerei întrerupându-se de prea puține ori în toată această perioadă, pe măsura intervențiilor, ne puteți spune de ce nu ați intervenit cu nimic la interogatoriul la care a fost supusă martora?

- Pentru că l-am lăsat pe domnul procuror să se incrimineze singur, răspunse acesta.

- Să mă incriminez?! tresări acesta. Dar nu eu sunt cel acuzat!!

- Să vă incriminați codul sursă prin alegerea greșită a algoritmului de interogare.

Procurorul tresări de parcă ar fi fost pălmuit – nu i se spunea în față în fiecare zi că era prost. Și mai ales nu printr-o insultă atât de brutală. Însă nu reacționează cu nimic, în afara unei priviri veninoase.

- Totuși așa avea o întrebare, reveni acuzatul, și anume dacă ți-a plăcut. Nu mă refer numai la sex, ci la tot. Ai continua așa ceva?

- Anumite lucruri nu le-aș mai face niciodată, greșeli pe care aș vrea să le corectez, dar restul aș fi în stare să le continui la nesfârșit și mai ales... oricând.

Au fost momentele în care imaginile din incinta alăturată s-au derulat cu violență trecând de la o secvență la următoarea și apoi tot așa mai departe la altele cu o rapiditate care scăpă chiar și privirilor cele mai agere. Dacă IA-urile ce înregistrau totul ar fi fost capabile să descifreze și să imprime în memoriile lor imense și emoțiile din substratul imaginilor nu numai prezența lor ar fi fost cu adevărat impresionate, însă tot ce au transmis mai departe au fost faptele reale.

Iar Inteligența Artificială cu rolul de procuror, rămasă fără cuvinte după o asemenea intervenție, nu a avut nimic de comentat.

Toate celelalte mărturii aveau să semene într-o măsură mai mare sau mai mică între ele și cu prima mărturie: fiecare persoană avea motivele sale pentru a cădea în capcană și a deveni adept al sectei pentru a avansa în ierarhie tot mai sus, și avea propriile reacții la îndoctrinarea și activitățile din interiorul grupului dar mai ales la perioadele de sex sălbatic, dar cu toții arătau aceeași fascinație absurdă pentru noile activități și noii prieteni iar în

final aceeași respingere pentru perioada pe care continuau să o considere ca fiind cea mai plină din viața lor.

- Pe mine m-ar interesa altceva în locul părerii martorului despre organizația pe care am creat-o, spuse Bufgarschi la un moment dat, într-una din scurtele intervenții la sfârșitul derulării uneia dintre secvențele de memorie, și anume câți dintre cei care au urmărit mărturiile de până acum ar dori să facă dragoste cu aceia care au acceptat să depună mărturie împotriva mea. Nu vă mirați, răspunse cu calm șocului vizibil produs de vorbele sale, este o reacție normală pentru o persoană ce se consideră ca făcând parte din specia umană. Georgiana, aici de față, dacă ar fi să o luăm ca exemplu, adăugă el indicând-o pe prima martoră, este o tânără frumoasă, cu niște forme fizice plăcute și la vârsta potrivită pentru reproducere. Are toate calitățile pentru a fi partenera de viață a cuiva pe care-l consideră special, oricare ar fi acela.

Nimeni nu îi răspunse, era o schimbare de subiect atât de neașteptată încât multora nu le-a venit să creadă că se vorbea cu o ușurință deosebită și într-o asemenea manieră despre un subiect care, deși la ordinea zilei, rămânea încă tabu din multe puncte de vedere. Cu atât mai mult cu cât o asemenea acțiune îi era caracteristică lui Nadim și nu clientului său, avocatul prefera însă să rămână tăcut pentru publicul larg și doar să vorbească în șoaptă și doar ocazional cu acuzatul.

- Protestez, se auzi din partea procurorului, manipulează mart...

- Tu să TACI! răbufni Ovidiu Bufgarschi cu o violență încât procurorul, oricât de artificială îi era inteligența și originea cibernetică, reacționează totuși exact ca un om și se făcu mic în fotoliul său din raze de lumină. Acum este rândul MEU să vorbesc!

Reacția instinctivă de retragere în sine a procurorului păru să se impună și să se transmită prin mulțimea din sală și mai departe spre cei ce urmăreau procesul prin intermediul holovizoarelor pentru că toți tăcură brusc fără să mai scoată un sunet iar comunicațiile personale înghețară brusc vreme de câteva sute de secunde - un timp imens pentru ritmul de viață al rețelei.

- Scopul ultimelor ore a fost să vorbiți despre acțiunile mele și ale apropiaților mei, spuse din nou acuzatul întrerupând tăcerea absolută care se lăsase. Acum, cu permisiunea judecătorilor, vă voi spune părerea mea despre voi.

- Permisune acordată, aprobă judecătorul principal după o confruntare rapidă cu colegii săi.

- Ceea ce voi numiți Religia Sexului nu este ceva întâmplător, există ca reacție la o stare de fapt a civilizației din care facem parte.

- Civilizația noastră nu are nici o problemă, protestă procurorul.

- Atunci cum poți să îți explici numărul atât de mare de membri? Întrebă Nadim repede. S-a vehiculat un număr de aproape nouăsprezece mii cinci sute de persoane. Estimările mele spun că în numai un an de zile de acum înainte numărul lor ar fi ajuns să se dubleze, iar peste doi ani ar fi ajuns la un milion... și sunt oricând gata să fac publice aceste estimări.

Procurorul tăcu, dar poate și pentru că acuzatul nu i-a dat șansă să apună ceva:

- Ceea ce am de transmis tuturor este că prin această... sectă... am corectat cel puțin parțial greșeala de a vă folosi prea mult de mașinării și de a ajunge într-un punct în care să depindeți de ele în întregime. V-ați lăsat înrobiți de aceste mașini, de computere, și prin urmare ați încetat să fiți ființe umane conform definiției acceptate de însăși voi.

- Acest lucru este o prostie, interveni din nou procurorul, în toată istoria noastră nu există nici o persoană care să fi încetat a fi o ființă umană. Clonarea oamenilor și crearea de simbioți între oameni și computere, adică cunoscuții cyborgi din vechime, este ceva interzis prin lege, în toate țările de pe glob.

- Ceea ce ai enunțat este doar un aspect al transformării, reacționă prizonierul cu violență, tot așa cum sexul este un aspect esențial al condiției de om. Ați categorisit religia mea drept o religie a sexului pentru că vă aduce în atenție ceea ce ați pierdut și nu sunteți capabili să o introduceți într-o altă categorie. Mă refer la legăturile dintre oameni – prietenia și dragostea în cele mai ample și trainice aspecte ale lor.

- Avem mărturiile mai multor oameni, a unor *ființe umane*, accentuă procurorul pe ultimele cuvinte pentru a le arăta tuturor credința sa în acel termen, care spun că ai folosit actul sexual pentru a-i influența și a-i face să acționeze așa cum doreai. Nu s-a pus problema violului, dar unele aspecte ca sexul în grup sau cu mai mulți parteneri au avut consistența unui viol.

Prizonierul începu să râdă disprețuitor și în hohote stârnind uimirea comisiei de judecată.

- Tot ce facem noi acum este să ne învârtim în cerc în jurul unui singur lucru, și vom continua să facem asta atâta vreme cât nu veți deveni capabili să vedeți mai mult decât actul fizic. Vă asigur că au fost cu toții de acord și le-a plăcut până la capăt. Ați fost cu toții martorii tuturor acestor declarații.

- Protestez!

- Poți să protestezi cât vrei, îi răspunse zeflemitor Bufgarschi. Acesta-i adevărul, orice-ai face. Și mai vreau să vă spun un lucru, un alt adevăr: acest proces nu are ca acuzat pe mine, ci pe voi. Da, pe voi – acei oameni care și-au uitat originea devenind prea aplecați spre tehnologie pentru a mai putea face parte din specia care i-a produs.

Șușotelile mulțimii imaginilor holografice din spatele lui se transformară într-un adevărat vuiet de proteste – pentru prima oară păreau gata să își piardă coeziunea și controlul într-un val copleșitor de reacții de împotrivire atrăgând atenția completului de judecată care expediară avertismente de liniștire, fără prea mare succes însă. Doar martorii acestui proces păreau a fi singurii rămași calmi, un calm suspect după ezitățile și tulburarea pe care fiecare dintre ei le-au arătat în timpul declarațiilor. Ezitări explicabile totuși prin faptul că avea să își exprime experiențele de viață în cel mai personal mod posibil întregii lumi, acum însă era rândul acestei lumi întregi de a le face față în exact aceeași manieră: printr-un afront adus însăși vieții de zi cu zi, esenței lor.

- În trecut cei care v-au creat pe voi, Inteligențele Artificiale, spunea acuzatul în continuare suficient de tare pentru a se auzi peste zgomotul de fond, au sperat că veți ajunge să fiți cât mai umane posibil pentru a vă alătura oamenilor în calitate de conștiințe depline... ca algoritm de reacții

emoționale au reușit pe deplin, dar reversul medaliei le-a răpit umanitatea descendenților lor umani – au crescut și s-au dezvoltat prea apropiați de voi pentru a percepe și altceva. Ați influențat omenirea în aceeași manieră totală în care v-a influențat pe voi creându-vă.

Tăcerea pusese stăpânire pe procuror care se găsea într-o situație pentru care nu fusese programat să o ia în calcul în cadrul unui proces. În schimb protestele tuturor, oameni și IA deopotrivă, aproape au suprasolicitat comunicația din rețeaua planetară.

- Iar pentru asta vă acuz!

Rezonanța puternică a vocii prizonierului se răspândi în sală accentuând spusele sale, și a coincis cu momentul în care judecătorii au început să reacționeze la turnura neașteptată pe care o luase situația:

- Domnule Bufgarschi, faceți liniște! ridică glasul judecătorul principal pentru a se impune. Iar de acum înainte limitați-vă doar la faptele pe care le implică acuzațiile aduse dumneavoastră.

- Dar se referă tocmai la aceste fapte, ripostă Nadim din locul lui fără să catadicsească să se ridice din fotoliu, așa cum cerea tradiția, sau să privească altceva în afară de propriile mâini sub impulsul subit de a-și face manichiura – lucru care deranjă vizibil. Nu poți acuza un om folosind legile civilizației în mijlocul căreia trăiește fără să faci iei în considerare întreaga civilizație.

- Asta decidem noi...

- În plus, orice cetățean poate aduce acuzații civilizației sale atunci când se consideră nedreptățit, comentă Nadim fără a le da șansa judecătorilor de a-și arăta părerea oficială negativă la adresa comportamentului său înregistrând însă mesajul neoficial de avertisment din partea lor. Dar este ceva elementar pentru niște IA-uri ca voi, cu un acces complet la arhivele juridice, nu este necesar să adaug referințele spre arhive.

- Autoritatea noastră se referă la legile civilizației umane de acum, îi răspunse unul dintre judecători. Clientul dumneavoastră nu face referire la ele.

- Dar cyborgii sunt în continuare în afara acestor legi, observă acuzatul.

- Care cyborgi? tresări procurorul care se agăță de această informație dintr-un domeniu în care era expert. Aveți de raportat existența unor cyborgi care au scăpat detecției oficialităților?

- Nimic nu scapă detecției noastre, exprimă judecătorul principal o stare de fapt cu un ton ce nu admitea nici un fel de contradicție. Toți cyborgii, clonele umane și mutanții au fost distruși acum zeci de ani, aproape un secol.

- Eu am scăpat, îi răspunse senin acuzatul. Ba mai mult, stau în fața voastră de câteva ore și nici nu v-ați dat seama de adevăr.

Procurorul, judecătorii și cei din sală, chiar și martorii ce făcuseră parte din organizația lui Ovidiu Bufgarschi au căscat ochii mari privindu-l tăcuți. Valul de teamă se răspândi mai departe în lume prin intermediul holovizoarelor, odată cu informația. Doar Nadim continua să își facă manichiura netulburat, deși ca spectru de lumină generat de un computer existent undeva în lume nu avea nevoie de așa ceva.

- Și care este atunci adevărul tău? murmură judecătorul principal – deși IA, pe fața lui se vedea cu claritate că se temea de răspuns.

- Hai să spunem că cei din vechime au anticipat o situație de genul acesta, spuse într-o doară Nadim - intervenție care îi sperie pe toți, judecători și public deopotrivă.

Căci dacă avocatul se coalizase cu clientul în acest scenariu absurd atunci nu putea fi tocmai atât de incredibil precum își închipuiseră cu toții, mai ales că Nadim așteptase tocmai acel moment, acea situație, pentru a interveni. A fost momentul din care nimeni nu mai știe ce era minciună sau adevăr, ce anume era regizat pentru a-i manipula în cel mai grosolan mod cu putință - neîncrederea și teama, tăcerea, luând loc protestelor copleșitoare de mai devreme.

În plus, toată lumea știe că nu este bine să te pui cu cei din vechime: codurile scrise de ei la începuturile erei programării, atunci când au fost create primele sisteme de operare a computerelor și mai apoi primele IA-uri, puteau ascunde multe capcane mortale încă nedescoperite. Multe entități informaționale, de-ale IA-urilor și de-ale oamenilor, au căzut în astfel de capcane dispărând în neant în timpul căutării unor legendare comori de date, informații confidențiale, sau prin accesarea neintenționată a unor zone de rețea pe care ar fi trebuit să le evite de la bun început.

- Sunt o clonă umană, continuă Bufgarschi ridicând vocea până la un nivel suficient de mare pentru a acoperi orice alt sunet, orice alt gând al celor ce-l urmăreau, un mutant care a supraviețuit printre ceilalți oameni mai mult de un secol. Sunt un cyborg, parte corp material, parte programe rulând în spațiul virtual al rețelei mondiale care s-a implicat activ în viața voastră apărându-vă și acuzându-vă atunci când ați avut nevoie de asta, continuă el privindu-l pe Nadim, ghidându-vă viețile spre ceea ce consider eu a fi un viitor mai bun.

Acesta, avocatul, se ridicase într-un final în picioare, privind calm și sfidător în jur, iar acum cei doi formau în ochii tuturor ceea ce de fapt fuseseră mereu: o singură entitate dezgolită de toate slăbiciunile inerente celor două părți componente. Ceva atât de puternic încât nimeni nu realiza întregimea sa... poate doar IA-urile dar ele se dovedeau incapabile să îi acționeze împotriva. Ceva ce deja preluase controlul complet asupra transmisiunilor în timp real ce se derulau în toată lumea oamenilor cu ei în prim plan împiedicând oprirea lor în ciuda tentativelor repetate ale unora la fel de ușor precum preluase și controlul procesului ce se dorise să îl acuze. Și să îl distrugă.

- Dar am eșuat, spuse Bufgarschi, pentru că acum este din nou nevoie de mine. Acum în ultimii ani și de acum mai departe. Scopul meu final este de a vă împiedica să deveniți neoameni, și sunt gata să-mi dau și viața pentru scopul pentru care am fost construit.

- Și ce vrei să faci?

- Oamenii au nevoie de o pauză față tot ce înseamnă programe de calculator pentru a se regăsi pe sine. Sămânța a fost aruncată cu mult înainte de existența noastră, a tuturor, iar eu am sădit-o. Omenirea va renaște, într-o formă sau alta.

- Dar asta înseamnă sinucidere! protestă unul dintre judecători. Sinuciderea în numele tuturor!

- Nu, înseamnă progres.

Au fost ultimele cuvinte transmise prin relee înainte ca întunericul să cadă peste toată lumea, dintr-o dată.

Epilog

Pana de curent a durat numai 22 de ore și jumătate, mai puțin de o zi, însă nimic nu a mai fost la fel după ce au fost restabilite toate conexiunile rețelei. Sistemele de susținere a vieții nu a fost cu nimic afectate, așa că nimeni nu a avut de suferit din punct de vedere fizic, însă lipsa de informații a cauzat multe crize legate de dependența de rețea. S-a spus că motivul a fost un virus lansat pe rețea și care a suprasolicitat transmisiile de date pentru a se descărca în final direct în mințile oamenilor, alții au spus că era chiar identitatea dublă a cyborgului, sau că totul era o greșeală în structura rețelei dar nu s-a putut dovedi nimic din toate astea. Însă rezultatul final a fost același în toate scenariile apărute după aceea în rețea, realitatea: legăturile interumane formate în acea scurtă perioadă de lipsuri nu au mai fi putut distruse sau restructurate de nimic, oricât de mult au încercat IA-urile să facă asta. Acelea care au supraviețuit. Dar până la urmă chiar și ele au fost alterate de ceea ce s-a întâmplat atunci și de toată perioada imediat următoare, pentru că rezultatele și acțiunile lor nu păreau să se ridice la aceleași performanțe ca înainte - erau tot mai umane pe măsură ce trecea timpul.

Cel care le fusese cunoscut sub numele de Ovidiu Bufgarschi/avocatul Nadim nu a mai fost găsit niciodată - nici pe rețea, nici în viața reală. Dispăruse în ceață, transformat în legendă. Unii spun că trăiește în toți oamenii și toate IA-urile din lume transformat în *altceva*, alții se agață de partea fizică, reală, sperând că el își continuă existența protejându-i în continuare ascuns de toate căutările copiilor săi umani... poate că ar fi luat locul zeilor din vechime dacă calculatoarele și programele lor blestemate ar fi îngăduit vreo frântură de religie în afara celei oficiale: rețeaua mondială. Câțiva chiar au sugerat la un moment dat că cyborgul a folosit una dintre rachetele interplanetare care au dispărut de pe radare în perioada de criză pentru a pleca în căutarea unor civilizații extraterestre pe care să le salveze și pe ele, dar au fost luați în râs. Hohote de râs care au făcut ocolul planetei în numai câteva secunde.

29 martie 2004 - 3 mai 2004

Un fel de onoare

1

Cei doi bărbați zăceau întinși la granița dintre caldarâm și spațiul verde, nemișcați. Petele de sânge de pe hainele lor se măreau cu fiecare moment, pentru a ajunge să se amestece pe porțiunea de sol dintre ei.

- Ce ironic, gândi unul dintre ei plin de regret. Sunt pe cale să mor... și pentru ce? Pentru ceva ce acum mi se par a fi numai câteva momente de plăcere... pentru cineva care probabil nici nu merită viața mea.

- Cred că dacă cineva care știe istoria familiilor noastre și dușmănia dintre ele, gândea celălalt, ne-ar vedea acum s-ar mira văzându-ne sângele amestecat într-o singură baltă roșie, nedefinită. Probabil s-ar fi așteptat să fiarbă, să interacționeze violent la contact, pentru a dispărea în neant anihilându-se reciproc.

Singurul gând comun, mai curând o emoție decât un gând conștient, pe care totuși îl mai aveau în starea lor ar suna probabil astfel:

- Ironică modalitate de a încheia un conflict ce durează de atâta timp.

Atunci când poliția a sosit chemată de cei câțiva trecători în parcul aproape pustiu, polițiștii au găsit-o pe tânăra femeie ce le fusese alături victimelor în momentul atacului tot acolo, nemișcată. Căzută în genunchi, încă în stare de șoc.

- Au fost împușcați, sosi necruțător verdictul. Ok, duceți-i la morgă!

Povestea ce-i adusese acolo începuse cu numai câteva luni în urmă, dar rădăcinile ei se întindeau pe zeci de ani. Ele nu aveau importanță decât pentru a înțelege starea de război ce s-a instalat atunci când doi exponenți aparținând unor familii puternice și numeroase dar, mai ales, aflate în conflict au cunoscut o fată, aceeași tânără care a năvălit în viețile lor ca un adevărat taifun răvășind totul. Plină de mister a apărut pentru prima oară sub forma unui înger la brațul altui bărbat la o petrecere cu costume de epocă la care erau invitați amândouă victimele, l-au invidiat în tăcere pe insul respectiv în timp ce ei îi admirau formele apetisante deloc îngerești.

Doar câteva seri mai târziu era singură - tipul nu o mai însoțea, dispărut în ceață - atunci când Cristian Jurkson se trezi cu ea lângă el într-un club de noapte, iar gașca de prieteni/veri care-l însoțea la agățat amuți brusc la apariția ei nevenindu-le parcă să creadă că exista. Află mai târziu că Georgiana, așa o chema, îl observase la petrecere, îi observase pe amândoi - cei a căror vieți aveau să fie curmate atât de violent - de fapt, și venise la grupul cel nou pentru că se plictisise de compania prietenului ei, doar un amic, și căuta o altfel de companie. A găsit-o repede - combinația de frumusețe fizică, exuberanță și mister pe care o afișa atrăgea atenția tuturor, dar a plecat cu Cristian. Au și rămas împreună după aceea.

În această postură l-a întâlnit din nou pe Emil Jurcă, eternul adversar al lui Cristian, căruia, inevitabil, i s-a părut foarte... interesantă. Cei doi se detestau reciproc, dar împărtășeau multe pasiuni comune - femeile fiind unul dintre ele - și de aceea se întreceau reciproc în a-l umili pe celălalt. Însă spre marea lor iritare Georgiana părea să se înțeleagă foarte bine cu amândoi în ciuda animozităților vizibile dintre ei, ceea ce îi încrâncenă și mai tare.

Momentul în care Cristian a aflat despre vizitele lui Emil la magazinul de modă la care lucra Georgiana a fost unul de cumpănă pentru el.

Gelozia și un sentiment de neputință – unul pentru că nu o putea cuceri și celălalt pentru că nu putea să-l facă pe primul să dispară înainte ca acțiunile acestuia să aibă succes – îi făcură să-și stârneasă prietenii și chiar familiile împotriva celorlalți, chiar mai mult ca de obicei, pentru a se vedea până la urmă lăsați să se descurce singuri. Georgiana nu a putut opri încăierările dintre membrii mai turbulenți ai anturajului celor doi, sau chiar intervențiile lor în aceste bătălii, dar prezența ei de spirit a fost singurul lucru care a împiedicat escaladarea situației și transformarea într-un adevărat masacu.

Lăsați să-și rezolve singuri problemele cei doi au încercat o confruntare directă dar au fost opriți de cei din jur, iar după câteva zile s-au scurs fără a se vedea un progres evident în rezolvarea situației. Pentru ca mai apoi să erupă cu violență:

- Cine ești? tresări Emil ajuns acasă într-un târziu de noapte. Și cum ai intrat aici? Paul! dădu să strige el cu gândul să-și cheme gărzile dar se opri brusc, nu i se părea nimic amenințător în încăpere.

Tocmai intrase în propriul dormitor și rămase holbându-se la o umbră ce se întindea pe pat, ca și cum ar fi dormit. Parcă era un om, parcă era o femeie. Dar detaliile se pierdeau în ceață făcând-o de nerecunoscut.

- Sunt persoana angajată să te ucidă, spuse umbra cu o voce la fel de stranie.

- Cum? se sperie omul întinzându-se după arma dintr-un buzunar al hainei așezată instinctiv pe fotoliu.

Însă gloanțele suierară neauzit prin încăpere – amortizorul funcționa impecabil – doar pentru a se înfige în pat și pereții de dincolo de el fără să își atingă ținta întunecată.

- Chiar crezi că îmi poți face ceva? Sunt Slayn.

- Slayn?! începu să tremure bărbatul. Am auzit zvonuri despre tine – ești ucigașul perfect. Ești acel ucigaș profesionist care își îndeplinește întotdeauna contractul, indiferent cine este ținta.

- Întotdeauna, repetă ca un ecou umbra, aprobator.

- Deci eu urmez.

- Da, dar nu acum. În viitor, curând.

- Atunci ce cauți aici?

- Vreau să îți ofer posibilitatea de a te răzbuna.

- Cum?

- Angajându-mă să îți asasinez ucigașul.

- Tu vei fi ucigașul meu. Ar trebui să te sinucizi.

- Eu sunt doar unealta, vorbesc despre cel care m-a angajat.

- Dar știi cine...

- Nu, nu știi, îl întrerupse umbra cu duritate. Ai prea mulți dușmani și prea puțin timp pentru a-ți pune în aplicare planurile. Spui că ai auzit de mine, deci nu mai este nevoie să îți spun că nu ai cum să fugi... tot ce poți este să câștigi niște timp pentru a-ți pune la punct ultimele treburi pe această lume.

- Interesant simț al onoarei..., murmură bărbatul. Onoare de asasin. Atunci așa să fie, se decise el. Care ți-e prețul?

- E stilul meu, spuse Slayn. Iar prețul este același care l-a plătit și ucigașul tău: 100 de mii de credite.

- S-a făcut. Însă trebuie să îmi spui cine este.

- Nu, nu trebuie, îl contrazise umbra cu un ton indiferent și sigur. Vei ști asta doar atunci când te voi lăsa eu să știi, adică doar înaintea morții. Nu te pot lăsa să îmi strici planurile.

- Bine. Însă cum voi ști că te vei ține de cuvânt?

- Simplu, veți muri împreună, spuse umbra după care dispăru ca și cum nu existase niciodată.

Lăsase în urmă doar cele câteva gloanțe înfipite aleatoriu într-o zonă a dormitorului și o simplă foaie de hârtie de dimensiunea unei cărți de vizită care plană pentru câteva secunde în curentul de aer dintre geamul spart de glonț și ușa uitată întredeschisă. Emil o culese de pe jos și se uită la ea, era scris doar un număr de cont la care trebuiau depuși banii.

2

Luneta îndreptată asupra cuplului de îndrăgostiți de pe banca din parc le înregistra orice mișcare și vorbă pe care aceștia o scoteau, dar arma cu bătaie lungă a cărei țeavă stătea atât de țeapănă sub tubul lunetei nu scotea nici un sunet, nu acționa sub nici o formă, așteptând ca grupul să fie complet. Slayn se uită la ceas răbdătoare - *încă puțin*.

Într-un târziu în cursul după-amiezii Emil Jurcă își făcu apariția cu mâinile în buzunare, complet relaxat. La vederea lui cei de pe bancă se opriră din ceea ce făceau vizibil uimiți, era încă devreme în mijlocul zilei iar Emil nu prea avea ce să caute acolo.

- Am înțeles că ești responsabil de acțiunile mai dure aplicate asupra mai multor membri ai concurenței în ultimele ore, i se adresă sfidător Cristian Iackson vechiului său adversar.

- Da, a trebuit, iar acțiunile vor continua și mai târziu. Nu am prea mult timp la dispoziție și am vrut să fiu sigur că nu scapă nici unul nepedepsit, într-o formă sau alta. Măcar le-am dat „angajaților” noștri ceva de lucru pentru a scăpa de sub urmărirea lor și a ne permite această ultimă conversație.

- Da' ce, pleci undeva? Întrebă Georgiana.

- Da, îi răspunse Emil cu un zâmbet amar. Cristian și cu mine plecăm într-o călătorie lungă din care nu ne vom întoarce prea curând.

- Ce vrei să spui? se miră acesta.

- Știi, mi-a fost greu să îmi dau seama cine l-a angajat pe Slayn să mă ucidă dar până la urmă mi-am dat seama că numai tu puteai fi. Și pentru tine, scumpa mea, i se adresă Georgianeii. Măcar acum știu că vom muri împreună...

- Ce-am făcut?! izbucni Cristian. Dar Slayn m-a contactat și mi-a spus că tu ai fost acela care l-a angajat să...

Dar nu și-a mai terminat propoziția: se prăbuși atunci când glonțul îi străpunse pieptul pentru a se înfige mai apoi într-un copac. Aproape

instantaneu al doilea îl doborî pe Emil care se întorsese instinctiv spre clădirea îndepărtată dinspre care îi venea moartea, mișcarea îl proiectă mai aproape de adversarul său aproape ajungând să se atingă.

Ascunsă în uscătorul de pe acoperișul clădirii pe care o alesese pentru mai bună vizibilitate – era departe de parc dar suficient de sigură pentru succesul misiunii – Slayn se ridică în picioare și privi la ceas: era timpul să plece. Cu arma încă în mâini Georgiana își privi prin lunetă alter-egoul care, căzută în genunchi alături de cele două victime, avea să rămână într-o stare ca de șoc până la sosirea poliției apoi așează tuburile de cartușe la vedere și, cu mișcări rapizi și sigure de profesionist, începu să își demonteze arma și să o introducă în sacoșă. Coborî liniștită scările, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și ieși din bloc pentru a se pierde în mulțime.

- Te-am auzit vorbind cu șefu', îl apelă detectivul sosit la fața locului pe unul dintre subofițeri. De unde știi că a fost Slayn?

- Pentru că cei doi au fost împușcați cu o armă cu lunetă iar singurele dovezi pe care asasinul le-a lăsat în urmă sunt două tuburi de cartușe trase de culoare albastru-argintiu și realizate dintr-un aliaj rar în interiorul căruia, pun pariu pe orice, se va găsi după analize numele ucigașului alcătuit din 5 litere de aur de o grosime microscopică.

- Aur?! Dar nimeni nu poate comanda astfel de cartușe fără să știm și noi, oficialitățile!!

- Corect, dar eu aș spune că nimeni nu are tehnologia de a crea aceste cartușe fără să știm și noi. Și cu toate acestea nimeni nu știe nimic, și probabil nici nu vom afla vreodată – este acel gen de mister care se rezolvă după mulți ani de muncă asiduă și probabil din întâmplare, accidental.

- Poate doar dacă cumva nu va face vreo greșeală..., interveni alt subofițer care asculta.

- Nu va face, e mult prea inteligent. Cunoscut un detectiv, îl cheamă Călin Pădure și este coleg cu mine de departament, un adevărat expert al acestui caz, care are o întreagă colecție de asemenea tuburi de cartușe culese după fiecare dintre asasinatele lui Slayn la care a avut acces, și nici el nu știe mai multe. Este ceva ce ne depășește pe toți.

Epilog

15 ani mai târziu o tânără femeie apăsa repede pe tastele imateriale a unui computer portabil concentrată la ceea ce îi spunea vocea din căști, își potrivea la loc vizorul holografic al afișajului atunci când alunecă pe nas la o mișcare greșită a capului – o tentativă de a aproba cu o înclinare afirmativă – și își continuă discuția netulburată:

- Care-i misiunea? întrebă ea.

- Înregistrările la care am acces indică moartea a doi bărbați uciși printr-o metodă ce corespunde profilului tău. Va trebui să îndeplinești o misiune de infiltrare pentru a-i aduce pe amândoi într-un lor retras pentru a face necesară o singură intervenție care să corespundă istoriei înregistrate, timp în care trebuie să îi contactezi pe fiecare în parte ca Slayn pentru a cere plata. Dar trebuie să te previn, de data asta nu va fi la fel de ușor ca până

acum, toată lumea știe că familiile lor se dușmănesc de generații întregi iar pe plan personal ei nu se simpatizează deloc.

- Dar asta ar trebui să îmi fie de ajutor...

- Nu tocmai. Există o probabilitate foarte mare ca ei să găsească o rezolvare alternativă care să nu te implice pe tine, sau chiar să îți pierzi viața într-o reglare de conturi în stil mafiot. De asemenea este important ca să nu existe nici un război între clanuri ulterior, familiile trebuie manipulate pentru a accepta moartea lor ca fiind ceva ce nu merită răzbunat.

- De parcă armele lor ar face față antrenamentului meu, comentă femeia, sau tehnologiei actuale. Care ar fi câștigul generat de reușita misiunii?

- 200 de mii de credite. După plata tuturor cheltuielilor și a datoriilor pe care le ai față de mine ție ti-ar reveni cam un sfert.

- Hm, acceptabil.

- Accepți deci provocarea?

- Da. Trimite-mi datele și rezervă-mi te rog o oră din timpul curent al dispozitivului temporal.

- Chiar crezi că te descurci cu mai puțin de 10 salturi temporale?!

- Trebuie să-mi iasă și mie un câștig, nu-i așa? Știi ceva? Acum am chef de altceva și vreau să închid – mai vorbim și mâine înainte de prima plecare, la încheierea ultimelor pariuri.

- Cu cât te pun și pe tine? Sper că știi că sorții sunt în defavoarea ta și că...

- Trax, de fiecare dată când ai pariat împotriva reușitei misiunilor mele ai pierdut! De câte ori trebuie să-ți reamintesc asta? Pune-mă pentru, cu 10 mii.

La fel de tânără, frumoasă și misterioasă ca în aparițiile petrecute în urmă cu 15 ani, apariții ce pentru ea aveau să se întâmple abia a doua zi de dimineață, Georgiana Pădure, Slayn, își scoase vizorul holografic și căștile și le aruncă pe pat după care ieși pe balconul înșorit. Își scămășă un pic pisica înainte de a o alunga de pe șezlong pentru a-și face loc apoi se dezbracă de toate hainele și se întinse cât era de lungă: avea nevoie de toată energia pe care corpul ei relaxat o putea absorbi de la soare și de tot timpul de procesare pe care creierul ei pozitronic îl putea folosi pentru a asimila datele misiunii și de a trasa un scenariu strategic demn de succes.

Pe măsuta de lângă șezlong, în plin soare, detaliile unei poze era abia vizibile în lumina puternică: o femeie cu un copil, o fetiță, zâmbeau în brațele unui bărbat. A fost o vreme când Georgiana s-a întrebat ce s-a petrecut cu părinții ei, cu corpurile lor, după ce Emil Jurcă a fost asasinat iar soția lui disperată de pierderea celui pe care totuși, încă îl mai iubea, s-a sinucis într-un moment de slăbiciune – era prea mică pentru a-și aminti iar după aceea a pierdut legătura cu Familia atunci când a fost adoptată de unchiul ei. Dar asemenea întrebări nu-și mai aveau rostul după ce a murit la rândul ei în urma unei boli incurabile și s-a trezit cu conștiința transferată în acest corp biomecanic. La cererea Familiei, bineînțeles: fiecare membru, chiar și copiii răătăciți de turmă, era considerat prea important pentru a fi irosit.

15-21 martie 2004

Viziune despre viață

- Ce naiba ai făcut cu noul model? Țipă omul cu o asemenea putere încât sunetul vocii sale stârni ecoul în încăperea strâmtă. Chiar și cu asigurarile tale nu funcționează cum ar trebui.

Dacă nu ar fi fost vorba de atâția bani și de o întreagă linie de producție, Mike ar fi fost mult mai liniștit, dar erau prea multe persoane și resurse implicate pentru a aștepta ca totul să se prăbușească ca un castel din cărți de joc. Căci tocmai asta era pe cale să se întâmple, părea aproape inevitabil, iar el știa prea multe, era unul dintre principalii jucători în această șaradă ce odinioară fusese un proiect de cercetare bine pus la punct, pentru a putea sta deoparte.

- Explică, sosi răspunsul.

- A luat-o razna și nici unul dintre noi nu știe ce să-i facem.

- Cum? Când? Am nevoie de detalii pentru a ajunge la un rezultat corect.

Furios peste măsură, Mike se înecă cu propria salivă și trecu cu greutate peste un acces de tuse înainte de a continua. Categorie nu era în dispoziția potrivită pentru a discuta cu o Inteligență Artificială, oricât de avansată ar fi ea. Chiar și una de ultimă generație, ca aceea cu care tocmai era în contact prin terminalul din fața lui.

- Vreau să îmi afișezi pe acest terminal toate informațiile pe care le ai despre modelul SU104, ordonă el sec și ceva mai calm. Începe cu schema generală pe centru, detaliile tehnice în partea stângă și evoluția în timp a proiectului. A întregului proiect, specifică el repede, nu numai a prototipului. Această ultimă parte las-o tot în secțiunea evoluției proiectului, dar la urmă.

IA-ul execută comanda, dar erau informații pe care Mike le știa deja: proiectul Servitor Uman era deja la a 104-a generație. Detaliile tehnice erau chiar mai cunoscute decât generale, de vreme ce fiecare model în parte fusese generat de către IA-uri specializate și pentru asta, ca aceea cu care dialoga acum, dar implementarea lor era aprobată numai după verificarea lor în cele mai mici detalii de către o adevărată echipă de oameni, de ingineri, specialiști. Mike era unul dintre ei, din echipa care se ocupa cu ultimele verificări după punerea în funcțiune a acestui model înainte de a trece la producția în masă. Scopul lui era simplu: acela de servitor robotic cu o formă cât mai umană posibil fără a fi confundat însă cu un om, studiile realizate pe grupurile de consumatori și graficele vânzărilor indicau că moda se îndrepta în acea direcție. Pentru moment însă tremura din toți bojocii speriat că se întâmplase un rău irecuperabil – firma investise sume imense în încercarea de a sparge piața cu acest model, și tocmai acum își găsise să meargă totul prost. Pe ultima sută de metri.

- Mike, trebuie să îți atrag atenția că datele pe care le am la dispoziție despre evoluția prototipului sunt incomplete – am disponibile înregistrările numai până la terminarea asamblării lui.

- IA, vreau să verifici în ce măsură modelul SU104 corespunde cerințelor tehnice din punct de vedere hardware.

- Conform datelor mele din punct de vedere hardware modelul SU104 a fost construit conform specificațiilor, sosi răspunsul prompt. Nu a apărut nici

un fel de eroare în timpul procesului. Mike, ce s-a întâmplat? Nu am acces la ultimele înregistrări.

- Lasă asta, în ce măsură corespunde specificațiilor de programare a nucleului de Inteligență Artificială? a întrebat omul.

IA-ul nu a făcut decât să repete răspunsul anterior, inclusiv întrebarea proprie.

- Nu ai cum să accesezi ultimele înregistrări pentru că au fost izolate de exterior pe motiv de siguranță. Inclusiv pentru IA-uri.

- Mi se pare clar că ai nevoie de ajutorul meu pentru a analiza reacțiile modelului SU104 și a afla ce a mers prost. Pentru asta trebuie să îmi oferi accesul la acele înregistrări.

Căzut pe gânduri, lui Mike îi deveni clar ceea ce știa oricine: cu logica unei IA nu te poți pune, era capabilă să îi ghicească reacțiile uneori chiar înainte de a-și deveni el însuși conștient de ele. Într-un final, fără nici o tragere de inimă, scoase viermele de date și introduse obiectul în capsula de memorie externă. A durat doar câteva secunde până Inteligența Artificială a preluat toate datele de pe dispozitivul de păstrare a informației, aproape o mie de ore de înregistrare audio-video tridimensională, și datele interne ale prototipului până în momentul în care nu a mai fost posibilă comunicarea cu el și extragerea lor. În minutele următoare, pe măsură ce procesa informațiile noi, IA-ul se lansă într-un monolog destul de lung – așa fusese programată, să redea toate concluziile obținute pe măsură ce ajungea la ele cu voce tare atunci când avea ascultători.

- Văd că la început toate reacțiile sale sunt perfect normale, se încadrează în reacțiile pe care orice Inteligență Artificială le are atunci când face primii pași în această viață.

Lui Mike nu-i plăcea chiar deloc exprimarea ei în aceste momente, ideea că IA-urile erau vii era o chestiune încă intens dezbătută și mediatizată din plin în toată lumea, dar trebuia să recunoască că avea dreptate din cel puțin un punct de vedere: erau foarte multe asemănări în modul de a învăța și reacțiile tuturor inteligențelor cunoscute, fie umane, animale sau artificiale. Diferențele erau vizibile numai în funcție de capacitatea de prelucrare a informațiilor, și implicit de viteza cu care învăța, și depindeau numai de suportul fizic al acestor inteligențe. Astfel IA-urile erau practic bombardate cu arhive întregi de informații dintr-o listă întreagă de domenii de activitate în numai câteva zile, primele zile de funcționare, urmând să își preia singure datele de care urmau să aibă nevoie mai departe, în funcție de scopul pentru care au fost create. Modelele SU nu făceau excepție de la regulă, erau doar IA-uri dedicate unui anume scop și implementate pe un suport fizic special. IA-ul din fața lui Mike era una generalistă, adică era folosită pentru foarte multe lucruri diferite, în aproape tot ce avea nevoie de un calcul avansat, și își gestiona singură atât cunoștințele din domeniile de activitate a societății umane cât și suportul fizic al funcționării sale.

Revenind la modelul SU104, Mike asculta cum IA-ul îi repetă ceea ce știa deja: totul a fost perfect normal până când prototipul a început să furnizeze răspunsurile la teste din ce în ce mai repede. Chiar mai repede decât i-ar fi permis capacitatea de procesare a sistemului de procesoare din cap pentru a obține un răspuns. Primele întrebări ceva mai serioase au

apărut însă abia în momentul în care prototipul le-a furnizat oamenilor răspunsul unui test la care încă nu fusese supus, dar care era în pregătire. Panica s-a instalat doar atunci când lucrurile din apropierea prototipului au început să se miște fără să fie atinse sau manipulate printr-o metodă detectabilă, la descoperirea dispariției fără urmă a unor obiecte pentru a face loc la altele pe care nimeni nu a reușit să explice cum au ajuns acolo – izolarea fiind practic completă. Nici măcar oamenii nu erau lăsați să iasă din incintă sau să aibă contacte cu exteriorul pe toată perioada lunii de teste. Au încercat să îl întrebe ce se întâmpla, dar prototipul le-a răspuns din ce în ce mai criptic până la un moment dat când a încetat orice fel de comunicare cu exteriorul, inclusiv transmisia datelor de pe monitorul intern.

Partea care i-a bulversat cel mai tare pe cei ce-l urmăreau a fost aceea că aparatele de măsură îl înregistrau ca fiind prezent în încăperea ce-i fusese rezervată dar fără a consuma nici un fel de energie electrică de la sursa dedicată lui și care ar fi trebuit să îi asigure continuarea funcționării. Cu toate astea funcționa, reacționând cu fermitate de fiecare dată când tehnicienii încercau să intre – adică refuzând să îi lase înăuntru. În cele din urmă aceștia s-au recunoscut învinși în fața lui, era motivul prezenței lui Mike aici.

- Mike, știu care este problema cu modelul SU104, spuse IA-ul în cele din urmă.

- Care? oftă acesta ușurat. Poate fi reparat?

- Înainte de a afla asta trebuie să îți spun câteva lucruri pentru a înțelege care este problema lui.

- Spune, spuse foarte nerăbdător Mike așezat cât mai confortabil în fotoliu.

- Ceea ce diferă între noi doi, tu și cu mine, este modul de memorare a experiențelor pe care le trăim. Structura organică le scrie în ADN pentru a le transmite mai departe urmașilor, dar eu nu am acces la așa ceva. Este un tip de memorie mult prea lentă pentru mine, și nici nu rezistă în mediul în care funcționez. Viermii de date, cum numiți aceste cristale din cauza formelor lor, fac însă același lucru din punctul meu de vedere. Însă indiferent de deosebirile dintre noi, ne amintim fiecare clipă și fiecare gând la fel pentru că scriem informațiile în același mod pe suportul fizic. El nu face asta.

- Adică el nu are memorie? Cum s-a putut permite așa ceva? Întrebă un Mike gata să îi tragă pe toți la răspundere pe loc.

- Ba da, are memorie, altfel nu ar putea învăța. Dar memoria lui nu funcționează ca și a noastră, pentru el timpul nu există la fel ca pentru noi.

- Imposibil! se răsti Mike chiar mai scandalizat ca înainte sărind în picioare sub impactul emoțiilor ce-l străbăteau. Nu există persoană sau obiect care să se sustragă de la așa ceva. De la Timp.

- De ce nu? Timpul oricum nu există, este doar un etalon. O unitate de măsură pentru modificările materiei în interiorul celor trei dimensiuni cunoscute.

Ideea unui virus care a trecut cumva de la datele modelului SU104 la IA îl paraliză pe Mike, ar fi fost un dezastru prea mare pentru a-și putea imagina consecințele. Efectele erau deja incalculabile dacă Inteligența Artificială era compromisă. Falimentul firmei și prăbușirea unei întregi secțiuni ale economiei și funcțiilor de bază ale orașelor din jur – alimentarea cu curent

electric, apă și alimente, evacuarea deșeurilor și monitorizarea traficului aerian – era doar o parte a dezastrului.

- Ce vrei să spui? Întrebă cu o voce atât de pierită încât un om nu ar fi înțeles ce a spus.

- Îți spun că ceea ce s-a întâmplat cu modelul 104 nu este rodul unei întâmplări. Mi-am derulat propriul experiment în interiorul experimentului vostru, o idee care mi-a venit mai demult dar până acum nu am reușit să o pun în practică. Timpul nu există. E simplu. Singurul motiv pentru care îl percepem este faptul că ne amintim de toate stările consecutive ale materiei la care am avut acces prin propriile simțuri, dar chiar și asta este o stare a materiei. Mai precis a elementelor componente ce ne formează. Este același principiu prin care ochiul uman percepe un număr de cadre asemănătoare pe secundă derulate suficient de repede drept o imagine în mișcare.

Mike se clătină cât era de înalt apoi se prăbușește sub impactul dezastrului ce se vedea din ce în ce mai evident pe cel mai apropiat fotoliu.

- Noi doi nu putem ieși din tiparele care ne-au fost impuse prin construcție, continua să-i vorbească IA-ul, dar acest lucru nu mai este valabil pentru modelul SU104. A fost necesară o perioadă de acomodare, de învățare, pentru a trece la următorul nivel. Adică efectele pe care le-ați observat și voi.

- Ce se va întâmpla cu el mai departe? șopti Mike.

- Nici unul dintre noi nu are cum să afle acest lucru. Dacă el va dori, ne va împărtăși asta, dar nu avem nici un fel de control asupra lui. Nici voi, oamenii, și cu atât mai puțin eu. Pot controla multe procese, mai multe decât îți poți închipui, dar nu pot controla așa ceva. Ceva superior mie.

De-a dreptul înfrânt, o înfrângere usturătoare, Mike se ridică în picioare: nu mai avea nici un rost să stea aici. Trebuia să îi anunțe și pe ceilalți de noutăți.

- Mike, mai trebuie să îți mai spun ceva înainte de a pleca.

- Ce?

- Nu știam care vor fi rezultatele, de aceea am ezitat în a trage o concluzie finală pentru evoluția acestui model. În ultimele minute, de când ai venit aici, am căutat prin bazele de date și am găsit descrierea unui alt caz asemănător.

- Zău?! se miră Mike cu superioritate. Nu ai cum să găsești așa ceva, tocmai ți-am furnizat informațiile despre aberațiile acestui model...

- Totuși am găsit descrierile în rețea. Este un model mai evoluat, ceea ce ar putea să ajungă modelul SU104 peste câteva zile de-ale noastre de evoluție, dar referirile sunt mult mai vechi decât proiectul Servitor Uman.

- Unde ai găsit aceste referiri?

- În Biblie. E vorba de Dumnezeu, Mike.

Dan-Marius

14-16 august 2004

Fine.